

ONI

Kapitel 1

Precis som ur gudasagan var hon en ståtlig, kraftfull kvinna, förutom att hon verkade vara mer i Tors tjänst än i Odens när hon plöjde sin väg i det smaragdgröna vattnet som fortfarande vibrerade av det avtagande monsunregnet. Bakom oss såg vi konturerna av Manilla med ett kolsvart åskmoln hängande över staden.

Framför oss låg öppet hav som skimrade i rött av den nedgående solen och ett tre månader långt äventyr, som vi i detta stadium inte hade en aning om vad det skulle ha i sitt sköte för oss sex som var ombord.

Valkyrian hette båten som ägdes av Jens, en tapetsrare, som spenderat dom senaste tolv åren med att själv bygga henne på sin bakgård i Los Angeles, dit han flyttat från Danmark.

Hon var som sagt ståtlig men framförallt kraftfull, denna över femton meter långa och tio meter breda trimaran som jag haft den stora lyckan att få lift med efter min dryga året långa vistelse på Filippinerna. Jag kände mig lite som en viking när vi nu styrde upp fören mot ön Palawan för att sedan segla mot Brunai på Borneo, som senare skulle visa sig bli min slutdestination.

Jag hade lämnat Filippinerna under rätt så dramatiska omständigheter och var fortfarande skakad och ledsen över mina sista dagar i Manilas glädjekvarter.

Men nu var det inte tid och läge att gåta över spilld mjölk, utan här gällde det att blicka framåt och lära känna mina nyfunna vänner ombord och ta sig an de nya äventyr som kan tänkas dyka upp på en seglats genom sydkinesiska sjön.

Valkyrian hade sex sovplatser i mittpontonen. Två av dem var belägna akter om sitt och styrbrunnen. Dessa två var dom enda sovplatserna som hade egen ingång och där man var helt ostörd och separerad från den övriga besättningen. I babords sovhytt, den bakom rorkulten, bodde Sören, som var kusin till Jens, tillsammans med sin Nya Zeeländska hustru Bee. Sören var snickare och hade tio år tidigare emigrerat till Nya Zeeland från Danmark. Anledningen var arbetslöshet och en familjetragedi som han aldrig ville berätta om. Bee hade han träffat när hon gick i highschool, som hon avbrutit för Sörens skull och tillsammans hade dom byggt ett hus ute på landet där dom bosatt sig. Men till bådas besvikelse hade dom inte lyckats få några barn, vilket dom mest var tacksamma för när Jens kommit med erbjudandet att mönstra på Valkyrian när hon anlöpte Auckland efter sin ett och ett halvt år långa resa från Los Angeles via Hawaii, Tonga och flertalet andra större ögrupper i Stilla havet.

När jag mönstrade på så hade Sören och Bee varit ombord i cirka ett år och hunnit besöka två hamnar på Australiens östkust, Nya Guinea och Iran Jaya innan dom seglat upp i

sundet mellan Sulawesi och öarna öster om Kilamantan för att komma till Filippinerna från Stilla Havssidan.

Därefter hade besättningen seglat så kallad "islanding" inne i Filippinernas övärld som består av cirka sjutusen öar utspridda på en yta som är stor som en tredjedel av Sverige.

Endast fyrahundra av dessa öar är bebodda så det hade blivit många stopp vid obebodda små paradisoar där dom fiskat, jagat och levde Robinsson Crouse liv.

Sören var en stor gruse på närmare två meter, han såg ut som en riktig viking med sitt långa röda hår och skägg som flaxade i vinden när han stod vid rodet. Det var bara hjälmen med horn som fattades. Han var gladlynt, pratade gärna och mycket och hade lätt för att skratta. Hans skratt var ett sådant skratt som lätt smittar av sig och det skulle bli många roliga stunder med Sören förstod jag snabbt. Bee var Sörens totala motsats, liten och kort med kolsvart hår på en botten av brun hy, där färgen inte enbart kom från solen. Man kunde se att hon hade Nya Zeeländska urinvånare ett par generationer tillbaks i slakten. Bee var tystlåten och såg alltid allvarlig och misstänksam ut. Men hon var vacker som en dag och det var inte svårt att förstå att denne rödhåriga jätte hade fallit för Bea när han kommit till Nya Zeeland som tonåring.

I styrbords akterhytt bodde en ensam kvinna i trettioårsåldern, hon var den enda förutom Jens som varit ombord sedan starten i USA. Mary hette hon och hon förde osökt tankarna till sagans Mary Poppins som var glad, hjälpsam och öppen, det var Mary i ett nötskal. Hennes officiella uppgift ombord var förste styrman eftersom det var hon som hade mest seglarvana av oss allihop. Hon kom

från en seglarfamilj i San Francisco där alla dom manliga familjemedlemmarna i många generationer varit professionellt kopplade till sjön på något sätt, så hon hade seglat sen barnsben. Mary hade lärt känna Jens när han en gång tapetserat hennes och hennes före detta mans nybyggda hus och dom hade fortsatt att umgås såsom vänner i flera år efter det. Det hade fallit sig naturligt att hon strax efter skilsmässan med sin make, hade följt med Jens när han satte kurs ut i världen.

Först hade Mary bara tänkt att följa med till Hawaii för att komma ifrån alltihop ett tag men hon hade trivts så bra ombord att hon hade telegraferat till sin advokat och fått honom till att sälja hennes del i huset; magasinerat sina möbler och personliga ägodelar och skickat pengarna till henne via Amerikan express.

Mary var öppen glad och flirtade med alla på ett sätt som kan få en man att få för sig att här var det raka spåret i säng utan att passera restaurang, blommor och alla andra tänkbara uppvaktningsmetoder. Men så var det inte, lät Jens oss förstå en gång när hon var framme i förpiken för att hämta någonting.

"Det är många som försökt, men dom har alla fått stå där med lång näsa." Att få höra något sådant gör bara att det hela blir än mer intressant och jag ska inte sticka under stol med att jag fick ett gott öga till Mary och det skulle bli trevligt att få lära känna henne lite bättre.

I midskeppet så var det tre kojor, på styrbords sida fanns det en dubbel koj som låg framför tvättrummet och diskplatsen. Den hade Jens eftersom man kunde fälla upp halva kojens så att det blev ett navigationsbord där kartor

över alla världens farvatten låg i låga, men breda arkivlådor. Dessa lådor kunde dras ut och placeras ovanpå den upp och nervända sov och viloplatsen. Det var här Jens gjorde sina positions beräkningar, i en låst låda på kojens långsida låg även båtens sex gevär och handeldvapen.

Jens hade likt sin kusin, ett vildvuxet hårsvall i både ansikte och på huvudet men han var mindre till växten och allvarligare till lynnet, i synnerhet vad det gällde sina plikter som kapten. Vid ett groggbord skulle det senare visa sig att han, som dom flesta skandinaver, kunde släppa loss ordentligt.

Mittemot Jens koj, framför köket, var matplatsen belägen och när man vände ner bordet som vi intog våra måltider runt så blev det en del av den plats där Steve sov.

Steve var den ombord som var mest lik mig själv och det skulle visa sig att han blev den som jag till en början blev bäst kompis med. Vi skulle komma att ha mycket skoj tillsammans Steve och jag. Han var båtens Emil i Lönneberga, han hade alltid något hyss för sig eller någon dräpande kommentar till det mesta som hände ombord. Tjugosex år gammal var han, uppväxt i Soho i London där han mer eller mindre fått slåss i hela sitt liv för att komma någon vart eller försvara det som var sitt, eller de sinas. Hela Steves kropp var full av ärr från slagsmål och uppgörelser på gatorna i södra London. Ett ärr från en kula i axeln var ett minne från då han varit livvakt vid en stor narkotikaleverans. Knivärret som gick från vänster öga bort mot örat och ner på halsen fick honom att se grym ut. Det hade han fått av en gammal rakkniv under ett gängslagsmål när han var femton år gammal. Jag skulle kunna fortsätta

att räkna upp hans ärr i flera timmar för hans kropp såg ut som en världskarta och den hade skrämt bort flertalet flickor när dom hade fått se honom utan kläder. Mig skrämde han inte, jag tror jag fascinerades av äventyret och det varma snälla leendet bakom den ärrade fasaden, som han utstrålade. Jag tröttnade heller aldrig av att lyssna på hans historier om hur det var att växa upp i Soho, en av världens hårdaste och tuffaste bakgårdar. Steve pratade med en utpräglad cockneydialekt och många av de ord han använde gick inte att finna i något lexikon. Vid flera tillfällen var vi tvungna att be honom att tala som folk om han ville att vi skulle förstå vad han sa.

Jag hade haft en fantastisk tur som fått chansen att vara med om detta äventyr till havs, speciellt som det här var första gången jag seglade sedan jag var liten grabb och seglade finnjolle i sjöscouterna.

Jens hade skrattat när han sa, "Okey Jon du får sova i förpiken såsom varandes yngst ombord, det läcker in lite grann genom ventilen ovanför kojens när det blir riktigt dåligt vader och det kan bli rätt så varmt om du stänger dörren, men å andra sidan så är du den enda av oss tre som kan leka med dig själv utan publik." Jag blev högröd i ansiktet när dom andra stämde in i Jens skratt. Det var längesedan någon kallat mig Mats, även om det var på danska.

Mats var ett svårt ord att uttala på engelska så jag hade blivit van att inte heta något annat än John under dom år jag rest runt i Asien. Och det spelar inte mig någon roll, jag vet inte vem som sa det, men "det gör inget vad man heter

bara man går i banken" en visdom, som jag senare i mitt liv har ångrat att jag inte tog mer fasta på

Seglatsen var planerad att ta cirka femtio dagar och vi hade lagt nittio dollar var i en kassa som vi hade köpt mat och bensin till hjälpmotorn för. Cigaretter, öl och sprit fick vi köpa själva.

Det var Bee och Mary som hade varit och gjort inköpen och jag hade rekommenderat vart dom kunde hitta de bästa och billigaste ställena utan att bli uppkörda eftersom jag levat i Manilla i nästan ett år.

Jag hade gått för att säga adjö till mina vänner och handlat ett par lådor öl, lite rom och cigaretter för minst åttio dagar.

Jens och Sören hade skött alla pappren med utklareringen och vi hade bestämt att vi skulle träffas vid båten klockan fyra, för att segla klockan fem. Eftersom jag var kock så fick jag äran att vara den förste av oss nypåmönstrade att visa mina färdigheter i köket, jag blivit utsedd att ta hand om matlagningen direkt när vi seglat iväg. Vad som mer hade delats upp den där timmen före avfärd var vilka pass vi skulle ta vid rodret. Jens berättade om vapnen och om hur vi skulle använda dom och vi tilldelades var sig ett av dom sex vapnen som vi skulle använda om något hände oss. Han visade hur dom fungerade innan han låste in dom i en låda under sin koj. Jag blev tilldelad en Baretta pistol och två till sex vekten tillsammans med Jens, vilket betydde att jag och Jens turades om att stå vid rodret mellan klockan två och sex på dagen och två och sex på natten. Dom andra vakterna blev utdelade till Mary och Steve som tog skiftet efter oss, det vill säga sex till tio. Bee och Sören tog tio till två. Det var under den vakten då jag oftast sov,

så tyvärr träffade jag bara Bee och Sören när vi åt och när vi var iland.

Den veckan jag hade matlagningen så blev det inte så mycket sova av så jag hade jag större möjlighet att lära känna dom andra som var ombord, lite närmare.

”Två till sex är bästa vakten,” sa Jens.

”Hur då bäst?” Frågade jag när vi stod på vårt första nattpass och Manilla bara var en fjärran ljuspunkt vid horisonten.

”När vi går av i morgon bitti så är det soluppgång och när vi går av i morgonkväll så är det solnedgång, vi kan sitta ned och ta en öl efter båda vakterna och njuta av såväl morgonen som kvällen. Vädret brukar ha en tendens att bli lite lugnare före soluppgång och solnedgång. Och då är det skönt att bara sitta och njuta en stund innan det är dags att sova ett par timmar.”

”Du ska veta att jag verkligen är tacksam för att jag fått chansen att följa med er på den här resan, Jens.”

”Det är inget att prata om, det är jag som är tacksam, jag hade börjat tröttna på Bees och Marys matlagning och efter det som du bjöd på i kväll så ser jag fram emot en riktigt angenäm gastronomisk resa.”

”Vägen till allas hjärtan brukar ju gå genom magen, säger man.”

”Jag trodde att det var vägen till kvinnans hjärta, men jag hoppas för din skull att matlagningen inte är det enda du litar dig till?”

”Nej, jag försöker nog att tänka och använda mitt hjärta också,” sa jag lite nervöst så här i början av vår bekantskap.

Resten av natten använde vi till att prata och lära känna varandra, om varandras bakgrund och annat småprat. Jens försökte förklara alla termer på båten, om hur man använder alla tampar och segel , vad som fanns i alla utrymmen i pontonerna tills det bara snurrade i skallen på mig så mycket att jag hade varit tvungen att be honom sluta.

Natten var kav lugn så vi kunde göra fast rodret på våran kurs med ett rep och med ficklampa i hand gick vi på upptäcktsfärd i sidopontonerna som fungerade som lager för trossar i alla möjliga tjocklekar och längder. Där fanns extra segel och specialsegel, såsom stormfock och ballongfock, där fanns dykarutrustning med tuber och ett par våt och torrdräkter, en extra utombordsmotor och harpungevär utav både gummisnodd och pumpmodell. Det fanns även en extramast som var i delar och som kunde användas temporärt som både stormast och mesanmast. Två gummibåtar låg nerpackade i varsin sidoponton, i en slags katapultlåda som man bara slängde över bord vid en nödsituation och ryckte i ett snöre så blåstes dom upp på nolltid. Där fanns verktyg av alla de slag och Jens passade på att lägga fram ett par skrapor som vi snart skulle använda till att skrapa alger och snäckor som satt sig fast på skrovet och som sänkte farten med ett par knop. Jag tog upp och tittade på ett djuphavsfiskespö och undrade om jag kunde få prova några kast med det.

”Det där är bättre om vi sparar djuphavsfisket tills vi kommer längre ut, men det här kan vi ju prova redan ikväll för skojs skull,” sa han och tog upp en krok som var cirka

femton centimeter lång och var fastgjord med ett fem millimeters nylonrep vid en tom plastdunk.

”Kila ner i byssan och ta upp en bit lever ur frysen, har vi tur så har den inte hunnit frysa ännu, ta med en kniv också så ska du få se.” Jens skar av en halvkilosbit av levern och jag gick ner med resten i frysen igen.

”Såg du att det hängde ett lod, med en lång upplindad lina på skottet nere i babords ponton?”

”Nej, men säger du att det finns där så, ska jag hämta det?”

”Ja gör det och loda hur djupt det är. Det sitter markeringar som visar hur många famnar det är på linan, du kan inte missa.”

”Famnar?”

”Javisst ja, jag glömde bort att du fortfarande är landkrabba. En famn är en och sjuttioåtta centimeter, men om du räknar på två meter och tar du bort en meter var femte famn så blir det så gott som exakt.

”En och tio egentligen!”

”Duktigt, men så behöver du bara räkna när det är viktigt att det är mycket exakt. Det är det inte nu, vi ska bara söka reda på vilket djup hajen kan vara på.”

”Haj! Ska vi fiska haj?”

”Ja, det är väl inget konstigt, det kan du ju säga att du gör om du slänger ut en krok hemma i badkaret också, det är om du får något napp som avgör om du fiskar haj eller inte?”

”Jag gillar din logik Jens.” Jag skrattade jag så jag trodde att jag skulle väcka dom andra, Jens var tvungen att hyscha på mig.

Försent, Steve tittade ut genom luckan till rorkulten.

”Vad är klockan? Vad sysslar ni med?”

”Mitt i natten,” sa jag stolt över att jag äntligen lärt mig klockan på

Filippinska

”Vi ska fiska haj,”

”Fiska haj, jag kommer, vänta på mig.”

”Lugn, du kommer nog få vänta. Det är inte bästa tiden på dygnet för hajen att nappa på.”

Steve blev eld och lågor, han hade aldrig förut sett havet innan han hade mönstrat på Jens båt och seglat mot Filippinerna. Lite konstigt med tanke på att han tillbringat hela sitt liv i ett land som är omgärdat av vatten. En gång hade han varit på skolresa med sin historielärare för att se klipporna vid Dover i England, "men då var vi så fulla att vi inte såg någonting," grinade han så att ärret i hans ansikte drog ihop sig och tvärt om mot andra människor som ser trevligare ut när dom ler och skrattar, så kom Steve att se än mer grotesk ut

”Hur många famnar?”

”Sju,” jag rullade ihop linan till lodet.

”Okey Steve, vill du göra nytta eller vill du bara titta på när vi fiskar?”

”Det är du som är kapten. Säg vad jag ska göra.”

”Visserligen, men jag är inte Lord Nelson och det här är inte slaget vid Trafalgar, du är ledig och jag beordrar inte dig till något om det inte är nödläge, eller något som Jon och jag inte klarar själva.”

”Kanske inte trafalgar, men om ett tag kanske vi får oss ett privat litet Åskbollen,”

Kom hit nu James Bond och kom du också Jon om du är klar så ska jag visa hur ni agnar en hajkrok med lever. Ta med dig sjökortet som ligger i hyllan ovanför min koj är du snäll.”

Jens vecklade upp sjökortet och visade oss på ett blyerts sträck som gick mellan Manilla och Palawan, han förklarade att det var våran rutt och han pekade på en punkt strax utanför Manilla och menade på att vi borde befinna oss ungefär där. Runt om, på hela sjökortet var havsdjupet utmärkt med siffror och jag såg att där vi befann oss så stod det en sju en åtta och en nia.

”Det verkar som om sju famnar är det grundaste djupet häromkring så jag sätter flötet på sex och en halv meter. När ni ska sätta på en bit lever på kroken så måste ni veta att lever är väldigt poröst och blir snabbt upplöst av det salta vattnet. Så det är viktigt att ni går in med kroken i en ven och sedan ut genom venen i mitten någonstans. Det gör inget om kroken syns för haj ar ser inte så bra, har vi tur så håller venen även för en attack utan napp.” Han slängde ut reven med den leverförsedda kroken och den tomma dunken som flöte, akterut så att den kom att glida efter båten på ungefär tjugofem metets avstånd.

”Ta min kikare som hänger nere i kajutan så kan du både se och känna om det nappar Steve. Och du Jon får snart börja tänka på frukosten. Solen går upp om en timma.”

”Hur många dagar beräknar du att det tar till Palawan Jens?” frågade jag när han vek ihop sjökortet.

”Det beror på vinden, men vi bör sikta norra udden om en fyra fem dygn.”

”Är det okey om jag tar en öl och sätter mig med Steve i tio minuter innan jag gör frukost?”

”Jag vill helst inte att ni dricker på vakten, men en eller två öl dricker jag själv, så det är okey.”

Jens skrattade när han gick ner med sjökortet och jag tänkte på vilken tur jag haft som fick vara här med dessa udda människor.

Steve var uppspelt och räknade iskallt med att få napp med en gång.

”Hugger dom inte så hoppar jag i och hugger dom sa han och stoppade sin kniv mellan tänderna och fejkade ett dyk genom att sätta ihop händerna över huvudet. Det värsta var att jag trodde honom fullkomligt.

”Var har du lärt dig att laga mat John?” Frågade Mary när hon hade tagit en tugga av äggröran. Hon hade fortfarande sömn i ögonen och morgonrocken var oknäppt så man skymtade bikinin genom glipan på överkroppen. Hon hade en vacker kropp och ett sött ansikte som utstrålade värme och glädje. Ungkarllivet ombord hade präglat henne till att ta vara på sig själv och inte låta någon sätta sig på henne utan att hon för den skull ha blivit kaxig. Jag gillade det, kvinnor som visste vad dom ville och som inte tillät att man körde med dom. En sådan kvinna var Mary.

”Jag har gått som lärling i två år och sedan har jag jobbat på olika restauranger i Sverige och utomlands.

”Vilka länder då, om du inte har något emot att jag är nyfiken?”

”Det började för cirka fyra år sedan, när jag var sjutton år gammal och gick till sjöss.”

”Jag tyckte du sa att du inte seglat sen det där skollovet eller vad det nu var.”

”Sant, men det här var handelsflottan och ett stålmonster på trettioåtta tusen ton, det räknar jag inte som segelbåt, sen har jag arbetat lite i Indonesien, Tyskland och England.”

Det var skönt att sitta så här ensam och prata med Mary, Steve var mer intresserad av hajarna och hade tagit sin frukost och rusat akterut till metreven. Jens sa att han väntade med att äta till efter sex då han skulle väcka Bee och Sören och äta sin mat med dom. Så det var bara jag och Mary och ett dignande frukostbord.

En Valkyrian frukost kunde, bestå av äggröra, toast, corned beef, tonfisk, majonnäs, kaffe och te som sötades med sweeten condensed milk.

”Hela min familj, i alla fall männen, har arbetat på lastfartyg. Berätta vilka hamnar och länder som båten du seglade på, gick till?” Hon var allvarligt intresserad, det var inte bara som hon försökte vara artig och det gladdde mig. Få saker är så tillfredsställande som att ha en god lyssnare som deltar aktivt i historien.

”Vi seglade från en liten stad i Sverige som heter Oxelösund, därifrån gick vi till Murmansk i norra Ishavet och sedan till Antwerpen innan vi seglade över Atlanten till USA.”

”Aha! så du har varit i mitt land.”

”Ja men bara på östkusten, vi gick in i två hamnar. Northfolk och Baltimore, därifrån gick vi vidare till Panama och genom kanalen. Vi stannade till i Cristobal och Balbao som ligger på var sin sida om kanalen. Efter bunkring i Balbao korsade vi Stilla havet med siktet inställt

på Japan, där blev det tre hamnar, Amagasaki, Osaka och Kobe.”

”Det var en lång resa, korsade ni ekvatorn någon gång?”

”Nej tyvärr så missade jag strecket. Från Japan gick färden till Vancouver i Canada och sedan åkte vi non stop tillbaks genom kanalen och över Atlanten till Medelhavet och Sete i södra Frankrike. Där mönstrade jag av.”

”Hur lång tid tog den där resan?”

”Sex och en halv månad ungefär.”

”Om du följer med oss genom Suezkanalen, upp till Gibraltar så har ju du också seglat runt jorden.”

”Jag har tänk på det, men tyvärr kommer det inte att ske. Jag har ont om pengar.”

”Ett världsligt Fenomen!” I samma ögonblick kände vi ett ryck i båten och Steve skrek till.

”John, Jens, kom för faan, jag tror jag har napp, jag har napp!” Jag kastade mig upp från stolen och hann få fram ett, ursäkta det är jag som fiskar, till Mary innan jag rusade upp på däck. Jens stod redan där och kände på linan för att försöka få ett hum om vad det kunde vara för fisk som nappat på betet.

”Ta rodret Jon och försök att se på sjökortet om det finns några grund markerade i det här området. Jag tycker inte jag känner att det är någon fisk på kroken, men den kan ju simma med båten förstås och då ska vi inte missa den i tron att det är bottennapp. Ser du något på kortet, Jon?”

”Inget grund finns utmärkt på kortet.”

”Jag kommer och tar rodret, ta upp fisken ni.”

Steve erbjöd mig linan när jag kom fram till akterns reling, men jag avböjde med att det var han som vaktat linan hela

morgonen, så det var hans fisk. Steve halade in linan långsamt och skakade på huvudet som om han inte trodde på det han gjorde. Flötet kom närmare och vi började skymta något gult och rött långt nere i vattnet. Steve halade in allt ivrigare och när vi fick upp vår fångst till vattenytan såg vi att det var en tygbit eller något liknande. Det var en besviken Steve som konstaterade att hans fångst bara var en bit av en gammal flagga, troligtvis Spansk. ”Pirater, sa Jens när han synat flaggbiten, vi måste vända om och försöka identifiera båten så att vi kan rapportera fyndet så fort vi kommer till närmsta civiliserade hamn.

”Varför tror du att det är ett verk av pirater? Frågade Steve, lite uppspelt över det faktum, att hans livs första hajfiske, slutat med att han fått upp delar av ett potentiellt piratdåd. Kan det inte vara en vanlig förlisning?”

”Knappast, Sören kom upp på däck efter att ha vaknat av vår konversation.”

”Det är sju famnar djupt här och med all säkerhet är det sandbotten, på sin höjd finns det en och annan klippformation som inte alltid står utsatta på sjökortet men då borde ni ha fått bottennapp med den där stora kroken.” Marys ännu nyvakna ansikte visste vad det pratade om, det var en av Marys stora tillgångar, jag började hitta små saker i hennes karaktär som fick mig att börja fatta mer och mer tycke för henne.

”Ta rodret Mary och akta huvudet gubbar, här kommer bommen!” Båten gjorde en gir, så tvär som den breda trimaranen kunde klara av, vi halade ner alla seglen och försökte att med hjälp av endast motorn hitta den plats där Steve fått napp.

Steve och jag låg på mage framme i näten som fanns mellan dom yttre spetsarna på pontonerna och tittade ner i vattnet, det var inga problem med sikten som var cirka tretti meter i det klargröna vattnet. Vi såg ett stort fiskstim som huserade över en klippformation av korall. Några baracudor gled majestätiskt förbi, dom såg ut som stora silverglänsande gäddor.

Steve pekade mot en delfin som var på väg upp under båten, jag tittade ner mellan pontonerna och såg två delfiner som skrubbade ryggen mot sidorna på båten.

”Jag har två här, dom kommer framåt. Jag ska försöka klappa en om den kommer närmare.”

”Skit i delfinerna, skrek Jens. Ni kommer att få massor av tillfällen att leka delfinetränare, håll utkik efter eventuella vrakdelar som matchar flaggan vi fick upp istället så vi slipper kryssa omkring här hela dan.”

”Jag ser den.” Steve tjöt ut sin upptäckt så obetänkt högt att jag är säker på att även muränorna på tjugo meters djup drog sig in i sina hålor.

”Var?”

Han pekade på en punkt, ca femton meter akterut och tio meter åt styrbord.

”Ja där är något, kan du komma hit bak, Jens. Det ser ut som om Steve hittat hajen för andra gången. Skämtet fick alla utom Steve att dra på smilbanden. Jens gick fram till relingen för att se om Steve hade sett rätt, han beordrade Bee att kasta ankar och Sören anmälde sig som frivillig till att simma ner med dykarutrustningen, för att eventuellt kunna avgöra vad som hänt. Om det var faul play, eller om det hade varit en naturlig förlisning.

”Pinto, Pinto står det på akterspegeln, sa han när han hade lättat på utrustningen och samlat ihop sig och sina intryck. Ska jag gå ner och undersöka om det finns några kroppar omhord och kanske kunna avgöra vad som kan ha hänt, hon ser inte ut att ha legat där särskilt länge.”

”Vi överlämnar detektivarbetet åt myndigheterna, jag har märkt ut positionen på sjökortet. Kom upp nu så vi kommer iväg härifrån så fort som möjligt. Den här platsen har inget gott karma.”

Sören hävde sig upp över relingen och hade knappt hunnit komma på fötter innan Steve var över honom med en kulsvärm av frågor.

”Vad såg du? Vad var det för båt? Vad tror du har hänt? Kan det hända oss? Hur stor var båten och hur många tror du att det varit i besättningen?” Frågor fanns det gott om och på den fronten hade Steve resurser som ingen annan jag mött, kunde matcha.

”Lugn i stormen, låt mig hämta andan först.”

Det hade varit en segelbåt av standardmodell, ungefär lika lång som Valkyrian. Pinto var hennes stolta namn när hon i sina bästa dagar kluvut dom. skummande vågorna i Stilla Havet, nu låg hon, långt ifrån stolt, på sju meters djup mellan öarna Luzon och Palawan i den Filippinska övärlden med ett stort hål i sidan. Sören hade tyckt att hålet såg ut att vara resultatet av en explosion av något slag och vad hon än varit med om så är det inte många dagar sedan det hände, lade Sören till i sin beskrivning av det lilla han hade sett. ”Jag tippar på max en vecka. och hon har inte hamnat där hon ligger på grund av en olycka.

”Wow, pirater, det missade du att förbereda oss på, Jens.”

”Jag ville inte måla faan på väggen och skrämma er i onödan, det är lika stor chans att råka på pirater som att förolyckas i trafiken, Det är bara det att folk har en förmåga att inte bli lika hysteriska över riskerna i trafiken, som dom blir när dom hör ordet pirater, mänskligheten är ett kapitel för sig självt.

”Säg det till dom där nere.”

”Du har väl inte gått och blivit skraj nu när sagan börjar bli verklig?”

”Jag skraj? Då har du kommit fel. Tvärtom, med lite tur så kanske vi kan få en häftig fajt med pirater någon gång under resan, slåss med pirater vore att få en pojkdiröm att gå i uppfyllelse. Styr för helsike dit där piraterna håller hus så ska jag hämnas Pinto. Det kanske blir precis som på film.”

Vi började skratta så vi vek oss dubbla, Steve stod helt frågande och fattade inte ett dugg av vad som varit så roligt med det han sagt, för honom var det ju bara naturligt att möta all slags fara med attack. När jag lite senare gick och la mig efter denna omskakande morgon så låg jag länge vaken i båtens lugna gungande, vi hade ändrat kurs och var nu på väg till närmsta hamn för att rapportera vårt fynd, innan det blev för gammalt och inaktuellt för korrumperade Asiatiska myndigheter att undersöka. Mina tankar gick tillbaks till veckan innan jag mönstrade på Jens hembyggda trimaran, tillbaks till möten med andra slags pirater.

Kapitel 2

Joe bartendern, sprang mellan dom tre ölkioskerna och serverade kalla San Miguel öl ur drypande islådor för en och trettio pesos styck. En och trettio för en öl, en tiondel av priset för hotellrummet som jag nyligen blivit utjagad ur, tänkte jag. Jag försökte översätta och jämföra priserna till svenska förhållanden medan jag torkade svetten ur pannan med nederdelen av min t-shirt. Så här i monsuntider rann svetten dygnet runt, även när regnet vräkte ner mitt i natten som det gjorde nu.

”Hot Joe,” frågade bartendern.

”Yes Joe!”

Alla hette Joe på Filippinerna, en av kvarlevorna från dom trettiofem år som det varit fullt av Joes på alla amerikanska flygbaser runt om i landet. Ordet Joe hade blivit synonymt med det Mexikanska ordet gringo, för västerlänning, eller blekfis om man sa det i ett nervärderande syfte.

En annan lite trevligare kvarleva som varit upphovet till mitt absurda dilemma just nu, var alla dom ”hospitality girls” som likt myror, kryllade i Ermitas nattliv.

Båtsmannen på handelsfartyget som jag seglat med i dom norra delarna av stilla oceanen några år tidigare berättade alltid lyriskt om sitt, Filippinerna.

”Godaste ölen och vackraste kvinnorna i världen,” sa han varje gång han var berusad och

nostalgisk. Vilket innebar att jag hört den frasen minst etthundrafemtio gånger på sex månader, så här efteråt så förstår jag att det till viss del var hans förtjänst att jag satt här nu. Jag var beredd att hålla med honom om det där med kvinnorna och ölen, ölen talade för sig själv, men det var synd att han inte hade berättat hela sanningen om kvinnorna. Det om att dom var katoliker och spanskättade, med ett kokande hett blod som kunde ta sig uttryck på andra sätt och ställen än i sänghalmen. Deras humör kunde bäst liknas vid en spansk vildkatt som just blivit biten i svansen av en råtta, när dom satte den sidan till. Så jag får väl anta att det delvis var båtsmans förtjänst att jag satt här, utkörd från mitt eget rum till på köpet. Båsen hette i alla fall inte Joe och ölen var verkligen god.

Jag tittade på bartendern och kunde inte bestämma mig för om det var på grund av värmen eller springet mellan barerna som gjorde att pannan blänkte så att den såg ut som en av skrattspeglarna på gröna lund. Vad jag visste var att det måste vara regnet och den sena timmen som gjorde att det var så pass lite gäster så att han hade kunnat låta dom andra barmästarna gå hem och att jag hade en plats på en stol under regnskyddet.

Hände det honom också? Tre olika kvinnor, samtidigt på samma rum, som kulminerar i ett jätte slagsmål med polis inblandad? Jag kände efter på överläppen med tungan, det skulle bli en duktig fläskläpp, bäst att lägga på något kallt. Ölen är verkligen god.

Det var effektivt att se det täta regnet bakom slöjan av rök från min cigarett. I skenet av Gustav Dalens pumppgaslyktor så bildade den blå röken skulpturala landskap som trycktes

neråt utav det lågtryck som monsunregnen exploderade ur. Det såg ut som röken från kolsyreis som flyter och rinner efter marken.

”Another beer Joe,” avbröt Joe mina tankar och fantasier.

”Ja tack, ta en extra kall är du snäll,” sa jag och pekade på min alltmer blommande överläpp.

Joe skrattade och undrade hur jag fått fläskläppen. Hasard, kvinnor, eller knark och sprit,

skrockade han. Spel, det kunde det ju mycket väl ha varit, men då hade det nog inte räckt med en fläskläpp. Då hade nog familjen där hemma fått lösa ut mina kvarlevor i en tråkista på Arlanda. Där hade jag tur tänkte jag och försjönk åter in i mina drömmar och Joe hade fått tillräckligt med skolning i sitt yrke för att låta mig vara och han fortsatte inte att fråga.

Jag hade träffat Terry några dagar tidigare på en stor uteservering mitt i Roxas Park som är ett av minnena från president Marcos utrensningar av fattiga och utslagna inom Manillas citykärna. Där hade tidigare ett område legat inklämt mellan Ermita och dom äldre delarna av stan, där ett myller av biografier, affärer och öppna marknader i gammal spansk kolonialstil låg.

Roxas café, var beläget mitt i denna park som sprakade av färger och välvårdade busk- kompositioner, det var ett unikt ställe där alla som arbetade och dom flesta som frekventerade etablissemanget var dövstumma. Jag brukade ofta gå dit och dricka en eftermiddagsöl, läsa The Times eller bara sitta och beskåda det otroliga skådespel som utspelade sig när dövstumma från hela världen kom för att utbyta reseerfarenheter eller diskutera politik. Det var det

enda stället där man kunde uttrycka sitt direkta missnöje mot President Marcos och hans martial law, skrattade en bordsgranne. Marcos kan ju inte teckenspråk. Terry var en collagegrabb från Vancouver i Canada som kunde teckenspråk och både det ena och det andra. Det ena och det andra kunde ju jag också så det tog inte lång tid innan vi hade funnit varandra. Terry var ute och reste med en snubbe från Staterna som fortfarande ger mig gåshud när jag tänker tillbaks på honom, han hette Joe föresten och Terry som anlät till Filippinerna för bara en månad sedan, fattade inte varför jag skrattade så högljutt åt det. Joe själv var det ingenting att skratta åt, tvärtom, han var blind sen födseln och livnärde sig på att åka omkring i Asien och skicka hem konsthantverk som han köpte i små byar och på marknader. Joe lärde mig den sanna meningen med "low budget traveling," han tog sig mellan alla Asiens länder genom att knacka sig ut till fraktflygplatser med sin blindkäpp och lifta med fraktflygplanen. Vem kan neka en blind man som kommit så långt på egen hand? "It never fails" garvade han. Det paradoxala med Joe, när vi var på Roxas var att han njöt så mycket av att höra alla människor prata, just dessa människor som inte kunde prata och som var helt beroende av synen, som Joe inte hade, för att kunna kommunicera. Det kunde som sagt bli mycket intressanta eftermiddagar på caféet i parken. Som den gången då en äldre man kom in, ställde en kopp framför sig och började spela på såg. Joe hade aldrig hört ett liknande ljud förut och jag har många gånger försökt att återge dom känslor och vibrationer som fanns i luften när Joe for fram mellan borden för att, med sina fingrar se, vad det var för ljud. Hur

förklarar man nittio kilo, blind Amerikan med utstrålningen av ett barn på julafton, riva ett halvt café där ingen kan höra honom komma, för att sedan se honom sitta och spela på såg med en gammal Filippinare som har ett smil upp över öronen?

Spel var Terrys stora passion, så den där första eftermiddagen på Roxas tillbringade vi med att lära varandra våra respektive Länders olika pub sysselsättningar. Terry fastnade speciellt för luffarspelet "tji och tre" som han lyckades spela av mig alla pengar på. En ask tändstickor och en hjärna, det är grejer jag alltid har med mig sa han när vi framåt kvällen bröt upp för att gå till en restaurang som han rekommenderade för sin goda mat och vackra kvinnor.

"Jag bjuder," sa Terry, och det är ju inte så illa att bli bjuden på krogen för pengar som man själv hade ägt för ett par timmar sen.

Hon kallade sig Jane denna uppenbarelse som mötte mig på restaurangen som Terry hade tagit med mig till. Hon hette egentligen Corazon som nästan är det exakta namnet på den hostmedicin som dom flesta av flickorna i Ermita använde för att berusa sig på och det hade blivit en hel del tragikomiska insuinationer från hennes konkurrenter och kunder, så det var därför hon bytt namn till Jane. Egentligen är det fel att kalla dom Filippinska glädjeflickorna för horor i ordets rätta bemärkelse. Som dom själva mycket noga påpekade så var dom inte ute efter snabba knull och snabba pengar, "vi är familjeflickor som vill hitta någon trevlig västerlänning att resa med och guida runt på Filippinerna, vi vill vara som hans fru under resan,

vill han sen ge mig någon slags present när vi skiljs åt eller gifta sig och ta med mig till sitt land, så är det upp till honom". Det där tror jag vad jag vill om, för presenterna skulle nästan alltid vara rätt så stora summor pengar och om man inte ville ge dom vad dom begärde så kunde man räkna med att åka från paradiset med ett sönderklöst ansikte och utan plånbok.

Men Jane var annorlunda, är dom inte. Speciellt dom som man själv träffar, men denna otroligt vackra tjugosexåriga flicka var verkligen annorlunda. Det var inte bara för att hennes pappa var av Japansk härkomst och hennes mamma av spansk och att resultatet av den blandningen hade skapat denna exotiska uppenbarelse, som gjorde henne speciell. Det tog mig dessutom fyra dagar av intensiv uppvaktning innan jag fick bjuda henne på middag, lika lång tid för att få ett kanske på att få ta med henne hem till mitt, för detta tillfälle hyrda hotellrum, för att fem minuter efter min förväntansfulla entré i samma rum, hamna i barkiosken på First Road med en sprucken överläpp.

Den kvällen med Terry, på restaurangen där jag träffade Jane blev minnesvärd på många sätt, jag hade inga egna pengar kvar att betala den sköna berusningen som en helkväll med San Miguel öl, några romshots och en bedårande kvinna kan försätta en i, eftersom Terry lyckats vinna det mesta av mig när vi hade spelat på Roxas tidigare på kvällen. Jag fick även för första gången träffa Andi, som Terry försökte lära tji och tre medan jag inte kunde släppa ögonen från Jane. Och mötet med Andi skulle visa sig bli ett minne för livet.

Mot slutet av kvällen satt jag, Terry och Andi och spelade tji och tre tills jag i rättvisans namn hade vunnit tillbaks mina pengar och lite till. Rättvisans namn säger jag för att Terry var insatt i spelet nu och kunde inte längre lita sig till nybörjartur. Jag kunde ju spelet och dess förvånansvärt många möjligheter för att bara bestå av tre tändstickor per deltagare och Andi var född med otur i slakten förklarade han när vi senare satt och drack en söngfösare på en bar lite längre ner på gatan. Terry satt mest och pratade med en barflicka medan jag och Andi satt och lärde känna varandra lite bättre.

Uppe i bergen på Luzons västkust ligger staden Baggio som är en, med Filippinska mått mätt, rik stad som bebos av mycket av Manillas överklass. Baggio är en slags rekreativort för folk från hela världens rika människor, där finns naturligtvis som i andra delar av tredje världens liknande städer, en enorm klasskillnad. På Baggios bergsslutningar breder skjul och fallfärdiga hus ut sig i ett enormt färgglatt plåtlandskap. Det var från dessa fattiga områden som Andis familj härstammade och det var här han hade vuxit upp och lärt sig överleva i livets hårda skola innan han som fjortonåring, flyttat ner till sin välbärgade farbror i Manilla.

Andi, som egentligen hette Andigo Ocampo bodde numera hemma hos sin farbror Jose i en stor fin villa i dom yttre utkanterna av Makati. Makati var ett helt nytt distrikt i dom sydvästra delarna av Manilla och för att komma dit var man tvungen att åka en timme i en jeepny, som var namnet på dom små jeepar som var utsmyckade som julgranar och som alla spelade olika musik på högsta volym ur sina

högtalare. En jeepny tar åtta till tolv passagerare på det övertäckta flaket och det finns inga hållplatser utan man säger bara "psssst," så stannar dom på stället, även om det är vid mittsträngen på den femfiliga Roxas Boulevard. Jag upphörde aldrig att fascineras av att just den jeepnyförare som jag pssstade på kunde höra mig genom det fruktansvärda trafiklarm som råder i Manilla och trots att han var fyra filer ut i vägen från trottoaren där jag stod, så letade han sig igenom trafikkaoset och stannade upp framför mina fötter.

Ibland när jag hade ett par timmar att slå ihjäl så brukade jag gå ner till dom värst trafikerade korsningarna i gamla stan och bara titta på skådespelet och lyssna till skrålet från hundratals bilstereos med högtalare på taket som spelade allt från Beethoven till den senaste pophitsen. Jeepnyfärden till Andis farbror i Makati var en upplevelse på cirka en timme och fem jeepny byten som oftast skedde i flygande fläng. När man såg en ny jeepny som skulle åt samma håll men lite längre än jeepnyn man satt i så var det bara att byta vid ett stopplyse eller trafik stockning, dom verkade inte ha några fasta rutter att åka efter. En del åkte så gott som samma väg men svängde höger istället för vänster vid någon korsning och det kunde betyda en till två timmars försening att sitta på fel jeepny Andi gjorde misstaget att ta med mig och mitt mycket välutvecklade lokalsinne i en jeepny som gick hela vägen, första gången vi besökte villan.

Natten var ljum och skön och den mesta kommersen var över, och dom flesta restauranger höll på att stänga när jag spatserade nerför First Road, på väg hem till Tierso Umali,

min homosexuelle vän som jag bodde hos sedan några månader. Hans pojkvän var inte särskilt glad åt att jag bodde hos Tierso, men det brydde vi oss inte om. Vårt förhållande var strikt, på det konstnärliga och kamratliga planet. Tierso var inredningsarkitekt och jag hade träffat honom på en mäsas i Manilla där han vunnit första pris för en bungalow inredning i bambu och tobaksblad, kombinerat med gjutplast som jag hade blivit så fascinerad av att jag hamnat i en lång konversation med ett gäng inredningsarkitekter, bland vilka Tierso räknades som Filippinernas främsta. Kvällen hade slutat med en skaldjursbuffé på hotell Sheraton och en efterfest med minst 300 av Manillas innefolk.

Det var senare den kvällen, när vi satt hemma hos Tierso som jag till hans stora besvikelse förklarade att jag var mycket mera intresserad av hans väninna June som var fotomodell, som vi träffat tidigare, än av hans lite halvfulla och fumliga försök att locka i mig till sexuella lekar på morgontimmarna.

Han hade lite svårt att förstå hur jag kunde vara med och umgås med honom och hans vänner om jag inte var själv var homosexuell, eller åtminstone bisexuell. Och varför hade jag fattat hans hand på festen när jag blev erbjuden den? Och dansen som vi dansat och som han helt klart hade uppfattat som en invit till mer intima danser i vertikalläge. Tierso både accepterade och blev fascinerad när jag berättade att i Sverige tvärtemot Filippinerna, så var det inget konstigt att man som heterosexuell umgicks med homosexuella eller var bästa vänner trots sexuella meningsskiljaktigheter, att man dansade med en annan kille

behövde nödvändigtvis inte heller betyda att man är homo. I Indien där jag bott ett år så är det mer vanligt att två pojkar som är vänner håller varandra i handen än en pojke och en flicka, där får man ju sällan visa sig tillsammans före giftermålet, så jag trodde helt enkelt att det var likadant här sa jag. "Det var tur att jag hittade dig innan du hade gjort bort dig alldeles," skrattade Tierso. "Här är det nästan kriminellt att vara bög."

Vi satt och pratade och rökte några jointar Filippinogräs hela natten och morgonen och han berättade att han hade vunnit förtroendet och möjligheten att inreda ett lyxhotell i Saudiarabien i en inredningstävling, hade jag lust så ville han gärna att jag stannade kvar hos honom och hjälpte honom med åsikter och konstruktiv kritik i egenskap av konstnärsstuderande och berest i främre Orienten. Det var ju inte svårt att tacka nej till gratis bostad i gästrummet i hans fashionabla konstnärsvilla, fri mat, gräs och öl och dessutom mycket trevligt umgänge med Tierso och hans vänner, både manliga och kvinnliga. Han skaffade till och med ett extra jobb åt mig på en av stadens finare italienska restauranger som kock.

Jag hade bara behövt lova att jag inte tog hem några flickor till rummet för då skulle han bli så svartsjuk, hade han sagt med en sån där löjligt bögig röst. Han gjorde ingen hemlighet vare sig för mig, eller sina vänner att han var olyckligt kär.

Jag hade ännu inte berättat för Terry och Andi att jag bodde hemma hos Tierso, jag tyckte att det var för tidigt i våran vänskap för att blanda in dom i mitt och Tiersos trassliga men oskyldiga förhållande, det kunde ju missuppfattas och

dessutom hade jag haft fullt upp med att lyssna och tänka på Andis historia om hur han och hans farbror planerade att lura en falskspelande doktor på tio tusen dollar. Jag gick och funderade på Andis erbjudande som jag hade fått där på baren när Terry var inne på toaletten. Jag skulle i alla fall åka med i morgon bitti och träffa farbror José.

Kapitel 3

Vi hade bestämt att träffas över en frukost på mitt stamcafé som låg inne på det stora marknadsområdet snett över gatan från Tiersos villa. Det var alltid uppiggande att äta frukost där, bönderna hade kommit in till staden med sina varor långt innan gryningen, kunder som prutade och affärsmän som gjorde sitt bästa för att blåsa alla och envar. Jag hade sett ett och annat gräl mynna ut i handgripligheter. Roligast och minnesvärdast var nog den morgonen då en uppblåst kvinna från Manillas fashionablare delar länge stod och dividerade på Tagalog om, vad jag gissade, priset på skaldjur. Hennes prutande och skaldjursförsäljarens argumentation blev allt mer högljudd och gestikulerande. Plötsligt såg jag fiskhandlaren slå armen rakt ut i luften på ett sätt som inte kunde misstolkas för något annat än, "försvinn kärringjävvel innan jag blir förbannad". Kvinnan började skrika tillbaks, men hann inte långt förrän hon hade en hel hink med små stenkrabbor uthälld över huvudet.

Krabborna nöp sig fast i allt som gick att hänga sig fast vid på kvinnan, det hängde dödsförskräckta krabbor i håret, örsnibbarna, näsvingarna och i klänningens alla väck. Dom stackars krabbor som letat sig in innanför kärringens kläder fick henne att dansa en krigsdans så det krasade under fötterna på henne. Dom andra handlarna och kunderna runt i kring, vek sig dubbla av skratt och skaldjursförsäljaren skrek något som jag tolkade som "olé, olé".

Det kom fullt med skrikande kvinnor. Förvånansvärt nog kvinnor som av klädseln att döma var från dom lägre samhällsklasserna, för att hjälpa sin frände i nödens stund. I vanliga fall pratades det knappast mer än nödvändigt mellan samhällsklassernas kvinnor, men nu gällde tydligen helt andra regler och snart var tumultet totalt. Burar med höns vräktes omkull, levande hönor och ungtuppar, döda och levande fiskar, languster och krabbor i alla storlekar kom flaxande och farande genom luften och blandades med dom brottande antagonisterna. Alla ville vara med.

Från början hade det säkert bara prutats om ett par centavos, och nu förstördes värden för flera tusen pesos. Men det är viktigt med principerna, även på Manillas fiskmarknad.

Det var guld värt att få se ett sådant skådespel till frukost, då visste jag att det skulle bli en bra dag. Kanske skulle jag vinna ett par pesos på biljard eller bli bjuden på några san miguel och en dag full av skratt. Det brukade inte ta lång tid innan hela Ermita visste om en händelse av denna kalibern och som ögonvittne var det givet att ölen radades

upp på bardisken under tiden man redogjorde för morgonens händelser.

Denna morgon var ovanligt lugn. Det var inte ens någon som råkade sparka ut fiskhandlarens rensspann av olyckshändelse, så att jag fick lyssna till hans sammelsurium av svordomar. Hade jag inte varit så nyvaken så hade jag kanske känt det olycksbådande sinneliga lågtrycket och tagit stillheten på marknaden som ett dåligt tecken. Men jag hann inte känna av vibrationerna tillräckligt länge innan jag såg Andi kryssa sig fram mellan marknadsstånden, klädd som en bankman.

"Hey there J..!" Ropade han men ändrade sig snabbt till John i det ögonblick han drog ut en stol och slog sig ner vid mitt bord. Han viftade på innehavaren för att få en kopp kaffe. Jag noterade hans signal och undrade varifrån det mer eller mindre tysta kommunikationsspråket som var så vanligt på Filippinerna hade sitt ursprung. Det gick i alla fall dubbelt så snabbt att få en kopp kaffe här än hemma i Sverige. Här fanns det givna signaler och tecken för alla triviala saker i vardagslivet.

"Hur har morgonen och resan hit, varit Andy?"

"Bra men det var en jävla massa trafik. Hade jag haft mer pengar så hade vi tagit en taxi till farbror Jose, nu är jag rädd att det får bli jeepny. Du spelade ju av mig det mesta på det där luffarspelet igår".

"Tji och tre! En jeepny är helt okey med mig. Om vi inte har bråttom så Väntar jag gärna in en med lite bra rock and roll så att man vaknar upp lite".

"What ever you say, John." Jag fick en olustig känsla av tonen i hans inställsamma röst.

Vi promenerade dom cirka sjuhundra meterna ut till den gigantiska Roxas Boulevard som var som en tio filer bred ymnig flod som delade av Manilla från norr till söder. I Makati på den östra sidan rådde lugn och ro, om man nu kan säga det om någonting i Manilla? Där fanns dom fina villorna, stora parker och barn i skoluniform.

Här låg alla banker och större kontorskomplex. Här låg även familjen Markos palats, parlamentet, museum och liknande byggnader. Det var österut till utkanterna av allt detta vi var på väg. Väster om Roxas Boulevard huserade dom fattiga och hemlösa, tiggare, spelare och glädjeflickor. Det var här vid havet och den långa sandstranden som barer och restauranger gav Manilla dess pulserande, sjudande livsnerv. Det var där jag bodde och trivdes som bäst.

Andi verkade nervös och spänd, när jag så här i efterhand försöker rekonstruera händelsen. Vi pratade inte mycket på resan genom Makati, vilket visserligen inte var så lätt i dom fullpackade jeepnyna som spelade musik så mycket det bara gick. Han hade inte ens haft ro att vänta in någon bil med bra musik. Han hade hoppat på första bästa Abba skrikande, rullande julgran som kommit körande längs Roxas. Det verkade som om han ville få det här, vad det nu var, överstökat så fort som möjligt sen tror jag inte han trivdes i sin kostym och slippers heller. För han kastade långa avundsjuka blickar på mina avklippta jeans och batikmönstrade t-shirt, som var högsta mode så här på sjuttioalet.

Jag använde mesta delen av resan till att studera vägen bakåt som min kära mentor och vän Chan hade lärt mig ett halvår tidigare.

"Om du tittar bakåt och memorerar vägen så är det lätt att hitta tillbaks sedan, eftersom det är det som kommer att bli färdriktningen när du ska åka tillbaks igen"

Det rådet har visat sig vara till mycket nytta många gånger, på både gott och ont.

Efter en timmes färd och fem jeepnybyten sa Andi att vi strax var framme, allt medan vi promenerade längre och längre ut ur Makatis stela affärslandskap och in i ett lite mer levande villaområde. Jag hade insisterat på att vi skulle sätta oss på ett café och dricka en förmiddagsöl.

Jag var fullt medveten om att socialstyrelsen där hemma hade klassat mig som alkoholist eftersom jag så här på tisdagsmorgonen redan hade druckit upp veckoransonen för en normal svensk. Allt enligt deras gratis tabeller som dom var så frikostiga med att underbygga Svenssons ågren med. Hade dom sett mig med en immande kall öl så här före klockan tio på morgonen, innan bolaget öppnar, så hade dom definitivt klubbat beslutet.

Men detta visade sig vara en statlig regel som det var bra att bryta mot, för jag tror att det var den ölen som räddade livet på mig tre dagar senare, så det kanske kan betecknas som förmildrande omständigheter.

Jag satt nämligen och memorerade den sista kvartens labyrintartade promenad, under tiden som jag och Andi småpratade om farbror Jose och doktorn som jag inte kunde

komma ihåg namnet på. Det var säkert Joe. Om inte annat så hette han det nu.

Villan där Andi bodde tillsammans med sin farbror i visade sig vara ett stort tvåvåningshus, där det övre planet gick ut i en nittiograders vinkel och bildade taket till en stor uteplats. Överdelen såg ut som ett stort vinkeljärn som i ena änden stod stöttad på fyra pelare i romersk stil. Underdelen hade ett garage med plats för två bilar bredvid en entré som förde tankarna tillbaks till någon slags bisarr herrgård i Skåne. Huset var nog att betrakta som en finare medelklassvilla från mitten av sextiotalet, men arkitekturen såg rätt så komisk ut och liknade mest en sådan villa man kunde se i Danmark när man åkte kustvägen ner från Louisiana, med en inblandning av romersk, gotisk och skånsk herrgårdsarkitektur toppat med ett stänk av villa villerkulla.

Om jag skulle försöka mig på att förklara vad farbror José, hans mycket trevliga fru, och hans, säkert nittioåriga matlagningskunniga mor var en blandning av, så skulle jag nog åka på en retroaktiv stämningsansökan för förtal. Så jag nöjer mig med att konstatera att dom på ytan verkade vara en mycket trevlig medelklassfamilj.

Efter presentationen så visade Andi runt mig i villan som inuti visade sig vara spartanskt men hemtrevligt möblerad. Det var glest med tavlor och andra prydnadsföremål vilket gjorde mig besviken. Kulturella utsmyckningar från dom varierande samhällsskikten brukade vara en av behållningarna när jag kom hem till folk som jag träffade på mina resor.

När jag påpekade detta förklarade Andi att för farbror José var konst och utsmyckningar bara ett sätt att skryta och göra intryck, vilket det utstuderade huset redan gjorde och blev över. Dom hade inte särskilt många besökare och dom som kom hem till dom var redan vänner till familjen och behövdes således inte visas upp något för. Jag var tvungen att köpa den logiken, men jag tyckte mig skönja en lögn i Andis påstående.

Efter det överdådiga välkommandet och rundvandringen så gick vi ut i trädgården som var omgärdad av ett två meter högt, fult brunt staket som omöjliggjorde all insyn från grannar och folk på gatan utanför. Mitt på gräsJohnan vid ett runt bambubord satt farbror José och lyfte kort om pengar med en mycket suspekt solglasögonprydd herre som presenterade sig som, Harry.

Här borde jag ha stannat upp och insett att det låg en hund begraven någonstans, men jag antar att jag var nyfiken på vad som skulle hända. Min äventyrslystenhet och nyfikenhet har varit egenskaper som fört med sig mycket gott men dom har även lämnat efter sig en hel del bitterljuva minnen. Man skulle kunna säga att jag ibland har förmågan att knalla rakt ut i ett minfält utan att märka någonting förrän det smäller och den här situationen som jag nu befann mig i skulle så småningom visa sig var ett högexplosivt minfält.

Vi satte oss runt bordet och Harry började berätta en sorglig historia om sin bror och sin svägerska som hade förlorat alla sin pengar och huset dom bodde i till en läkare från södra Filippinerna.

”Han brukar komma upp till Manilla ett par gånger i månaden med sina kumpaner. Dom jävlarna brukar leta upp nån riktig torsk att spela mot och under spelets gång så byter dom ut kortleken mot en som är märkt. Vad dom inte hade med i beräkningen denna gång var att det var min brorsa som blev blåst. Han kunde inte göra något när det hände eftersom dom var fler än han, men det ska vi rätta till nu.

Det är inte särskilt hälsosamt att anklaga någon för kortfusk, speciellt inte på Filippinerna. Bara för ett tiotal år sedan innan President Marcos tog makten och deklarerade marschall law, etablerande av poliser, domstolar och lagbok, vilket mer eller mindre hade saknats tidigare. Varendra människa gick då beväpnad och man kunde bli mördad för att man inte bjöd på en cigarett. Ungefär som på norra ön bland huvudjägarna som jag hade besökt, med skillnaden att där blev man av med huvudet och här hade dom vanan att gå beväpnade med skjutvapen. Att vara beredd att använda sitt vapen är inget man kan ändra på hos alla människor på tio år och det var väl egentligen bara i centrala Manilla som folk var något sånär civiliserade. Att anklaga tre spelare som kommer från dom södra öarna där pirater fortfarande härjar för fullt, är nog inget jag rekommenderar men å andra sidan säger jag inte nej om någon frågar om en cigarett heller.

"Jag har en vän, en Colombian vid namn Orlando som blev ihjälskjuten med tre skott på en bar i Medellin bara för att han inte ville skruva ner volymen på jukeboxen som han stoppat pengar i så jag förstår din bror" sa jag.

”Har dom inte heller marshall law?”

”Nej,” sa jag utan att ha en aning om vad det egentligen är för politiskt styre i Colombia och jag var inte upplagd för att gå in på någon längre politisk diskussion så här tidigt på förmiddagen tänkte jag och undrade hur man skulle förklara kokainstyre och korrumperade tjänstemän. Filippinerna, i alla fall Manilla, var ju rena söndagsskolan jämfört med vad som händer i kokaindistrikten i Colombia.

”Vill du ha en whisky John?” Frågade José

”Ja tack.”

”Harry?”

”Nej tack, jag vill vara skärpt om jag ska kunna berätta klart historien om läkaren och hans anhang, dessutom börjar jag bli lite hungrig. Får vi någon lunch?”

”Jag tror att den snart är klar. Har du lust att springa ut i köket och titta efter, Andi?”

”Tröttar jag ut dig John? Du kanske inte alls är intresserad av det här, jag är bara så upprörd för min stackars brors skull. Och du kanske skulle kunna hjälpa honom och tjäna en hacka själv på kuppen.”

Dom var proffs, dom visste precis hur dom skulle lägga upp det. Så här i efterhand undrar jag om Andi hade blivit utskickat i köket för att hans dåliga pokerfejs inte skulle avslöja dom när jag högg på betet. Och visst högg jag. Jag svalde både bete och krok.

”Visst inte Mr Harry, fortsätt jag är idel öra.”

”Som jag berättade så har min bror blivit utsatt för doktorn. Inte bara min bror. Faanskapet till doktor har lurat flera av våra bekanta och bekantas bekanta.”

Jag tog en klunk av whiskyn, som var någon lokal variant och smakade inte speciellt gott. José hade satt på sig bästa "tycka synd om" minen och satt och nickade till Harrys berättelse.

"Han spelar ofta poker där det är lätt att fuska med märkta kort och han är mycket fingerfärdig: speciellt när han själv ger och oftast sitter hans kumpaner med vid bordet och hjälper till. Det är olika kumpaner nästan varje gång, så att ingen ska förstå vad som är i görningen innan det är försent. Om bara min bror bara hade berättat för mig att han skulle delta i det här spelet så hade jag varnat honom. Jag har känt till doktors metoder en lång tid."

"Varför berättade han inte det då?" sköt José in."

"En kronisk spelare skäms oftast för sin sjukdom och berättar sällan om kommande spel, för att slippa förmaningar från frugan eller övriga familjen eller långa moralpredikningar från vänner och bekanta."

"Det låter ju logiskt."

"Det är så." Andi hade kommit tillbaks för att meddela att maten var färdig om tio minuter.

"Min pappa spelade bort allt han hade på tärning när jag var liten. Det är därför han och morsan bor i Baggious kåkstad och jag flyttade till Manilla. Vem vill bo med en looser som gjort sin mamma till en olycklig kvinna." Nu radades snyfthistorierna upp.

"Det visste jag inte," sa jag.

"Jag sa ju i går kväll, att min familj var födda förlorare."

"Andi! insinuerar du att..."

"Nej det gäller inte dig farbror, du är en vinnare. Du har ju fått ta hand om mig." Andi log.

Det var ett ansträngt leende jag såg i Josés ansikte, men han höll god min och såg på Harry och bad honom fortsätta.

”Ja, gör det.”

Harry log. Nu höll jag på att svälja flöte och metreven.

”Var, var jag? Ja visst ja, varnat brorsan. Det är ju så dags nu. Men vi har tänkt att vi skulle vinna tillbaks pengarna och lite till, kanske med din hjälp om du har lust. Andi sa att du var en hejare på spel!”

”Hur hade du tänkt att det skulle gå till då?”

- Lugn, lugn. Det var inte så mycket pengar som min bror blev av med, kanske tre, fyra tusen pesos. Jag kommer inte ihåg exakt, men för hans familj var det allt. Och jag vill inte att det ska gå likadant för honom som för Andis föräldrar.”

”Det förstår jag, men hur hade ni tänkt er att göra? Och hur mycket tänker ni försöka lura av honom?” Nu hade Harry verkligen fått mig intresserad.

”Försöka!” Skrek Harry

”Du underskattar mig unge man.”

”Hmm”

”Min vän, jag uppskattar att du är intresserad av min brors öde och min historia, men om jag någonsin ska kunna berätta klart den så får du inte avbryta mig hela tiden. Kom så går vi och äter.”

Jag tittade på Andi som han tittade bort, men jag tyckte mig se ett leende i hans ansikte innan han vände sig och gick mot matsalen. Dom hade varit mycket skickliga. Dom inte bara smörjde mig, dom tillrättavisade mig också. Ungefär samma teknik som svenska polisen kör med när

dom ska förhöra en misstänkt brottsling. The good and the bad guy. En förhörsteknik som går ut på att bryta ner och få den misstänkte ur balans genom att en av förhørsledarna spelar snäll och ödmjuk och tycker synd om den misstänkte.

"Det var ju otur det här, att det skulle hända dig. Men lugn du bara vi ska nog se till att allt blir bra ska du se, vill du ha en kopp kaffe?"

Sedan kommer nästa förhørsledare in, arg som ett bi och skriker,

"Jag känner nog till sådana som dig, och jag skiter i om du erkänner för dina så kallade polare sitter i nästa rum och skvallrar som faan. Men om du berättar som det är så ska nöja mig med att kapa benen på dig vid knäskålarna din skitstövel."

Om den misstänkte inte klarar av det där trycket i ett par dagar, så bryter han ihop och berättar allt och lite till, för den snälle,

"Han är ju så snäll så han kan nog hjälpa mig"

Även fast polarna satt tysta utan att säga ett ord. Sedan blir allihop kapade vid midjan.

Det där faller dom flesta för. På samma sätt som jag höll på att falla föll för det här spelet. Jag spelade ju med själv, utan att märka på det.

Lunchen var utsökt god. Det serverades små bläckfiskar med en vitlökssås som var gjord på fiskarnas bläck. Som varmrätt fick vi kycklinglever med kinesisk ostronskivling och ris.

Som tilltugg till den aldrig sinande strömmen av San Miguel öl serverades "Balut", som är Filippinarnas favorit öltilltugg, om man nu kan kalla aborterade gåsägg för tilltugg?

Balut var gåsägg som tagits från den ruvande honan en vecka innan kläckning och sedan kokas äggen i åtta timmar. Då man skalar det så ligger där en helt utvecklad gåsunge, men ben, näbb och fötter har ännu inte blivit hårda. Antingen är det fostrets utvecklingstid eller den långa koktiden som gjort att skelettet är mjukt, fjädrarna har heller inte hunnit bildats. Vad vet jag? Men det smakar utsökt gott. Det tog lång tid innan jag vågade prova denna delikatess, och jag rekommenderar läsaren att vara berusad eller full första gången. Om inte annat så smakar Balut bäst med en iskall San Miguel till.

Jag lovordade Josés mamma för maten när vi "herrar" åter satt ute i trädgården och drack kaffe och whisky och rökte en alldeles för stark cigarr som Harry rullade åt oss direkt på ett tobaksblad som var lika stort som en sko i storlek 52. Han sa att bladen genomgått en slags bländning för att bli mildare i smaken, men jag höll på att ramla av stolen i en hostattack när jag tog ett litet bloss, till allas stora förnöjelse. Jag fimpade och gick över till mina Marlboro. "Det var kul att du tycker om vår Filippinska mat, John." Sa Harry medan han blåste ut en rökring mot stackars Andi som inte rökte.

"Ja, det var verkligen gott" Sa jag igen med risk för att verka tjatig.

Det hade inte varit så värst mycket konversation vid matbordet och Andi hade varit väldigt tyst, nästan som om han skämts för sin familj inför mig.

Så här efteråt förstår jag att han skämdes för vad hans familj skulle göra mot mig.

Det hade mest varit kvinnorna runt matbordet som pratat och frågat mig om hur allting såg ut i Sverige, om min familj och andra hövliga frågor som skulle tjäna till att få mig att må bra och få mig att känna mig hemma. Så nu ville jag höra vad Harry hade tänkt ut om att lura doktorn.

"Jag hoppas du ursäktar om jag än en gång frågar vad ni hade tänkt er att göra med den där doktorn?"

"Det är jag som ska be om ursäkt för att jag tillät mig att bli irriterad unge man! Självklart ska jag berätta klart. Det måste ha varit hungern som gjorde att jag snäste till, förlåt."

"Som sagt var. Vi har spridit ut att Andi har besök av en ung, men väldigt rik amerikansk vän som gillar att spela Black Jack. Vi har spridit ut att det rör sig om tiotusen dollar och vi har sagt det till folk som vi vet har kontakt med doktorn. Vi har frågat om dom känner någon som kan spela Black Jack och som har lust och råd att spela om så mycket pengar."

"Tiotusen dollar!! Det är verkligen mycket pengar." Jag började räkna om till svenska pengar och kom fram till att det rörde sig om ca två årslöner för mig. Vad skulle det inte vara för en Filippinare?

”Ja det är det, men vi ska använda våran valuta. Vi har åttiotusen i lånade pengar som vi ska visa upp.”

”Är det inte lite riskabelt det? Jag menar om han skulle vinna och ni sedan står i en så stor skuld till någon. Jag har lärt mig att man aldrig ska spela med lånade pengar.”

”Han kan inte vinna om vi inte gör några misstag.”

”Låt höra” Nu var jag fast, jag hade inte bara svält hela fiskeutrustningen jag var på väg att börja skita ut den också. Jag tittade på klockan på Harrys arm.

”Har du bråttom?” Frågade farbror José.

”Nej, inte direkt, det är bara det att det är en flicka som....”

”Aha!” Sa Andi, ”Flickan från restaurangen, som du inte kunde slita ögonen från igår?”

”Ja,” Jag kände hur jag rodnade.

”Jag frågade henne om hon skulle jobba idag eller om jag kunde träffa henne någon gång under dagen.”

”Ni svenskar är tydligen snabba i svängarna. Men är det inte ett sånt rykte ni har? Fri sex och så?”

”Det där stämmer inte. Och vad det gäller mig så är jag rätt så blyg av mig. Men ibland så säger det bara klick och då måste man ju göra slag i saken. Jag vet inte var jag fick mod ifrån, alla ölen kanske, men gud vad hon var vacker.

”Häda inte!” Fällde Harry barskt in.

”Jag ber om ursäkt.”

”Det är okey, vi förstår. Men tänk på att här på Filippinerna är dom flesta katoliker, och väldigt strikta sådana.”

”Det var inte min mening att förolämpa er religion, det bara slapp ur mig.”

”Det är okey, det är okey,” skrattade Harry hjärtligt. ”Jag är ateist. Var, var jag nu?”

”Han kan inte vinna...” Det var José som hjälpte Harry hitta tråden.

”Just det, ja. Vi har lagt upp det så, att det ska bli ett spel bara mellan doktorn och Andis vän och jag ska vara kortgivare och en av doktors kumpaner ska vara bank och ta hand om pengarna. Ingen annan får vara närvarande i huset och på så sätt riskerar vi att inte bli rånade utav några av doktors gorillor. Vi har skyllet det något ovanliga arrangemanget på att Andis vän inte vill att det ska komma ut att han spelar om pengar. Hans familj arbetar på amerikanska ambassaden och vid en flygbas utanför Manilla.”

”Jag trodde alla flygbaser var nerlagda?”

”Dom håller på att lägga ner, dom flesta vapen och soldater har skeppats ut men underhållsdetaljen har nog jobb i ytterligare ett par år.” Harry lät irriterad över att jag kom med oväsentliga frågor och kommentarer. All ölen som dom serverade började verka och min koncentrationsförmåga var inte vad den borde vara.

”Börjar du bli trött, John?”

”Nej för faan!” Jag försökte snabbt tänka ut något att säga för att visa att jag var med. ”Ni skyller på största möjliga diskretion alltså?”

”Just det och som du har sett så har jag solglasögon på mig även när vi är inomhus. Det beror på en bländningsskada, Jag var svetsare när jag var yngre.

”Jag förstår, men jag fattar inte vad solglasögon har med detta att göra?”

”Lugn, jag kommer till det. Doktorn känner till min ögonskada sedan gammalt och han känner mig som en hederlig man, annars hade jag inte fått förtroendet att agera givare. Hade han inte gjort det så hade han insisterat på att en etablerad givare från ett av Manillas casinon skulle dela ut korten. Faktum är att han ville det från början men vi lyckades övertala honom om att det inte var någon bra ide.”

”Varför då?”

”Än en gång skyllde vi på diskretionen och sa att Andis väns morbror var en flitig gäst på stadens casinos och att han kände till dom flesta som arbetade där.”

”Och det svalde han?”

”Ja, tydligen.” Hade jag kunnat läsa tankar så hade jag säkert sett att Harry hade tänkt, "lika mycket som du sväljer hela den här rövarhistorien, dumma gringo.”

”Dom solglasögon som jag tänker använda när vi spelar är av den sort som man använder när man tittar på tredimensionella bilder. Senaste nytt från U S A och ingen risk att doktorn får kännedom om sådana nymodigheter på många år där nere i skogen.”

Alla tre skrattade åt skämtet som var av samma slag som det som vi i Sverige använder om norrlänningar och norrmän. Folket på norra Filippinerna har ett stående skämt om att dom södra delarnas befolkning som till åttiofem procent lever på eller vid stranden och har sin utkomst av havet. Skämten går ut på att sydfilippinerna är släktingar i rakt nedstigande led till någon slags neandertalare. "Dom har ju simhud mellan tårna.”

Faktum är att det ser ut som om dom har det. När Chan och jag hade varit där nere och rest omkring bland fiskebyarna

för att han skulle köpa gammal hemslöjd i regionerna runt Zamboanga på ön Mindonau, så hade jag sett att deras fötter varit onormalt breda framtill och tårna ovanligt korta och breda. Jag fick förklarat för mig att det berodde på att dom i alla generationer gått omkring dygnet runt i sand och att fötterna därför utvecklats så att dom skulle få ett så bra grepp som möjligt för fötterna. Detta fenomen var upphovet till en mängd så kallade lyteskomiska historier, såsom "ankfolket" etc. "Vad är det för likhet mellan en man från Zamboanga och en flygfisk? Dom slår lika mycket med bakfenan när dom blir skrämde och ska fly."

"Dom kort vi kommer att använda har en baksida som bildar ett tredimensionellt mönster som visar vad det är för valör på kortet och som man bara kan se genom mina glasögon. För andra ser det ut exakt som dom kortlekar som finns här på Filippinerna."

"Om han insisterar på att få använda egna kortlekar då? Du sa ju att han brukade använda märkta kort och då måste han väl vara van att få använda sina egna kort?"

"Jag gillar den här killen." Sa Harry, vänd mot Andi. "Han är skärpt, sådana vänner skulle du ha fler av." Jag slickade i mig av berömmet.

"Jag vet att du inte gillar mina vänner, men skit i dom du, passar det inte så kan du ju hålla dig härifrån, Harry."

"Vad faan är det för ton du tar dig pojkvasker?"

"Så, så, lugna nu ner er båda två, jag vill inte veta av något jävla gräl här. Tänk på att det här är mitt hus och att vi har en gäst."

”Okey, okey, men säg till grabben att visa lite respekt för dom äldre.” Sa Harry och tittade långt efter Andi som gick för att hämta en whiskyflaska och en laddning San Miguell. ”Som jag sa till Andi, så har du hjärnan med dig och verkar tänka på det mesta. men det har vi också och den där detaljen har vi redan garderat oss emot.”

”Hur då?”

Nu tyckte inte Harry att jag avbröt honom längre utan att det hela tog formen av en konstruktiv kommunikation. Och han lät mig förstå att jag säkert hade något att komma med som dom inte hade tänkt på. ”Mycket smickrande.” Var det idégenerering som dom ville ha min hjälp med och som jag kunde tjäna en hacka på. Nej, nej, det var det inte. Hela konversationen som vi hade var uträknad och spelades upp lika bra och smidigt som ett välregisserat drama på en teater. Och jag spelade perfekt med utan att riktigt förstå vad dom ville ha av mig. Men jag började ana och det skulle snart visa sig vad min del i det hela skulle bli.

”Hur länge har du varit här på Filippinerna John?”

”Nästan ett år, hurså?”

”Då vet du att vi är väldigt influerade av amerikanarna och deras kultur. Det mesta av våran import kommer från U.S.A. För faan vi har nästan förlorat vår matkultur bland alla hamburgerkedjor och pizzerior.

”Pizza kommer från Italien,” Föll jag in utan att verka överlägsen på något sätt. ”Och så undrar jag ju om dom serverar hundhamburgare på Mc Donalds i U S A” Skojade jag för att rätta till mitt potentiella övertramp i kommentaren tidigare. Skämtet gick hem.

’j2

Herrelösa hundar sprang i flockar på upp till fyrtio femtio djur som ofta var smittade av rabies, överallt på Filippinerna. Dom skällde och ylade hela nätterna så att man inte fick en blund i ögonen om det ville sig illa. Med den stora tillgången på hund så hade det blivit något av ett informellt nationalkött, åtminstone för dom mindre bedagade människorna, vilka utgjorde nittio procent av befolkningen.

På dom flesta restauranger, andra klass och neråt var till och med hund specialiserat på matsedeln. ”Beef stuw 85 pesos,” kunde det stå och bredvid så stod det ”On dogmeet 35 pesos.”

I början kunde jag inte tänka mig att äta hund. Men efter ett par veckor med dålig nattsömn så tog jag min vän Chans råd, att ju mer hund man äter desto mindre hundskall på nätterna. Efter att ha provat en ”Dogstew” och funnit att det smakade delikat och att köttet var mycket mörare och mer välsmakande än dom sega dragdjur som dom säkert nödslaktat och kallade för biff, så åt jag nu nästan bara hund. Det gynnade ju även reskassan.

Jag hoppas jag inte får djurskyddsföreningen på mig om dom får reda på det här. Om jag ska vara riktigt ärlig och agiterande, så smakar katt ändå bättre.

”Okey! Nu glömmet vi Italien och pizza. Du förstår och du har varit här tillräckligt länge för att veta att den mesta skogen består av palmer, bambu och liknande.

”Ja.”

”Ingen skog, ingen pappersmassa, ingen pappersmassa, ingen pappers industri. Och man bygger inte upp en pappersindustri om man inte har någon som helst tillgång

till egen skog utan bara måste förlita sig till importerad massa. Då är det billigare att importera färdiga pappersprodukter, då även kortlekar.

”Låter vettigt.”

”Ja, och eftersom vi importerar hundra procent av våra kortlekar från ett och samma företag i USA och dom har ett dotterföretag som sysslar med trolleriattiraljer, från vilka jag även har köpt glasögonen så har jag en tredimensionell kopia på samtliga lekar som finns på den Filippinska marknaden. Så även om doktorn får sin vilja igenom, vilket jag kommer att insistera på så kan jag lätt byta ut den under spelets gång. Och han kommer inte att använda någon av sina märkta kortlekar, för han vet att jag känner till alla tricks han kan tänkas ta till.” Här borde jag verkligen ha dragit öronen åt mig men jag antar att ölen var för god och historien för bra. ”Dessutom är tiotusen dollar för stora insatser för att han ska våga sig på något så simpelt som en märkt kortlek.

”Ni verkar ha tänkt på allt.”

”Tack ska du ha. Vi tror det.”

Tror gör man i kyrkan tänkte jag men vis av skadan så höll jag inne med dom religiösa lustigheterna. Och förresten så verkade det hela hittills väldigt proffsigt upplagt.

”När ska ni spela det här Black Jack spelet? Och varför berättar du allt detta för mig? Vad är det du vill ha min hjälp till? På mig verkar det som ni har allt under kontroll.”

”Vi ska spela i övermorgon.”

”Oj då, vem är det som är Andis rika amerikanska vän?”
Frågade jag fast jag visste vad svaret skulle bli.

” Det trodde jag du hade förstått, det är där du kommer in. Vi har hållit på i tre dagar och övat med en kille som heter Graham, från Soho i London, men han har fått akut matförgiftning och ligger mycket sjuk på ett av Manillas sjukhus. Nu har vi bara drygt två dygn på oss innan vi ska spela och vi har ingen ersättare.

”Kan ni inte skjuta upp spelet tills den där Graham blir frisk?”

”Tro mig, jag kastade mig på telefonen och försökte ringa doktorn, när jag fick reda på Grahams belägenhet. Men han är bortrest på okänd adress och kan inte nås förrän han kommer tillbaks från Manilla om fyra dagar. Så du förstår vad det betyder. Har du lust att ställa upp? Det finns gott om tid. Och ärligt sagt så är inte Graham hälften så intelligent som du är, så det kändes lite osäkert med honom i alla fall. Dessutom pratade han så lustigt så jag var rädd att doktorn skulle ana ugglor i mossen, när han insåg att det han hörde var långt ifrån den amerikanska han var van vid. Vi hade tänkt säga att han kom någonstans ifrån den norra delarna av USA vid gränsen till Alaska. Men doktorn är inte dum så det är bäst att ljuga så nära sanningen som möjligt. Och du pratar ju en flytande och neutral engelska, tycker jag i alla fall.”

Cockneyengelska, tänkte jag. Det hade nog inte den intelligente doktorn gått på. Han hade säkert inte gått på det där med att Alaska gränsar till USA heller

Det är klart att jag ska hjälpa dom, det här kan ju bli skitkul och precis så farligt som jag gillar. Faan det är ju bättre än "Blåsningen" med Ryan O Neel som jag nyligen hade sett om för tredje gången. Nu var det inte jag som

tänkte längre. Nu var det San Miguel. Dom hade fått mig exakt dit dom ville.

”Jag vill tänka på saken, jag är smickrad över att få erbjudandet.” Hörde jag förvånat mig själv säga någonstans där borta i dimman.

”Tänk inte för länge bara, vi måste börja träna på upplägget senast i morgon. Det kommer säkert att ta hela dagen och kvällen för det är viktigt att allting flyter. Ett misstag och vad som helst kan

hända och misstag är något jag inte ens vågar tänka på med så mycket lånade pengar.

”Ni får mitt svar ikväll vid niotiden. Ska vi ses på krogen vi var och åt på igår Andi?”

”Där Jane jobbar? Jag kommer.”

Kapitel 4

Hon hoppade till när jag rörde vid hennes axel, vände sig om och log mot mig.

”Hi, John”

Jag fick en känsla som en elektrisk stöt som gick ifrån nacken och rakt ner solarplexus när jag såg hur vacker hon var där hon satt med sina väninnor i parken och pratade. Hennes väninnor fnittrade som småflickor på en skoldans. Var det mig dom skrattade åt, viskade om?

Jag skruvade på mig och försökte säga något, men jag fick inte fram ett ord jag bara sögs in i hennes ögon. Håret, det långa svarta som glänste av en knappt skönjbar kastanjebrun nyans rörde sig i slow motion i vinden och jag var tvungen att ta ett litet steg framåt och lägga handen på ryggstödet på bänken där hon satt, för att inte ramla. Jag blundade till och andades in djupt genom näsan, jag fick en förnimmelse av en stor vacker sensuell orkidé som fick mig att drunkna i sina dofter, gud vilken härlig död.

Jag reinkarnerades åter till mig själv av dom andra tjejernas skratt och när jag tittade upp så hade Jane vänt bort blicken, men hennes rodnande kinder avslöjade att hon inte var helt oberörd av min närvaro. Hennes väninnor hade också märkt det för dom pekade på henne och skrattade, samtidigt som dom såg på mig.

”Ses vi i kväll?” Frågade jag och försökte kämpa mig tillbaka till verkligheten.

”Jag ska jobba hela kvällen.” Hon vände sig åter mot mig, och visst var hon lite röd om kinderna, ingen tvekan om det, det klädde henne.

”Jag kommer till restaurangen, om det är okey?”

”Helst inte, då kan jag inte koncentrera mig på jobbet”

Jobbet var att sitta och vara trevlig och dricka drinkar med någon fet medelålders turist som bara hade en sak i tankarna, det visste jag och det kunde jag inte göra något åt.

”Jag skulle inget hellre vilja än att tillfredsställa din önskan, men jag är rädd för att jag måste göra dig besviken, jag har bestämt träff med Andi där klockan nio.”

”Menar du Andigo! Akta dig för honom.”

"Vad menar du med det."

"Det är bara en varning i all vänlighet. Han är en lycksökare och hustler."

"Det tror jag inte på, han är okey."

"Glöm inte att jag varnade dig. Håll i alla fall hårt i plånboken."

"Du kanske har rätt, jag ska vara försiktig, Tack ska du ha."

"Det är okey om du kommer ikväll, bara du inte sitter och tittar på mig hela kvällen som du gjorde igår. Jag tror inte att den tyske mannen jag ska träffa tycker om att dela min uppmärksamhet med någon annan."

"Jag ska försöka hålla mig på min kant, men det kan bli svårt. Hej då vi ses i kväll."

Varför ska jag gå och bli förälskad i en hora? När det finns tusen tals kvinnor med mer respektabla yrken i Manilla. Men å andra sidan vad är respektabelt i den här världen. Och vad är det egentligen för fel med en kvinna som gläder andra människor som kanske har utseendet emot sig så att dom måste utnyttja dessa kvinnor som tvärt emot dom har utseendet med sig och ekonomin emot sig.

Vad skulle jag själv göra? Behålla dygden och svälta till döds. Knappast, det tror jag inte någon skulle göra.

Jag önskade jag hade bestämt träff med Andi någon annan stans, för trots att jag kan förstå och acceptera, så ville jag helst inte se Jane i armarna på en fet gammal Tysk. Tanken fick mig att må illa, men vad har jag för rätt att bli svartsjuk. Det är lätt att vara förnuftig, men känslor och hjärta styrs inte av förnuft, tyvärr.

Jag Kryssade mig igenom havet av människor som var på väg hem från arbetet så här på eftermiddagen, försäljarna i

dom öppna affärerna skrek ut sina varor och dofterna av kryddor, mat, blommor och parfymer låg tung utefter trottoarerna. Jag kunde inte släppa tankarna på Jane, hennes jobb och moralen i och runt ett av världens äldsta yrken. Hur långt kunde man gå om nöden stod för dörren? Kunde sådant som annars var otänkbart, bli möjligt eller tvunget att göra för att rädda sig själv, sin familj eller för att man stod i skuld till någon på något sätt?

”Är du kär Mats?”

Tierso satt i bara boxarshortsen och läste en inredningsbok när jag kom in genom köksdörren. Jag hörde Liz, hembiträdet stöka omkring inne i badrummet. Tierso visste att jag skulle försöka träffa Jane nere i Roxas park, han hade väntat på mig. Jag kunde skönja svartsjuka och ett stänk av ironi i rösten.

”Vad får dig att tro det?”

Han satte ner dom runda glasögonen på näsan och tittade på mig över bågarna med en blick som jag inte sett hos honom förut. Jag tittade på Tierso tänkte på vad jag funderat över på vägen från parken. Skulle jag kunna sälja min dygd? Skulle jag till exempel kunna göra det med en man, om jag inte hade något val? Nej inte för pengar och inte för min egen skull. Om mina nära och kära var totalt beroende av vad jag drog in för att överleva, så kanske, men tanken var svår att acceptera. Kanske för att det varit Tierso, en fin man, snygg kropp, intelligent, trevlig och underhållande.

Men sex? Jag äcklades till lite vid tanken men kunde ändå inte släppa resonemanget. Hur skulle det vara om jag verkligen var fattig och hungrig och inte kapabel att arbeta

eller skaffa pengar på något annat sätt? Om jag hade dödssjuka barn hemma som desperat behövde mediciner? Oftast var det ju liknande anledningar som fick Manillas hospitality girls att välja det livet dom levde.

”Skulle du kunna tänka dig sex med mig, Tierso?”

”Vad är det du säger? Varför frågar du så?”

”Det var bara något jag tänkte, förlåt. Jag tar tillbaka frågan.”

”Sakta i backarna så lätt ska du inte komma undan, du vet att jag skulle vilja, men jag vet också att du inte skulle vilja, alltså är det inget jag överhuvudtaget vill och heller inget jag tänker på eller drömmer om. För mig är du bara en god vild ung vän som jag tycker om att umgås med, varför i herrans namn frågar du så där? Om det är så att du funderar på något sådant för att du på något sätt känner någon tacksamhetsskuld eller liknande, så slå det ur hågen. Att ha sex med dig är på ett sett något mycket beönskansvärt men det skulle förstöra en fin vänskap. Du är som min Törnrosa, med den skillnaden att jag måste leva med vetskapen att det inte hjälper med en kyss.” Skrattade han.

”Tack för dom orden Tierso, du är verkligen en fin vän och jag älskar dig också.”

”Vad är det med dig? Går du omkring och funderar på att konvertera till bög?”

”Nej, jag funderade och undrade om horor och sånt där. Om vad som är rätt och vad som är fel. Vad som är rätt och fel. Varför är man homosexuell, Vad är sexualitet? Går det att sälja?”

”Oh boy, du är verkligen illa ute. Vad heter hon?”

”Jane.”

”Hora?”

”Ja, men jag trodde ni Filippinare föredrog termen hospitality girl?”

”Om du vill höra min mening, så tycker jag inte att det är någon som helst skillnad på en kvinna som dagligen lägger upp sig för pengar och en man som dagligen springer på barer och jagar engångsknull. Han stjälpur sin familj till skillnad från flickorna som hjälper sin. Förvisso finns det en stor skillnad”

”Vad då?”

”Att kvinnan är faan så mycket smartare som tar betalt för att prostituera sig.”

Vi skrattade båda två, och jag vet inte om jag fått någon rätsida på min ursprungsfråga men det spelade ingen roll. Jag trivdes bra med Tierso, det var rätt skönt med en man som var som en kvinna ibland och som man kunde snacka om vad som helst med, helt utan hämningar

”Det är riktigt illa, va.”

”Lägg av, hon är fin, det är hon. Jävligt vacker också men jag har knappt lärt känna henne ännu.”

”Gud vad jag blir avundsjuk,” skrattade han och vinklade ner handen i en sån där typiskt töntig bögaktig gest.

Jag vet inte varför jag inte hade berättat för Tierso om Andi, Harry och kortspelet när jag ändå hade suttit hemma och pratat med honom. Nu var det för sent. Det var snart dags att möta Andi och lämna ett besked. Kanske var det för att Tierso var så beskyddande och värnade om mig så

mycket. Han tyckte jag skulle akta mig för alla andra Filippinare utom honom och hans vänner Jag undrade om det gällde kvinnorna också? Han ville mig verkligen väl, Tierso.

Det var faan vad jag började bli djup. Det kanske är som han säger. Jag kanske är illa ute. Jäkla Jane, vad skulle hon dyka upp för. Jag hade knappt smakat på ölen som stod och blev varm på bardisken framför mig.

”Maaatt, Hallo John!”

Jag vaknade upp ur dagdrömmarna av Oni som skrek från en av bar kioskerna på First Road i Ermita. Oni var en annan mycket fin person som delade samma öde som Jane, men hon hade inte utseendet med sig på samma sätt som henne. Fast hon hade ett stort hjärta och jag brukade ofta sitta och trösta henne över några öl på nätterna när hon inte fått något ragg, vilket börjat bli oftare och oftare. Oni hade degenererat mer och mer sedan jag först mött henne för ett år sedan. Hon hemföll allt oftare till currazon flaskan, en slags opium mixtur som gjorde henne slö och likgiltig.

Ibland när hon hade gott om det så brukade jag ta en liten klunk innan det var dags att gå och sova ruset av oss i det hotellrum tvärs över gatan som mer eller mindre stod till mitt förfogande.

Jag hade gjort en överenskommelse med ”Mama” hotellvärden att få hyra rummet månadsvis, för en billig penning. Om jag inte dök upp och meddelade att jag skulle ha rummet före klockan ett på natten så var det okey för hennes att hyra ut det. Jag behövde bara betala en bråkdelen av hyran och dörren stod alltid olåst så att Oni och en kille som jobbade på en av biljardhallarna hade tillgång till det

om dom inte hade någonstans att sova. Det var mitt sätt att hjälpa dom. Pengar var dom för stolta för att ta emot.

Babo, min vän från biljarden brukade oftast sova på ett biljardbord efter sitt sexton timmar långa arbetspass, men ibland på nätterna när spelare från hela öriket kom till stan för att göra upp om dom inofficiella biljardmästerskapen så var det tusentals pesos och inte segerpokal och ära som stod på spel. Det brukade gå rätt hett till på dessa tillställningar och om Babo inte behövde jobba övertid med att servera öl åt spelarna så brukade han smita upp på mitt rum för att komma undan bråken och stojet för några timmars sömn innan det var dags för honom att gå upp vid sex tiden och åka hem till sin mor för att göra ett halvt dagsverke där också. Jag avundades honom inte.

Jag avundades inte Oni idag heller. Det var bara eftermiddag och hon såg helt slut ut, ögonen var insjunkna och blodsprängda. Håret var risigt och stod på ända. Jag tyckte det såg ut som om hon höll på att ge upp. Dom senaste månaderna hade jag sett hur degenereringen gått fortare och fortare för varje dag. Visst var det skönt att vara flummig på currazon. Det hade jag märkt då hon bjöd mig. Men det var under min värdighet att gå ner mig så långt att jag kanske dog av en överdos hostmedicin. Vad skulle man skriva på gravstenen? "Här vilar Mats som var frisk i hela sitt 20 åriga liv tills han slutligen dog av en överdos hostmedicin." Nej tack, livet, vännerna och ölen var alldeles för goda för ett sådant nerköp. Jag korsade gatan och hörde Babo skrika på någon där inne i biljard hallen bakom ryggen på mig.

”Hi Oni, hur är läget? Du ser för jävlig ut.” Sa jag med glimten i ögat och gav henne en stor bamsekram. Hon började gråta mot min axel.

”Hela jävla livet är åt helvete. Vad ska jag ta mig till?” Snyftade hon. Hennes tårade kinder blötte ner min t-shirt.

”Vad är det som hänt? Lugna ner dig nu och berätta vad som hänt så ska farbror Mats torka tårarna.” Jag tog tag om axlarna på henne och höll henne på armlängds avstånd, Oni såg upp på mig med maskaran rinnande som svarta flodfåror ner mot hakan. Så log hon och kramade om mig igen.

”Jag har blivit utslängd från min bar, ägaren sa att jag var gammal och ful och att han inte ville se mig där igen. Han skrek att ingen man med självaktning ville ha med mig att göra. Vad ska jag göra? Min mamma och mina systrar är beroende av mina pesos. Utan baren så får jag gå på gatan och ragga kunder och du vet vad det betyder för en flicka. Inget beskydd, man vet inte vad det är för galning man följer med. Det är ingen som betalar regelbundna läkarundersökningar, jag kan bli sjuk där nere när som helst och då kan jag inte jobba alls. Vad ska min familj då leva av och jag har ingenstans att bo, utom i ölflaskan förstås. Jag kan inte ens välja vilka kunder jag ska ta med hem, Oh, John jag vill dö John.” Hon stötte ur sig fraserna mellan gråtattackerna. Det var så osammanhängande att jag fick tänka efter en lång stund för att förstå allt hon sa. Hennes engelska var inte heller den bästa.

”Lugna ner dig nu och försök att tänka positivt och konstruktivt, va.”

”Du har inget jobb ikväll! Bra, då tar du ledigt. Hur mycket brukar du tjäna i snitt per kväll?”

”Ungefär femtio sextio pesos. Sen ska baren ha sextiofem procent, och så blir det lite drinks.”

”Okey här är femtio pesos, jag köper dig ikväll.”

”Vad menar du, vill du..? men vi har ju aldrig...”

”Nej, och det vill jag inte heller. Jag vill att du ger familjen lika mycket som vanligt sen vill jag att du går upp på mitt rum och snyggas till dig, kom så går vi dit tillsammans och säger till Mama du bor där några nätter tills du kommit på fötter, hon kommer att förstå.”

”Ja, hon är bra.”

”Mycket, drick upp ölen nu så går vi. Sen tycker jag att du ska gå ut och ha trevligt för pengarna som blir över, ta ett par öl och några rom shots om du har lust. Träffa dina vänner, ta semester ett tag Oni, det är du värd.”

”Alla mina vänner jobbar ju.”

”Skaffa några nya då.”

”Du vill ju inte att jag ska jobba på ditt rum.”

”Du är omöjlig Oni!! Man kan faktiskt träffa män utan att gå hem och knulla med dom och förresten är det inte jag som säger att du inte får jobba på rummet, det är Mama som vill ha dubbel hyra om du jobbar där.”

”Alla ska tjäna pengar på våra fittor.”

”Du får för faan försöka att träffa nya vänner utan att knulla dom och du kanske borde tänka på att vårda språket också om du vill träffa någon trevlig kille. Du borde få pengar över motsvarande två dagslöner. Det är en order att du ska ha trevligt för dom och faan tar dig om du jobbar på två dagar för då ska jag ha pengarna tillbaka. Glöm inte att jag

har köpt dig, Oni, kom nu så går vi och pratar med Mama. Och du...”

”Ja.”

”Köp inte currazon för alla pengarna är du snäll. Det är inte bra för dig. Har du aldrig funderat över om det kanske kan vara currazonen som gör att barägaren tycker att du är för gammal och ful för att jobba.”

”Nej.”

”Gör det då.”

”Vad då?”

”Fundera över det.”

Vi köpte fyra San Miguel och gick för att snacka med Mama, som var en gigantisk kvinna i femtioårsåldern. Hon var strikt buissinesminded men hennes hjärta var lika stort som hon själv var, så det var inga problem för Oni att stanna. När vi diskuterade det där med jobb på rummet så såg jag att Oni och Mama blinkade åt varandra. Jag slog till Oni lite lätt i baken och hytte skämtfullt med pekfingret. Mama skrattade hjärtligt.

Jag styrde stegen mot Babos biljardhall för att fördriva tiden med ett par eightball spel och lite killsnack för omväxlings skull, det brukade vara rätt så lugnt vid den här tiden på eftermiddagen.

Han satt mycket riktigt och rökte på en stol längst bak i den tomma spelhallen. Jag gick ner för trapporna och hälsade på honom.

”Nä men hej John, jag såg dig med Oni tvärs över gatan för en timme sedan, så jag förstod att du skulle komma förbi. Är du hungrig? Jag har fixat lite bönor och pommes frites,

om du köper ett par öl så käkar vi lite jag har paus om fem minuter?”

”Vaddå, paus om fem minuter? Vad har du nu då?”

”Rökpaus”

”Jag sticker och köper öl, rök du, jag har inte ätit sedan i förmiddags, jag är jättehungrig,” ljög jag. Bönor och chips var vad Babo åt nästan varje dag. Egentligen behövde han bara säga att han skulle bjuda på mat så visste man att man skulle få friterad sötpotatis med bönor. Om han fått mycket dricks av någon av spelarna så blev det Hainz vita bönor och ett ägg till. ”Jag är lika mycket hora som tjejerna,” brukade han säga, ”dom säljer sin kropp och sin självaktning i en timme, medan jag får gå och smila och slicka turister i arslet i sexton timmar om dagen för samma pengar. Jag tror jag hellre sett att dom sög av mig en timme så hade jag femton timmar på mig att få tillbaks självaktningen på.”

Jag berättade om Onis dilemma när vi satt oss för att äta, han ruskade bara på axlarna och menade på att det inte fanns utrymme i Ermita för att tycka synd om alla Filippinare. Då skulle man få gå att tycka synd om dygnet runt. Jag var beredd att hålla med honom. Det bodde och arbetade bortåt tvåhundra femtio till trehundratusen människor i Ermita som knappt var lika stort som Gamla stan. Och man är väl ingen moder Theresa heller. La Babo till.

”Faan vad du är cynisk Babo.”

”Livet är som ett kylskåp John, värmen sugs långsamt ur en här i Manilla”

”Jag har i alla fall inte tappat hoppet.”

”Du nä, du är lyckligt lottad. Du är född på rätt sida om gränsen.

”Vilken gräns.”

”Den ekonomiska. Du har det bra du. När dina stålar tar slut så kan du telegrafera efter mer från farsan din eller gå på ambassaden och få hemresan betald, sen kan du gå på socialen eller vad det nu var du kallade det. Stället där du får pengar till hyra, mat, och uppehälle, eller hur det nu var.”

”Du har fattat” Sa jag lite förvånad att han kom ihåg alla detaljer som var lösryckta ur olika sammanhang.

”Du kan ju för faan till och med gå till någon korrumberad Manillaläkare och köpa ett falskt läkarintyg för femtio pesos och sen skickar ditt land niotusen pesos över halva jorden utan att ens prata med dig.”

”I princip har du rätt, men du vet att jag inte skulle göra något sådant Babo, eller hur.”

”Ha, ha, allt det där är ju helt otroligt. Vet du att det tar mig tio år att tjäna tiotusen pesos?”

Niotusen. Gå inte upp i varv nu, vi skämtar ju bara.”

”Fattigdom är inget att skämta om. Speciellt inte min.” Han kunde inte låta bli att dra på smilbanden.

”Vet du att en öl därhemma kostar trettiofem pesos och inte en och trettiofem, som här.”

”Där ja, men du får ju pengarna hitskickade så du kan köpa tjugo öl.”

”Så ja, lugna ner dig nu och dra ner rösten. Socialen där hemma kan höra dig.”

”Det är bara så jävla orättvist. Det är väl ingen skillnad på oss Filippinare och er Svenskar förutom hudfärgen förstås,

och att vi inte är lika fula som ni.” Nu kunde han inte hålla sig för garv längre.

”Det finns en stor skillnad till”

”Vaddå?”

”Ni är mycket trevligare, vänligare och öppnare än Svenskar. Ni är rikare på ett annat sätt bara.

”Vi får väl se när jag kommer dit.”

Vi visste båda två att det aldrig skulle ske, men det var en dröm som Babo hade och jag ville inte krossa hans illusioner. Det var nästan det enda han ägde.

Jag gissar att man behöver någon slags dröm att hänga fast vid när man jobbat nästan tjugo timmar om dygnet sju dagar i veckan för tvåhundrafemtio kronor i månaden. Pengar som han till på köpet måste hjälpa till att försörja sin familj, med mor och tre syskon som går i skolan på.

Jag brukade hjälpa honom genom att ge lite pengar till någon turist som såg ärlig ut och be honom att ge dom till Babo i dricks. Det fick han aldrig få reda på för då tror jag inte att vår vänskap såsom jämlika hade bibehållits. Det var viktigt för honom och hans stolthet att få bjuda mig lika mycket som jag bjöd honom.

Vi spelade ett par spel eightball som var ytterligare ett sätt för mig att göra livet lite drägligare för Babo utan att han förlorade stoltheten. Var det någon som förlorade något när vi spelade biljard så var det jag. Jag hade inte en chans fast jag var att betrakta som en ganska god medelmåtta. Jag brukade ta hem en hel del potter mot turister som ville spela om lite pesos och som Babo skickade på mig. Han hade oftast stått och sett dom tränings spela dagen innan eller tidigare på dan och han skickade aldrig på mig någon

som han inte trodde att jag kunde slå. Var dom mycket bättre än vad jag var så spelade han skjortan av dom själv. Och skulle det mot förmodan komma någon som var så skicklig att Babo insåg att han skulle förlora, så ordnade han ett spel med ägaren av hålan som var flerfaldig Manillamästare. Det slutade alltid med att utmanaren som kom från gatan fick gå därifrån med svansen mellan benen och plånboken lika tom som när han var nyfödd. På detta vis så vann jag pengar av spelsugna turister som sedan Babo vann av mig. Dessutom behövde jag aldrig betala för borden när Babo jobbade, så pengarna som kom från min medspelare när det var hans tur att betala ett spel, gick direkt i Babos ficka. Alla förluster betalades av torskarna och pengarna stannade så att säga i familjen. Jag lärde mig att bli bättre på biljard och fick spela gratis. Jag kunde bidra till Babos familjs försörjning utan att han behövde må dåligt. Det var ett arrangemang som vi arbetat fram tillsammans och som vi var nöjda med båda två. Och förresten så vann jag tillbaks en tredjedel av mina biljardförluster på tji och tre för det mesta. Det var väldigt viktigt det där, för hade Babo vunnit för mycket av mig så vägrade han att acceptera vinsten, så jag hade lärt honom tji och tre så att allt skulle gå schysst till.

”Har du sett Terry idag?” Frågade jag.

”Vilken Terry? Är det en sådan där liten krullig hund?”

”Skärp dig nu, det är en terrier jag menar canadensaren som jag var inne och presenterade som hastigast igår.”

”Vilken tur då. För honom menar jag.”

”Vaddå tur? Vad snackar du om”

”Att han inte var hund, då hade han hamnat i grytan som alla andra byrackor gör vågar sig in här.

Eftersom det inte är kött till bönorna sa är jag rädd att jag inte sett din vän heller.”

”Jävla sjuk humor du har, kunde du inte bara sagt, nej jag har inte sett honom.”

”Det är en sjuk värld vi lever i.”

Jag gick bort mot Roxas park och kaféet för att läsa Times och dricka en kall öl i den sena eftermiddagsvärmen. Förhoppningsvis skulle jag hitta Terry och Joe.

Jag hade inte berättat för Babo om black jack spelet heller och jag bestämde mig för att vänta med att berätta för någon om det förrän jag åtminstone hade tränat i morgon och fått kläm på hela upplägget av blåsningen av doktorn.

Kapitel 5

Andi hämtade upp mig följande morgon som vi hade kommit överens om. I jeepneyn på vägen ut till villan satt jag och drömde mig till gårdagens händelser.

Monsunregnet vräkte ner när jag lämnade caféet och styrde stegen mot restaurangen där Jane jobbade. Det var en otrolig syn att sitta på caféet och titta ut över parken och Roxas Boulevard när himlen öppnade sig med en sådan kraft så att kloaksystemet inte hade en chans att hinna med.

Gångarna i parken och gatorna i hela Manilla blev översvämmade på mindre än en halvtimme. Människorna kavlade upp byxorna, tog av sig på fötterna och vadade i vatten upp till knäna.

Manillas infrastruktur bröt ihop och ljudet av tutande fordon var öronbedövande.

Det var inte ovanligt att kanoter och mindre båtar togs fram vid dom häftigaste regnen.

Caféet som låg på en liten höjd klarade sig nätt och jämnt från att översvämmas den här gången, men det kändas som att sitta på en öde ö mitt i en storstad och se små kanoter och gummibåtar glida fram mellan bilar, jeepneys och bussar.

Några av dom dövstumma turisterna klädde av sig och vandrade ut i parken och lekte som druckna i Fontana di Trevi i Rom om nätterna, ackompanjerade av alla andras jubel. Om man nu kan kalla de gutturala ljud som dövstumma gör, för jubel. Effektfullt var det i alla fall. Till vänster hördes en sopransektion av jublande människor och rakt fram en bas och rytmsektion av regnet som piskade mot den översvämmade parken. På min högra sida ljud en mässings sektion bestående av biltutor i alla tänkbara tonarter. Mitt i allt detta oväsen stod tre människor som utförde något som såg ut som ett mellanting av vattenbalett, gyttjebrottning och regndans. Det var bara dirigenten som fattades. Kanske skulle servitören kunna aspirera på den platsen, han stod vid kanten under slutet på regnskyddet och vevade med armarna för att försöka fånga dom tre "dansarnas" uppmärksamhet på att det inte är tillåtet att streaka i det så prudentliga Manilla.

Terry och Joe hade inte syns till den här eftermiddagen, och jag fäste ingen större vikt vid det utan utgick från att dom kanske åkt till Porto Guillera, Beachparadiset som låg cirka fem timmars buss och båtresa ifrån Manilla. Eller också hade dom åkt till norra ön för att Joe skulle inhandla konsthantverk till sin lilla affärsrörelse. Jag tyckte mig minnas att han hade pratat om att han började få ont om pengar och behövde jobba lite.

När regnet lugnat ner sig och dom tre ”dansarna,” till den vilt viftande servitörens lättnad, fått på sig kläderna och kommit in och satt sig, var det dags för mig att gå.

Vattnet hade inte hunnit rinna bort fast det var mer en halvtimme sedan det slutat regna, det nådde fortfarande upp över anklarna på mig när jag gick nerför First road. Jag gick förbi affärer som fått stora skador och problem av den hastigt attackerande störskenen. Korghandlaren på hörnet hade tydligen haft fullt sjå med att förhindra att hela lagret flöt ut på gatan, för två av hans anställda stod och försökte mota bort massan av folk som väntade på att korgprodukterna skulle flyta ut på gatan och bli allmän egendom. En tredje anställd for omkring och samlade ihop och motade in prylarna i affären.

Jag undrade hur det såg ut hos Babo i biljardhallen. Dom hade två oljefat fastgjorda under varje bord för sådana här tillfällen. Vid slutet av förra årets monsun så hade det runnit in så mycket vatten i biljardhallen så Babo och jag hade simmat omkring fullt påklädda och spelat en blandning av vattenpolo och biljard. Det måste ha sett lustigt ut för förbipasserande som fick tillfället att se det hela. Tio biljardbord som guppade omkring på vattnet. Mitt

i sjögången sam jag och Babo och fullkomligt tjöt av skratt och berusning. Klockan hade varit ungefär fyra på morgonen och biljarden var stängd och vi var bra så berusade med en hejarklack av minst lika berusade barflickor som trotsade regnet för att stå utanför gallergrinden i lårhögt vatten och jubla åt oss.

Jag lämnade korghandlaren och hans kunder bakom mig, kanske skulle jag hinna in till Babo och kolla läget. Jag frågade en cigarettflicka om hon visste vad klockan var, hon tittade frågande på mig och undrade vad jag sa. Då hon åter fick frågan tittade hon först på sin tomma arm sedan kisade hon upp mot himlen och sa, "late afternoon, Sir."

Vad skulle man säga, så där var livet i Manilla. Det var bara banker och möjligtvis, om man hade tur, flyget som styrdes utav tider. Det mesta av den andra kommersen styrdes helt av när innehavarna tyckte att dom fått ihop tillräckligt mycket pengar för dagen.

Någotsånär nöjd med cigarettflickans svar vadade jag vidare nerför gatan och mitt möte med Andi, Jane och den feta Tysken som hon skulle underhålla för kvällen.

Klockan var inte mer än strax efter åtta när jag kom in i baren och beställde en öl.

"Jobbar Jane idag?" Frågade jag bartendern.

"Är det du som är från Sverige?"

"Ja," sa jag och sträckte fram näven. John heter jag. Han verkade inte vilja se min framsträckta näve, han sa bara:

"Jag vill inte veta av något bråk här. Jane sa att du kanske skulle komma och att hon ville att jag skulle be dig att inte störa henne ikväll. Det är en viktig gäst hon underhåller

ikväll och hon bad mig också hälsa att hon inte började jobba förrän klockan tio i morgon kväll. Så om du vill träffa henne då, så kan du säga en tid och plats till mig så ska jag framföra det till henne.”

”Var det hon som sa att det kunde bli bråk?”

”Jag drog mina egna slutsatser. Jag har sett en hel del under mina tjugo år bakom den här bardisken.

”Jag bråkar aldrig och jag tänker sannerligen inte ställa till något bråk med en fet gammal tysk om en flicka jag nyss mött.” Sa jag sårat.

”Janes date är varken fet eller gammal. Plånboken är visserligen fet om det är det du menar?”

Nu sträckte han fram handen, vi skakade nävarna och han presenterade sig som Jobaldo. ”Kalla mig Joe.”

Typiskt dom här tjejerna tänkte jag, när jag ännu mera sårad gick bort mot ett bord och satte mig för att invänta Andi. Det spelar ingen som helst roll hur killarna ser ut eller hur dom behandlar sina flickor. Bara plånboken är fet så står tjejerna ut med både smällar och perversa sexlekar. Oni hade visat mig ett långt ärr som hade orsakats av en två meter lång och över hundra kilo tung Amerikan som spräckt henne när han hade insisterat på att få köra upp hela näven i henne.

Andi skakade mig i axeln.

”Vakna John, drömmer du dagdrömmar eller har du inte vaknat riktigt ännu?”

”Det är okey sa jag och sträckte på mig”

”Vad säger du ska du vara med och spela?”

”Hade tänkt det.” Sa jag, utan att jag egentligen tänkt igenom det särskilt noga. What the hell, vad kan jag förlora.

”Kom så åker vi och snackar vidare med Harry.”

”I jeepneyn ut till villan spelade dom dark side of the moon med Pink Floyd. Jag satt och tänkte på Jane istället för att koncentrera mig på uppgiften som låg framför mig.

”Sluta upp med att tänk på brudar och nöjen, du behöver vara fokuserad ikväll!” Sa Andi med ett lätt irriterat tonfall.

”Är du tankeläsare, eller?”

”Det står skrivet över hela ditt ansikte.”

”Okey.” Sa jag samtidigt som jag för tionde gången tänkte att jag skulle gå och se om hon var i parken i morgon kväll också. Senare ikväll var väl inte att tänka på.

José och Harry satt i trädgården och väntade på oss. På bordet låg fem olika kortlekar ett par solglasögon och bredvid Harry på marken stod en islåda i vilken jag hoppades att det låg ett gäng kalla San Miguel. Bredvid islådan stod en attachéväska.

”Hi, John, vad bra att ni kunde komma så tidigt. Har du ätit middag?”

”Ja, men om det är vad jag tror i islådan så tar jag gärna en” José skrattade och reste sig för att hämta ett par öl.

”Jag visste väl att det var lika bra att ha dom framme för du hade väl luktat dig fram till dom i alla fall. Var bara lugn jag har fyllt på lagret ordentligt så passa på idag och imorgon, sen är det allvar och vi måste vara skärpta till max om vi ska klara det här.”

”Blir ni det om ni hinkar öl hela dagen då?”

Det var Andis Faster som kom och undrade om vi ville ha kaffe istället för att dricka mera alkohol.

Typiskt gifta kvinnor, tänkte jag. Det spelar ingen roll om man befann sig på en öde ö i mitten av ingenstans, så skulle det komma en och säga att man inte borde göra det ena och inte fick göra det andra.

”Så, så kvinna, vi vill inte ha något kaffe, gå in i köket med dig och kom inte här med ditt tjat!”

Det verkade som om José hade haft samma tanke som jag själv.

Att dom aldrig lär sig att vi män blir till trotsande små barn när förmaningar om vårt leverne kommer vinande som en pisksnärt genom luften.

Harry öppnade en kortlek och spred ut korten på bordet. Han satte på sig glasögonen och började säga vad det var för valörer på dom uppochnedvända korten. Det stämde varje gång och han erbjöd mig glasögonen för att jag skulle se hur enkelt det var. På baksidan av varje kort så såg man tydligt om det var ett klöver eller hjärter, en siffra eller ett a för ess och j, q, k, för knekt, dam kung.

”Där ser du,” sa han. ”Jag kommer att veta exakt vad du och doktorn har för kort. Jag ger er ett mörkt och ett öppet kort, sen lägger jag ner leken på bordet för att sedan sälja kort till er från liggande lek. Mina händer är på så sätt fria hela tiden och jag vet vad ni har för kort, jag vet vad nästa kort som ligger överst i leken kommer att bli. Doktorn spelar långsamt och systematiskt, han gillar att sitta och smyga upp korten så vi har gott om tid att kommunicera med varandra.”

”Vadå kommunicera?”

”Jag kommer att tala om för dig om du ska köpa eller stanna. Men kom ihåg att jag ska föreställa att vara helt neutral så du får inte göra några som helst försök att titta på mig i förhoppning att jag ska råda dig om du undrar om något under spelets gång.”

”Det fattar jag, jag ska ju föreställa en inbiten spelare.”

”Bra. Doktorn insisterade på att jag skulle ge kort så att ni har förhand varannan gång, förutom det så blir det internationella regler som gäller. Jag har en regelbok som jag vill att du ska läsa och memorera så vi inte faller på något simpelt misstag.”

”Hur ska du tala om för mig om jag ska stanna eller köpa?”

En sak i taget, först tänkte jag att du får ta glasögonen och ge, så spelar jag och Jose. Du får säga högt om vi ska stanna eller köpa. Och för att göra det mer realistiskt så spelar vi med riktiga pengar. Vem vill du ska vara doktorn och vem ska vara den som skall föreställa dig?”

”Det är väl bäst att du är jag så att vi får upp en bra kommunikation.”

”Bra tänkt!” Harry böjde sig ner och tog upp två helt nya buntar pengar som fortfarande hade maggördeln från banken på ur attachéväska. Det stod tiotusen pesos på sedelbuntarna.

Jag tyckte mig skymta en pistol i väska, Harry såg att jag hade observerat vapnet.

”Livförsäkring,” sa han och sen pratade vi inte mer om det.

”Är ni klara då?” Sa jag och la upp en mörk sjuå till José och en tia till Harry. Sen fick José en trea och Harry en sexa och dom satsade friskt och skrattade ännu friskare. Jag såg att det översta kortet i leken var en knekt som skulle ge

José tjuguet och jag frågade om han ville köpa kort. ”Självklart,” sa han och drämde tusen pesos i bordet. Nästa kort var en fyra som skulle betyda tjugo och förlust för Harry så jag sa till honom att inte köpa kortet.

”Är det här verkligen rätt sätt att satsa på, jag tycker det mest liknar pokerregler?” Frågade jag lite konfunderad över om jag hade blandat ihop dom två spelen eller om det kanske var alla San Miguel som blandat ihop det för mig.

”Det är Filippinoregler, tänk nu inte så mycket på hur det spelas på andra ställen utan koncentrera dig på dessa regler det är dom som gäller i övermorgon. Du gjorde helt riktigt. Det som hände nyss kommer att hända när du spelar mot doktorn och då säger jag stopp, så att du inte satsar en massa pengar i onödan. När jag signalerar stopp så lägger du bara ihop korten och ger dom till mig så går förhanden över till den som står på tur. Samma sak gäller om jag ser att du ska bli tjock. För att inte doktorn ska bli misstänksam så måste jag låta dig förlora ibland, men det kommer att ske när det är så små pottor som möjligt.”

”Självklart”

”Och du får aldrig ifrågasätta något utan du måste helt lita på att jag vet vad jag gör. Kom ihåg att det är mina pengar vi spelar om och jag har inte råd och lust att bjuda den kära doktorn på tio tusen dollars. Vi kör ett par omgångar till nu är det jag som har förhand.”

Harry fick en mörk kung och José ett ess. Sedan blev det en nia för Harry och en tvåa för José. Harry hade nitton och José hade tre eller tretton och nästa kort var en tvåa.

”Köp, sa jag till Harry. Och satsa ordentligt för du får tjuguet.”

”Bra. Jävligt bra du har fattat det här. Men José kan också få tjuguet och då ligger insatsen kvar. Han får köpa kort tills han är nöjd eller tjock. Det där med insatser har jag tecken för också. Vad var det jag sa igår?” Han vände sig till Andi som intresserat satt med arm bågarna på kanten av bordet och lutade hakan i händerna. ”Den här killen har hjärna, Du.”

”Harry!” Det var José som avbröt något som skulle kunna bli en förolämpning. Och det var tur för jag såg Andi rycka till och sätta sig tillbaks i försvars ställning.

”Får jag en öl Harry” Sa han utan att låta onormal på rösten. José tittade på sin brorson och nickade nöjt.

”Vi tar en laget runt.”

“Okey, vi kör ett par rundor till. Nu vill jag att du koncentrerar dig på hur vi satsar pengarna, för vi ska göra det så autentiskt som möjligt. Eller hur José?”

”Visst, det är inte varje dag man får spela om åttiotusen. Låt oss ha lite kul.”

”Så här är reglerna för hur man satsar. Grundinsatsen är femhundra pesos, sen får ni köpa kort för hur mycket som helst. Det är förhand som bestämmer takten.”

”Det finns inget tak med andra ord?”

”Just det. Och efterhand får höja en gång per kortköp, minsta insats för kortköp är två hundra pesos men räkna med att det kommer att vara femhundra och tusen som kommer att gälla.”

”Yes sir, I got it”

”När ni sen satsar om synen så är det obegränsade antal höjningar. Potten kan med andra ord bli hur hög som helst.”

”Det här bettingsystemet är ju inte Black Jack, det är ju pokersatsning?”

”Jag vet men vi har kommit överens om att spela så här. Och det är helt okey, det gör bara att det blir större potter och det hela går snabbare. Är vi beredda då?”

Vi satt och spelade i flera timmar och allt gick smidigt och utan några allvarigare intermezzon, förutom Andi som sparkade till det lätta bambubordet så att ölen rann ut och förstörde kortleken, med den följd att Harry fick ett vredesutbrott och skrek att det var tur att han hade flera kortlekar. Sen skickade han ut Andi till kvinnorna i köket för att se om vi inte kunde få något att äta.

Jag började undra vem som egentligen var herre i huset, men jag förstod snabbt att cirka etthundra årslöner i kontanter kan få vem som hest att buga sig. Det motsvarade ju bortåt femton miljoner svenska kronor innan skatt för en vanlig knegare.

Vid ettiden kom Andi ut och sa att nattmackor stod färdiga. Vi la ner kort och pengar och gick in i matsalen. Harry tog med portföljen och låste in den i ett kassaskåp som satt bakom en tavla mitt på väggen i ett litet angränsande rum och som fungerade som någon slags kontor.

”Vi behöver dom inte förrän i övermorgon sa han. I morgonförmiddag ska vi gå igenom mina signaler till dig och sen ska du göra några ärenden på stan och gå och lägga dig tidigt så att du är klar i hjärnan tills det är dags.”

”Vilken tid börjar vi spela?”

”Klockan femton noll, noll. Du sover här i natt så att vi kan börja träna tidigt i morgon bitti.”

Jag hade sovit oroligt på natten, så på morgonen bestämde vi oss för att träna lite på det vi gjort kvällen innan och ta det lugnt fram till lunch. Sen skulle Harry visa mig sina signaler så jag tog det lugnt med ölen på förmiddagen. Andi kände inte igen mig sa han.

Lunchen var minst lika god som maten var igår, den bestod av diverse fisk och skaldjur i en söt tomatsås med avocadoguackamouille och nybakat vitt bröd till förrätt. Tunna grillspett på hund som var marinerade i ostronsås och grillade över öppen eld. Till det serverades en jordnöts sås och ris. Jag lovordade gammelmor och faster för den utsökta maten. Vi blev så mätta så Harry föreslog att vi skulle ta en timmes siesta innan vi satte igång igen.

Andi och jag gick ut och lade oss i gräset med varsin öl och snackade igenom lite saker om morgondagen, det som hänt idag och vad vi skulle göra ikväll.

”Vad tror du om morgondagen, John?”

”Det ska nog gå bra och spännande är det j u så att det förslår.”

”Ja, det är mycket pengar på spel.”

”Jag räknade ut att det måste vara bortåt en hundra årslöner för en vanlig arbetare.”

”I Manilla ja, ute på landsbygden så kan du räkna med det dubbla.”

”Det motsvarar ungefär tre respektive sex miljoner dollars, inte konstigt att Harry har en revolver i väskan.”

”Jaså du såg den. Jag kan trösta dig med att jag hela tiden kommer att finnas tillgänglig i närheten om det skulle hända något. Jag kommer att ha ett automatvapen och min

faster som kommer att servera er med dricka är också beväpnad.”

”Din farbror då?”

”Det är inte så bra om doktorn träffar honom, så han kommer att finnas hos grannen tvärs över gatan för att hålla ett öga på vägen. Det kommer att heta att han har åkt till min familj i Bagguio.

”Får man fråga varför inte han och doktorn bör träffas?”

”Det får du, vi har inget att dölja, men det är en lång historia som jag inte orkar dra nu, tro mig det är inget skumt. Och förresten så är det väl bra att vi har någon som håller uppsikt över huset om det skulle komma någon som vill försöka sig på att råna det här spelet. Det är svårt att hålla en sån här grej med så mycket pengar inblandade, hemligt i dom här kretsarna.”

”Jag förstår. Hur länge kommer det här att ta i eftermiddag och vad är det för ärenden jag ska göra?”

”Du får höra av Harry sen, men det har med kläder och pass att göra tror jag. Varför undrar du det har du bråttom?”

”Kanske.”

”Det är den där bruden va?”

”Jane, ja jag ska träffa henne klockan sju i Roxas park.”
Ljög jag.

”Du kommer nog att hinna, jag ska följa med dig in till Ermita, jag har lite att göra själv och sen kanske det är något jag ska hjälpa dig med.”

”Vad då hjälpa?”

”Inte direkt hjälpa. Men vi ska ta ett passfoto av dig som jag ska ta med mig tillbaks och montera in i ett amerikanskt

pass som du ska kunna visa upp om doktorn vill se att du äkta vara. Man kan inte vara nog försiktig.”

”Ni verkar inte ha missat någonting.”

”Jag hoppas inte det annars vet man inte vad som kan hända. Vi har inte alla vapen i beredskap för att gå på gåsjakt.”

”Nej jag förstår det. Vad ska jag heta?”

”Vi gjorde ett pass med Grahams namn så att han inte skulle göra bort sig med att han sa fel namn. Så nu behöver vi bara byta ut hans foto mot en bild på dig, Steve tror jag han hette i förnamn.”

”Hm, Steve Graham. Bäst jag börjar memorera det redan nu.”

Det var skönt att sträcka ut sig i gräset och snacka skit med Andi i den relativt svala brisen som fläktade i efterdyningarna av det kraftiga regnet dagen innan. Det var etthundra procents luftfuktighet i luften så man började svettas så fort man ansträngde sig det minsta.

”God eftermiddag grabbar har ni sovit gott?” Det var Harry som kom in på arenan knytandes sin slips. Han verkade mycket noga med sin klädsel. Välmanikylerade naglar ny putsade skor och en i övrigt oklanderlig klädsel. Det var bara solglasögonen som störde helhetsbilden av en börsmäklare eller bankman från vilken del av världen som helst.

”Vi har inte sovit. Jag har fyllt i John lite grand angående spelet.”

”Åh, vad har du sagt?”

”Jag berättade bara lite om vad han ska göra för saker nere på stan och lite om säkerheten runt spelet.”

”Bra, jag ska dra igenom det där sedan så jag kan känna mig säker på att vi inte missat något. Men nu ska jag visa dig signalsystemet, kom John.” Han satte sig vid bordet och la en lek framför sig.

”Som jag sa förut så kommer jag hela tiden att ha händerna fria, du ska koncentrera dig på min vänstra och det är inte särskilt svårt det är inte så många signaler som behövs. Du behöver veta när du ska köpa kort, och det markerar jag genom att ha utsträckt hand på bordet med lillfingret lite ovanpå ringfingret. Så här.” Han visade genom att lägga ut handen på bordet.

”Sen behöver du veta när du ska stoppa och det visar jag genom att lägga ut handen på samma sätt men den här gången ligger lillfingret på bordet. När jag vill att du ska satsa lite, men köpa kort så kommer jag att hänga på bordskanten med bara lillfingret och pekfingret. Det är en välkänd övning för att tänja eller mjuka upp fingrarna när man spelar. En annan eller rättare sagt motsvarande övning är att ha långfinger och ringfinger på bordet och tänja. Det kommer jag också att göra ibland men det betyder ingenting. Om vi är i slutsatsningen och jag vill att du ska satsa lågt så har jag bara lillfingret på bordet. Har du förstått?”

”Ja, det där är inga problem, hur gör vi om jag ska satsa stort?”

”Enkelt, jag lägger en knuten näve på bordet så är det bara att gå för fullt i alla lägen. När du ser något av tecknen som betyder satsa lågt så kan du räkna med att förlora i nio fall av tio.

”Men aldrig med knuten näve?”

”Det kommer att hända men inte så ofta förstås. Bry dig inte om att tänka på hur det går, det är jag som regisserar spelet. Du ska bara tänka på att spela efter mina signaler.”

”Jag förstår, Egentligen är det du som spelar, jag är bara dina händer och ansikte utåt.” Sa jag mest för att Harry skulle förstå att jag var med på noterna.

”Exakt, du har fattat allting. Jag är glad att det är du som ska sitta där. Det får mig att känna mig trygg ska du veta.”

”Tack för komplimangen, ska vi prova då?”

”Javisst, Andi vill du vara doktorn den här gången? När det riktiga spelet är igång så kan du alltid be om en paus och låtsas samspråka med Andi. Han är ju den enda du har tillgänglig på din sida så att säga, Doktorn har ju sin man sittandes vid bordet hela tiden.”

”Kom igen då så ska jag spela skjortan av er.” Skojade Andi.

Smart av Harry att låta Andi vara med, han hade känt sig lite utanför och det var säkert därför han och Harry hade rykt ihop ett par gånger. Nu reparerade han alla dom missförstånden, det såg jag i Andis ögon då han satte sig vid bordet.

”Vill ni ha öl, grabbar.” José ropade till oss inifrån huset.

”Ja, ta in en runda.” Replikerade Andi styrkt av förtroendet.

Vi satt och spelade en halvtimme, jag gjorde några små missar i början men efter hand så fick jag grepp om Harrys signaler och sedan gick det helt utan missöden. Efter ca en och en halv timme så var Harry nöjd och beslutade att sluta för dagen.

”Det gick ju bra, jag är fylld av förtroende, jag hoppas att du är det också?”

”Jo det gick bra jag tror inte det ska bli några problem i morgon. Jag ska gå igenom dina signaler och arbeta in dom under kvällen och morgonen.”

”Bra, att träna signalerna är bara en av sakerna jag vill att du ska göra efter att vi skiljts åt här idag. En annan är ett passfoto, men det sa Andi till dig om, om jag inte missminner mig.

”Ja.”

”Sa han varför också?”

”Han pratade om ett pass som jag skulle ha om doktorn ville se att jag var jag.”

”Det är riktigt, bra Andi. Passet kan du behålla som en souvenir sen. Vem vet du kanske kommer att ha användning för det någon annan gång.”

”Din pappa heter Graham, John Graham och jobbar på ambassaden på en avdelning som betecknas som hemlig, så slipper du tänka mer på det.”

”Finns han?”

”Ja.”

”Min så kallade morbror då som springer på alla casinon?”

”Bra att du sa det, han heter Black, John Black, det blir lätt att komma ihåg två John. Han heter Black men är vit. Han skrattade hjärtligt åt sitt mer än hundra år gamla skämt. Men jag hade inte hjärta att påpeka detta.

”John Black arbetar på underhållningsdetaljen för samtliga flygbaser och han sitter centralt här i Manilla.”

”Var?”

”På ambassaden.”

”Och han existerar också förstår jag?”

”Rätt gissat.”

”Vad vill du mer att jag ska göra?” Jag tittade upp på himmelen, det började bli sen eftermiddag och jag ville iväg in mot Ermita.

”Klippa dig, jag betalar. Om du absolut inte vill klippa håret så kan vi knyta upp det, sen får du ha basebollmössa på dig.”

”Ge mig pengar till en mössa, mer då?”

”Jag vill att du har snygga, nystrukna kläder och snygga skor. Har du någon kostym eller kavaj och snygga byxor?”

”Skor har jag men kostym är det värre med. Jag har en snygg struken skjorta”

”Ta den du får låna resten av Andi, ni ser ut att ha ungefär samma storlek.”

”Nåt mer?”

”Nej men se till att vara här tidigt på förmiddagen i morgon så vi hinner repetera lite. Vi kanske måste komplettera med något som vi inte tänkt på.”

”Okey, då sticker vi nu, är du klar Andi? Klockan måste närma sig fem.”

”Vi ses i morgon då, glöm inte fotot som Andi ska ha med sig.” Harry sträckte fram näven och tackade för i dag. När vi var på väg ut så hörde vi honom ropa,

”DON'T MISS THIS BUS!!!”

Kapitel 6

Det hade gått två och en halv vecka sen vi lämnat Manilla. Morgonen var tidig, jag stod vid rodret och såg hur Jens revade seglen, han höll på att rulla ihop storseglet mot bommen när dom andra ombord började vakna till liv. Solen skulle strax gå upp över horisonten och det såg ut att bli ytterligare en fin dag. Mary var först uppe, håret stod på ända och t-shirten hängde ner över ena axeln, Sömndrucket frågade hon om frukosten var klar.

”Klockan är bara strax efter fem, vi närmar oss Palawan och jag har inte haft tid att börja ännu. Jag måste sköta rodret tills motorn har kommit igång.”

”Jag tar frukosten idag, så kan ju du ta en törn för mig någon gång, log hon.”

På något sätt var hon som sötast när hon kom upp på morgnarna, jag antog att det berodde på att hon då var som mest avslappad, senare när hon tog på sig ansvaret att gå vakt med Steve så hårdnade hennes ansiktsuttryck, men det var väl inte så konstigt när hon både skulle sköta kaptenens navigationssysslor, som Jens lämnat kvar åt henne, samtidigt som hon måste tämja Steve, som inte tog så mycket i livet på allvar.

”Vi lägger till om ungefär en timme, ropade Jens framifrån fören. Bankar du på hos Sören och Bee, Mary.”

”Yes Sir. Ska jag laga en kraftig frukost eller vill ni äta i land?”

”För min del så får det bli en ordentlig frukost, det kommer att ta tid innan jag har gjort klart alla papper och rapporter med hamnmyndigheterna angående vraket. Ni andra kan

göra som ni vill, vi ska proviantera så vi kommer vara iland ett tag.”

”Säg till om du vill att jag ska följa med till hamnpolisen,” sa Mary när hon försvann ner i kajutan. Frågan flöt ut i luften.

När vi några timmar senare fått i oss frukosten och förtöjt vid kajen så sa vi att vi skulle ses på yachtklubbens restaurang klockan ett för att gå igenom vad som skulle köpas och om det hade hänt något hos hamnpolisen som på något sätt skulle äventyra vår avfärd. Det var lördagsmorgon och klockan var bara strax efter åtta, Steve och jag bestämde oss för att gå en sväng på stan, dricka några öl och se om det möjligtvis var tuppfäktning på gång någonstans.

Steve var lika spelgalen som jag, vi brukade slå vad om allt möjligt på båten. Om vem som skulle få napp först eller om vem av dom lika morgontrötta Bee och Sören som skulle komma ut först ur hytten på morgonen eller från vilket väderstreck vinden skulle blåsa nästa dag.

Vad det gällde Bee och Sören så verkade dom inte ha några speciella morgonrutiner och så länge som dom inte fattade vad vi gjorde, så gick det bra. Jag låg under med två mot tre.

”Ska du följa med på tuppfäktning, Mary?” Det var Steve som frågade när han kom upp ur kajutan med landgångs kläderna på.

”Jag vet inte riktigt det låter så makabert, jag tror jag stannar här ett tag sen går jag nog på museum eller något

liknande, det beror lite på Jens. Men vi kan väl se i eftermiddag.”

Palawan var precis så bergig som jag hade hört talas om. Den långsträckta ön skiljer sydkinesiska sjön från Sulusjön och är inte mycket större än Gotland. Det var i hamnen vid Puerto Princesa vi hade lagt till och Steve och jag gick långsamt upp mot stan och letade efter alla tänkbara tecken på att det kunde vara tuppfäktning någonstans. Steve drog i sina landgångsbyxor för att försöka åstadkomma något som kunde liknas vid pressveck. Även om Valkyrian var en ganska så rymlig båt, så mådde inte kläderna lika bra som besättningen.

Men skit samma, det här var bara en kort stund på fasta land och sen skulle vi inte behöva några F-inkläder på ett bra tag. Väl inne i stan så såg jag mycket som påminde om Ermita, marknader, och barer, gatflickor och ölkiosker. Livet på öarna skiljer sig inte så mycket åt det var helt klart, och det kändes betryggande när man som nu, kom till en ny plats för första gången. Vi hörde flickröster skrika, ”Hallo Joe, wanna have a good time, Joe,” långt nere i en gränd. Mest på skoj så gick vi ner i gränden och Steve blev sugen på att nappa på deras förslag. Jag påminde honom om att vi skulle möta dom andra snart och då insåg han att det inte fanns några joe, bara nej. Vi fick i alla fall reda på att det inte var någon tuppfäktning i Puerto Princesa denna lördag. Den hölls istället i en liten by på den södra delen av ön. En bit längre ner i gränden satt en gammal man med lapp för ena ögat, en kortlek låg i en prydlig hög på en upp och nedvänd trälåda och ett litet paraply som tak för både sol och regn skyddade hans verksamhet. Han hade för

tillfället ingen kund som prövade lyckan på vad för spel han nu stod till tjänst med så Steve och jag blinkade till varandra och gick med taktfasta steg mot mannen med ett öga och stort leende. När jag tittade ner på hans hög med kort så kom tiden i Manilla tillbaka i en kort Flashback. Hur i helvete hade jag kunnat vara så dum? Jag hade haft en jäkla tur att det slutat så väl som det gjorde. Det kunde ha gått riktigt illa.

Jag blundade en sekund, vet inte om det var för solen eller för minnena. Jag tänkte för tusende gången på hur det hela egentligen hade gått till. Borde jag inte ha begripit? Borde jag inte ha insett vad som skulle hända?

När Steve och jag kom tillbaks till hamnen klockan ett som vi hade bestämt så var båten och restaurangen tom på valkyrianer. En hamnvakt mötte oss med ett meddelande från Jens att vi genast skulle inhandla dom saker som vi ville ha med oss privat och sedan träffas i restaurangen för en bit mat innan vi skulle avsegla med tidvattnet klockan tre. Både Steve och jag hade redan i Manilla inhandlat allt som vi behövde i fråga om cigaretter och sprit, vilket var vad Jens menade med privata inköp. Så vi satte oss i restaurangens bar och beställde in varsin whisky och en San Miguel.

"Make mine a dubble," sa Steve som fortfarande var på lite dåligt humör för att han förlorat hundra pesos till den enögde mannen i gränden.

"Spelar du mycket om pengar där hemma, Steve?"

"Inte så värst mycket, men här på Filippinerna så har det blivit rätt så mycket. Har du märkt att dom är tokiga i spel här?"

”Ja, och inte bara ärliga sådana”

”Nej jag vet, jag kan berätta en historia om en doktor som några killar skulle blåsa på pengar, som du inte kommer att tro är sann!”

”Det tror jag inte att du behöver, jag kan nog den där historien utantill.”

”Vad menar du John?”

”Du heter händelsevis inte Graham i efternamn, Steve Graham?”

”Jo det gör jag, hur kunde du veta det.”

”Känner du igen det här?” Jag halade upp mitt falska Amerikanska pass som var utställt på Steve Graham men med mitt foto och visade det för Steve.

Steve satt bara och gapade och fick till en början inte fram ett ord. Sen började han gapskratta och stötte fram ett, "det var som faan, du också!"

Jag nickade och sträckte fram handen, "bröder" sa jag. Han tog min hand. "Bröder" instämde han.

Vår vistelse i Puerto Princesa blev betydligt kortare än vad vi kalkylerat med. Dom nya ordena som sa att vi skulle avsegla med tidvattnet samma eftermiddag blev bekräftade av Jens och Sören efter en av dom mäktigaste luncher jag ätit på länge. Yachtklubbens restaurang hade först sett lite torftig ut och gett mig en känsla av att det var ett ställe för gourmander och inte gourmeter men dom hade överraskat med en fisk och skaldjursbuffé som skulle ha fått Europas främsta köksmästare att bli gröna av avund. För mig kändes det dubbelt så bra, eftersom alla blev så mätta att jag inte skulle behöva börja med att laga middag när vi kom ombord.

Samtalet runt matbordet, dom få gånger någon hade avbrutit den läckra måltiden för prat, hade handlat om vraket som Jens hade rapporterat till myndigheterna om. Det var den pratglade Steve som var mest nyfiken på vad han egentligen hade fått på kroken därute på sandrevet.

”Hur var det med båten jag fiskade upp, Jens?” Sa han med munnen full av bläckfisk. Det rann lite bläcksås ur ena mungipan och jag såg att Mary rynkade ansiktet i en grimas som visade att hon kände lite äckel för Steves ouppfostrade sätt att prata så maten rann ur munnen på honom. Jag tyckte att rännilen av bläck på hans haka rätt så väl illustrerade den ”blodtörst” som dolde sig i sättet han ställde frågan på. Jag skrattade tyst för mig själv och tittade runt bordet för att se om någon annan hade tänkt samma tanke.

”Det hade redan rapporterats om Pintos förlisning för fem dagar sedan. Ett gäng dykare har varit där och hämtat upp kropparna från en Spansk familj med två barn i sexårsåldern.”

”Åh faan!” sa Steve ”vad hade hänt?”

”Det var pirater som vi trodde. Dom är tydligen mycket aktiva och välutrustade i dom här vattnen. Modern och barnen hade blivit avrättade point blank med var sig ett skott i bakhuvudet. Troligtvis från en amerikansk M 16, vilket är det vanligaste vapnet som dom använder enligt hamnchefen. Fadern på Pinto hade tretton skott i sig, som enligt polisens experter hade avskjutits från längre håll.

”Vad har dom för båtar?” Frågade jag och såg framför mig dom skepp som jag hade sett Errol Flynn segla på i gamla piratfilmer från fyrtiotalet.

”Stora kanotliknande båtar med pontoner på båda sidor och oftast försedda med dubbla bilmotorer, som gör att dom blir oerhört snabba och omöjliga för oss att segla ifrån, eller för kustbevakningen att hinna ikapp.

"Heavy stuff" Jag såg hur ögonen riktigt tindrade på Steve.

"This is my kind of game."

”Mary, Bee och Sören satt tysta och såg bekymrade ut, vilket även Steve uppmärksammade.

”Är ni skraja,?” frågade han och skrattade.

”Lägg av med pojkboksfasonerna,” sa Sören bryskt. ”Det här är allvarligt. Hur ska vi göra, Jens?”

”Sanningen är den att jag fick en allvarlig varning av hamnchefen. Farvattnen häromkring vimlar av pirater som tydligen har börjat specialisera sig på jordenruntseglare som vi. Ju fler vi blir, desto fler pirater dyker det upp. Det kommer in rapporter på minst ett piratdåd i veckan och sen finns det ett mörkertal som ingen egentligen vet hur stort det är. Så det är som du påpekade Sören, ingen lek direkt.” Den sista kommentaren riktades till Steve, som verkade ha förstått att vi inte satt och berättade rövar historier utan att vi måste fatta ett beslut som kunde äventyra våra liv, för han skruvade på sig, tittade ner i knät och muttrade något som kunde liknas vid en ursäkt.

”Vad föreslog hamngubben att vi skulle göra? Mary kom in i diskussionen. ”Jag var på historiska museet idag och såg en utställning om olika indianstammar på Filippinerna. Visste ni att det fortfarande finns stammar som ännu inte har blivit upptäckta och att många av dom som nyligen har upptäckts, fortfarande är huvudjägare och kannibaler. Dom håller på med blodsoffer och alla möjliga bisarra ritualer.

Jag gick nästan och önskade att jag följt med John och Steve på tuffäktning istället. Är det sjöburna huvudjägare och kannibaler vi har att göra med här så ska ni veta att, jag i alla fall känner mig lite knäsvag.”

”Du kan vara lugn Mary, vi ska ta hand om dig. Förresten så blev det ingen tuffäktning, det enda vi träffade på var en blodsugande gambler som sög ur min plånbok.

”Du kan inte ta någonting på allvar, va Steve?”

”Ta det lugnt, jag försöker bara lätta upp stämningen lite. Det verkar ju som om vi var på en begravning.”

”Det kan mycket väl bli vår begravning om vi inte skärper oss nu och försöker fatta ett klokt beslut,” Röt Jens till så att vi tystnade runt bordet. Jag höll på att säga, aj, aj kapten, men ångrade mig i sista stund av de andras, plötsligt så allvarliga miner.

”Om det är någon som vill hoppa av nu, innan vi ger oss av så vill jag bara säga att jag förstår ett sådant beslut, men samtidigt så ska jag inte sticka under stol med att jag behöver varenda man. Speciellt i ett så prekärt läge som har uppstått nu, samtidigt som vi egentligen borde ha varit en man till, som bara lagade maten på en så här pass lång resa som det är till Brunai.”

Ingen sa något utan alla tittade på Jens, som för att tyst mana honom att fortsätta.

”Bra, jag tar er tystnad, som att samtliga är med. Det finns visserligen en säker farled och det vore att segla genom den Filippinska övärlden och bakvägen till Kilamantan, den indonesiska sydsidan av Borneo, men jag vill inte ta den. Dels för att det tar dubbelt så lång tid och dels för att vi inte har någon försäkring för att det inte finns lika mycket

pirater i dom farvattnen. Är det någon som har något att säga i den frågan?”

Fortfarande samma gravallvarliga tystnad, som bara bröts av Bees försiktiga slammer med gaffeln när hon förgäves försökte få upp den sista såsen på tallriken. Sören räckte henne en bit vitt bröd, och hon fattade genast galoppen och la ifrån sig gaffeln och gav sig på såsen med brödbiten istället. Hon tittade upp på Jens med blossande kinder, som för att be om ursäkt för att han fått avbryta sin utläggning på grund av henne, men han tog ingen notis om det, utan fortsatte som om ingenting hade stört honom.

”Som jag ser det så har vi två färdvägsval. Det ena är, att som vi tidigare planerade, segla efter kusten på Palawan och stanna till på sydspetsen av ön innan vi tar oss till Kudat i Sabbah. På vägen skulle vi kunna stanna till vid ett par småöar som jag har hört ska vara både obebodda och vackra. Den resan skulle ta cirka fyra veckor till havs och ytterligare en chans att bunkra, men det finns alltså en överhängande risk att stöta på pirater och sluta som Pinto, om vi tar den vägen. Den andra vägen är den som hamninspektören rekommenderade. Då seglar vi rakt västerut härifrån och följer den tionde breddgraden tills vi kommer till ungefär mitten av sydkinesiska sjön och ett femtiotal små obebodda öar. Dom är egentligen mera som korallrev, varav några stycken enligt hamninspektören skulle vara bevuxna men troligtvis utan färskvatten. Kanske skulle en av dom ha en sötvattenskälla, som om vi har tur, inte är tom för årstiden. Hans ord är det enda vi blir tvungna att lita på i det här fallet, alla dom offentliga ställen där vi har försökt att dubbelchecka hans information på, är

stängda för helgen. När vi förhoppningsvis har hittat ögruppen och ön med färskvattnet på så styr vi nittio grader rakt söderut, mitt i mellan etthundra femte och etthundra tjugonde longituden. Då bör vi komma rakt på Brunai och på vägen ska det ligga ett pärlband av småatoller där vi kan ankra upp och fiska och dyka om vi vill det. Den här vägen kommer att ta hela fyra till åtta veckor längre och vi missar öarna mellan Palawan och Borneo och även Kadat och Kuta Kintabalu där vi hade tänkt segla upp till dom primitiva Batakfolken, jägarfolken som bor i långhus längs floderna inne i nordöstra Borneo. Men Batakfolket finns även runt Kuching på västra Borneo, så dom kan vi besöka där. Denna rutt bör vara betydligt säkrare och den enda påtagliga risken, som jag ser det, för en sammanstötning med Palawanpirater är under dom första dagarna innan vi kommit tillräckligt långt ut i sydkinesiska sjön.”

”Varför skulle det innebära en mindre fara än vår ursprungliga väg?” frågade Sören.

”Piraterna har som jag tidigare sagt, bara en större modell av Filippinernas traditionella kanot med pontoner. Dom kan inte gå ut hur långt som helst. I grov sjö skulle deras båtar knäckas, det är därför dom håller sig längs kusterna. Visserligen finns det Vietnamesiska pirater i större båtar eller djonker men dom går inte utan anledning ut i den öde sydkinesiska sjön även om dom mycket väl skulle kunna det. Men vad skulle dom där och göra? Dom kan inget veta om oss och förresten så är vi småpotatis, dom kapar mest mindre handelsfartyg i Malackasundet och längs Thailands och Malaysias östkust. Personligen ser jag inget problem med att ta den längre vägen. Har vi bara tur med vädret så

kommer nog både proviant och färskvatten att räcka även om vi inte skulle få tag i något nytt färskvatten på vägen. Så här års är det tyfonsäsong och då blåser det nästan oavbrutet från nordost så vi bör kunna hålla god fart hela vägen. Jag lägger som ni förstår min röst på alternativ nummer två, dels därför att vi har kvinnor ombord och dels för att jag värderar mitt liv högre än ett tänkbart litet äventyr. Vad säger ni?” Han titta på Steve som kände sig manad att räcka upp handen med en gång, fast jag såg i hans besvikna ögon att han hellre hade velat slåss med pirater.

Vi andra nickade bifallande till Jens förslag och Jens såg nöjd ut när han tog till orda igen.

”Jag är glad att ni alla är med och jag måste erkänna att jag och Sören var så säkra på att ni skulle rösta för att ta den längre vägen att vi spenderade våran dag här med att bunkra upp tillräckligt med varor för att klara oss i åtta veckor, vilket betyder att ni alla är skyldiga nittio dollars för er del av proviant och bensin. Ni kan betala till Sören, lunchen bjuder förresten hamninspektören på så om alla är klara och det inte finns fler frågor så kan vi segla när som helst.”

Jag hörde Steve muttra något om att han hoppades att vi skulle ha tur och stöta på lite pirater i alla fall när han och dom andra gick mot båten. Jag sprang snabbt iväg en bit upp mot staden för att köpa ett par limpor cigaretter till, i bara farten så köpte jag med ett par iskalla San Miguel och två flaskor brun rom. Handlaren ville inte låta mig ta med San Miguelflaskorna när han förstod att jag inte skulle komma tillbaks med panten, så mitt sista minne från

Filippinerna var en dragkamp med en affärsinnehavare om ett sexpack öl.

Eftermiddagen var kav lugn när vi, omgärdade av ett myller av små kanoter som var på väg ut för att lägga i näten för natten, sakta gled ut ur den lilla småbåtshamnen. När vi kommit ut så långt att en lätt bris gjorde att vi kunde stänga av motorn och hissa seglen så styrde vi upp mot ett mycket lustigt ekipage som i ensamt majestät hade samma kurs som vi. Dom små fiskekanoterna som inte kunde gå så långt ut, hade vi för länge sedan lämnat bakom oss. Den båt som vi siktade var just i färd med att kasta ankar på en plats där djupet enligt sjökortet var ca trettio meter och Palawan syntes bara som ett långsmalt streck bakom oss. Det var sex man ombord på den mycket tungt lastade fiskebåten och alla var så upptagna av att kasta i en stor nyhuggen palm vars krona säkert mätte femton meter i diameter. Det var den täta djupgröna kronan som hängde ner och skymde hela båten som Steve hade siktat här vi var på ett par hundra meters avstånd. Det hade först sett ut som ett jättestort parasoll som ensamt var ute och seglade men när Jens studerat det närmare i kikaren och konstaterat att det var ofarligt så bestämde vi oss för att gå upp långsides och titta närmare på vad det var för dårar som var ute och seglade mitt i ingenstans med en gigantisk kokosnötspalm som tyngde ner hela båten ända ner till vattenlinjen. När Sören skrikandes intygat fiskarna att vi var fredliga och nyfikna jordenruntseglare som bara undrade varför någon åker omkring med ett stort träd på sjön, blev vi inbjudna att komma upp jämsides med fiskebåten. Dom sex fiskarna

hade precis kastat i palmen som nu låg och flöt på vattenytan med kronbladen guppandes som en stor rund grön Johna på vattenytan. Runt omkring palmen som männen försökte stöta iväg från båten, låg ett tiotal korkbitar och guppade i vattenytan. Fem av männen som alla verkade väldigt unga sprang över däckets så hastigt att den sjätte mannen som antagligen var skeppare höll på att förlora balansen och ramla i när ungdomarna hälsade oss välkomna med ett simultant tjatter på någon lokaldialekt som var helt omöjlig att förstå. Deras engelska var mycket begränsad och det var först när Steve fått den äldre mannens nyfikenhet över alla ärr och tatueringar på sin kropp, att vinna över hans rädsla som vi på knagglig engelska kunde få förklarat för oss vad det var dom sysslade med där ute. I utbyte mot att männen på båten fick en guidad tur över ärren på Steves lekamen så fick han en förklaring på vad dom och palmen gjorde där ute och det delade han med sig till oss när han åter kom ombord på Valkyrian

”Dom fiskar”

”Fiskar! Med ett träd?” Undrade vi andra. Hur då?

”Vänta tills vi har gjort loss och seglat härifrån,” sa Steve hemlighetsfullt och triumferande. ”Dom har bråttom med det dom håller på med och vill att vi ska segla vidare så att dom blir klara före mörkret.”

Vi hade inte kommit mer än tio meter från den andra båten förrän vi höll på att förgås av nyfikenhet och Steve måste ge med sig och berätta vad han lärt. Jens hade till och med satt igång motorn så att vi kom iväg så fort och smidigt som möjligt. Fartvinden gjorde att seglen slog och flackade

så det dånade i dom båda masterna, skymningen började bre ut sig och en sval kvällsbris svepte in över havet. Vi samlades runt Steve som scouter runt sin lägerledare vid brasan och väntade otåligt på att han skulle börja berätta. Han njöt verkligen av att vara i centrum.

”Ok, så här var det om jag fattade honom rätt, för han pratade verkligen en dålig engelska och tagalog som jag förstår lite av, kunde dom inte prata alls. Dom pratade någon slags Palawan dialekt som lät ungefär som...”

”Lägg av nu och kom till saken, vi är inte intresserade av Palawanska fiskares retorik, Steve,” sa Bee med en märkbar irritation i rösten.

”Ok, Ok, jag skojade bara. Som jag tidigare sa så fiskade dom och den teknik dom använde tycker jag är helt sanslöst underbar. I roten på stammen så sitter det ett stort nät som är ett par meter större i diameter än vad trädet är högt. Nätet är hopknutet på ett speciellt sätt och fungerar som sänke så att stammen ligger rakt ner i vattnet utan att den sjunker. Vikten i roten är tydligen avvägd mot bladens flytförmåga i toppen på trädet. I nätet har dom knutit fast ett tiotal linor med ett flöte som ligger och flyter på ytan runt bladen.

”Dom såg vi, men hur fiskar dom med det då det kanske är något vi kan ta efter om vi får slut på mat, skrattade Jens.”

”Det blir nog värre det, för hela fiskafänget tar en månad.

”En månad!”

”Ja, och det är en lika enkel som genial logik som ligger bakom tekniken.”

”Bladen som ligger utspridda på ytan ger skugga och drar till sig alg och musslor och sådana djur som även fastnar under Valkyrian.”

”Jag hade tänkt att vi skulle passa på att skrapa bort dom en dag när det är lika lugnt som i dag,” sa Jens.

”Shit, muttrade Mary.”

”Vaddå, shit, Mary?”

”Därför att det är ett hårt jävla skitgöra.”

”Men nödvändigt, därför att snäcklagret saktar ner farten,” fyllde Jens i.

”Hörni, skulle jag berätta om fisket eller?” Snäste Steve lite putt att han inte längre hade våran fulla uppmärksamhet.

”Ja, ja, kom igen då.”

”Var va jag nu? Jo, musslor ja, dom drar i sin tur till sig diverse småfisk som i sin tur drar till sig större fiskar, ungefär som vid ett korallrev. När en månad har gått så finns det en massa fiskar av olika storlekar under och runt omkring palmen. Då kommer fiskarna ut i tio kanoter, så tyst och försiktigt som dom bara kan, tar tag i varsitt flöte och drar ut nätet som innesluter hela trädstammen med fisk och allt. Sen tar dom bara nätet med stammen och fisken på släp in till land. That’s it folks, smart, va?”

“Fantastiskt.” Vi skrattade alla imponerat över deras fiffighet, vände oss mot deras båt och klappade händerna. Jag vet inte om dom förstod vad vi menade men dom vinkade i alla fall glatt tillbaks.

Dagarna gick rutinmässigt vidare. Vi hade inte fått någon vind att tala om sen vi började resan i Manila och vissa dagar var det så vindstilla att vi använde oss av hjälpmotorn för att över huvud taget kunna ta oss framåt.

Vi hade varit på väg i nästan två veckor sen vi lämnade Palawan jag hade haft två långa veckors pass i byssan och dom få timmar av dygnet då jag inte sov eller stod vid rodret, ägnade jag åt att lära känna Steve och Mary närmare. Jens var oftast upptagen med allt som hörde kaptensjobbet till men på kvällarna när han och jag gått av rodervakten och ätit middag så brukade han och Mary berätta om allt som dom varit med om sen dom lämnat Los Angeles två och ett halvt år tidigare. Det brukade bli både intressanta och roliga historier. Vid niotiden drog sig Jens vanligtvis tillbaka för att sova ett par timmar innan det åter var dags för två till sex vakten vid rodret. Det var på kvällarna när Jens sov och Bee och Sören hade hand om rodret som Steve och jag lärde känna varandra närmre. Och det var vid den tiden som vi på grund av avundsjuka och rivalitet så småningom började glida isär. Det var ingenting vi pratade om, men det kändes att så länge Mary var där så skulle vårt umgänge ombord aldrig kunna bli annat än ett ytligt kompisförhållande.

Steve hade fattat tycke för den självständiga och mycket kvinnliga Mary, men Mary visade inget som helst intresse för honom, mer än sin respekt såsom varandes vaktkamrat vid rodret. Det retade Steve att hon, när hon hade tid över, hellre kom till mig och pratade om konst, matlagning och resor. Det var tydligt att Mary var en av anledningarna till att Steve och jag började gå om varandra.

Till en början när minnet av Oni och det som vi hade påbörjat, var som starkast så hade jag inte en tanke på Mary som eventuell partner, men allt eftersom tiden gick och vi lärde känna varandra mer, så blev mina känslor för henne

även annorlunda än vad dom först hade varit. I takt med att Marys intresse för mig ökade och våran samvaro på båten blev mer frekvent och påtaglig för alla, desto mer gled jag och Steve ifrån varandra.

Situationen på den lilla båten började bli riktigt jobbig och Jens som såg vad som höll på att hända tog en dag Steve och mig åt sidan och pratade med oss om hur viktigt det var att sammanhållningen och vänskapen ombord inte fick äventyras av ett par kärlekskranka ungtuppar.

Vi lovade att så inte skulle ske och jag försökte förklara för Steve att jag inte kunde hjälpa att Mary inte visade honom lika mycket intresse som hon visade mig. Jag tror han förstod, men hans manliga stolthet hade fått sig en törn som aldrig skulle kunna få vår kamratskap att utvecklas till någon djupare vänskap.

Det var synd att det hade gått så långt för jag gillade Steve och jag älskade att höra på honom när han berättade historier om sitt liv och om händelser han varit med om.

Vi kunde inte ens tala om våra gemensamma erfarenheter från Manilla, om Andi och Harry och farbror Josés ansträngningar att lura av Doktorn pengar med vår hjälp. Så jag fick aldrig reda på vad Steve hade för erfarenheter om sin delaktighet i blåsningen, men jag kunde gissa mig till vad han varit med om.

När jag stod ensam vid rodret den natten kom jag på mig själv med att stå och tänka på Mary. Våran relation hade blivit alltmer flörtig och kunde i otyglat tillstånd leda vart som helst. Vi hade helt klart fattat tycke för varandra, vi hade samma smak vad det gällde musik och mat. Vi tyckte båda om konst och kultur och vi hade lätt för att prata med

varandra. Vågade jag ta det vi nu hade till nästa nivå, var det värt det? Det skulle helt klart förvärra situationen ombord, en sån sak går inte att dölja, har man en gång älskat så blir förhållandet på ett helt annat sätt och sånt märker en

svartsjuk rival med en gång. Jag bestämde mig för att tiden får avgöra, vad faan, Steve är väl inget att inrätta sitt liv efter och förresten så kan man nog inte involvera sig med någon kvinna utan att det blir trassel på något sätt. Tankarna for iväg till tiden i Manilla och tjejerna som var mästare på att se till så att man hamnade i trassel.

Kapitel 7

Det första vi gjorde när vi kom in till Ermita var att gå till en fotograf på en bakgata som var ovanligt lugn för att ligga belägen mellan dom två stora stråken. Fotografen var en vän till vänner i Baguio, och Andi berättade att här kunde man köpa marujana om man hade kännning med fotografen. Det var ovanligt med marujana i Manilla på den här tiden då många globe trotters, ännu inte hade upptäckt Filippinerna. Nittio procent av allt turist liv var uppbyggt runt alla amerikanska soldater som var placerade på den stora flygbasen söder om stan. Dom övriga tio procenten var europeiska sexturister och en och annan äventyrare.

Tio mil norr om Manilla låg en flygbas som hette "Angel air base" och runt den hade en stad vuxit upp som kallades Angel city och som enbart bestod av barer, spelhålor, restauranger och horhus. Det bodde enligt uppgift runt tiotusen prostituerade i Angel City varav tusen hade syfilis och dom andra nio tusen hade gonorré. Gonorré och matförgiftning var två av minnena jag förde med mig från Angel City. Ermita hade väl ungefär dubbelt så många prostituerade men nästan ingen var sjuk. Manilas motsvarighet till socialstyrelsen hade infört en lag för att skydda sin blomstrande turism av Japaner Amerikanare och Tyska affärsmän. Det var nu barägarnas skyldighet att en gång i månaden skicka flickorna på betald läkarundersökning. Så länge turisterna nöjde sig med att gå hem med flickorna som jobbade på barerna så gick alla relativt säkra från att få könssjukdomar. När jag frågade

Oni varför inte samma lag gällde i Angel City så svarade hon att dom hade gjort ett undantag där eftersom så gott som alla kunder bestod av amerikanska soldater och dom hade gratis läkarundersökning på basen. Jag önskar att hon hade berättat det för mig innan jag åkte dit. Dom flickor som jag ibland gick till sängs med i Ermita liknade jag vid vilket normalt förhållande som helst och jag hade aldrig betalt med något annat än min vänskap. Jag försökte verkligen ta mig tid att lära känna dom, vilket dom flesta inte var vana vid att turisterna gjorde sig besvär med. Dom flesta var bara intresserade av att konversera ner trosorna på flickorna vilket betydde att det sällan blev mycket konversation att tala om. Det var ju flickornas jobb att så fort som möjligt hala ner trosorna. Oni tyckte verkligen om att jag tog mig tid med henne, hon sa att det kändes som jag var en bror som hon kunde prata om all skit som händer under ett arbetspass med. Våra samtal vid barkioskerna på nättema brukade allt oftare sluta med att Oni grät över livet och att jag försökte trösta henne. Vi sov allt oftare tillsammans på mitt rum hos Mama, när morgonen kom och hon hade satt på sig sitt känslökalla arbetsansikte för att gå ut på ett nytt pass, så var hon en helt annan människa än kvällen innan. Hon stängde av allt och blev en robot.

En Amerikansk psykolog som jag en dag suttit och pratat med om det här hade sagt att det på ett sätt kunde vara fel av mig att väcka upp känslorna hos flickorna. Det skulle bara bidra till att rasera den mur som dom bygger upp och för att skydda sig med under ett liv som prostituerade. Dom kommer att sluta som psykfall menade han. Jag tror nog han hade rätt på sitt fackmedicinska sätt men vad jag med

säkerhet visste var att Oni kom till mig för att hon ville öppna ventilerna och man behöver inte vara psykolog för att veta att det gjorde henne gott.

När jag gett Andi passfotot och styrt stegen hem till Tierso för att duscha och byta kläder så bestämde jag mig för att gå och klippa mig. Jag hade låtit håret växa sen jag lämnade Stockholm för fjorton månader sedan på min resa genom Kina ner till Bali där jag skulle vara lärling hos en bildhuggare som jag träffat två år tidigare när jag var där. Min vän bildhuggaren i Ubud på Bali undrade nog var jag höll hus, för jag hade skickat ett kort till honom från Hong Kong och berättat att jag var på väg med ett plan som skulle ge mig ett två veckors uppehåll i Manila. Det var ett år sen och jag hade inte ens kommit iväg från Filippinerna ännu. Jag undrade om ett "ursäkta att jag kommer försent till jobbet" skulle räcka när jag väl kom dit. Håret skulle i vilket fall av. Om inte annat för att inte påminna min ångest om att livet i Manila aldrig verkade få mig att komma iväg.

Jag satt där på bänken nyklippt, nyduschad och med rena kläder och skor på förtenna istället för badsandaler som jag och alla andra dagligen bar. Hade min mor sett mig sitta där så hade hon nog gått förbi med förklaringen att " det där kan inte vara min son".

Det var nästan så att jag inte känt igen mig själv när jag tittat i spegeln i hallen innan jag gick från Tierso.

"By, by prince charming" hade han retsamt skrikit genom fönstret när jag promenerade mot parken.

Jag frågade kaféägaren på mitt frukostställe vad klockan var när jag gick förbi och fick svaret "After sunset Sir." Att man aldrig lärde sig.

Jag tog en liten omväg bakom stånden för att se om grönsakshandlaren var kvar, han hade en rolex klocka på sig, som han hade fått av en stupfull Amerikansk överste, som han skröt med. Jag visste efter att ha fått titta på den att den var falsk, men det hade jag inte hjärta att säga. Folket på marknaden hade döpt honom till Rolex för att på så sätt försöka få honom att sluta skryta om sin klocka men det hade inte hjälpt, tvärtom så hade han bara vuxit mer av det. Jag tror att han hellre hade förlorat sin familj än blivit av med klockan. Jag undrade om han överhuvud taget kunde klockan, för varje gång någon frågade så visad han fram armen istället för att berätta vad klockan var, trots att han pratade flytande engelska. Men det kan ju ha varit för att få en chans att visa upp den också. En dag ska jag testa honom tänkte jag.

Rolex var där och klockan var kvart i sju. Hjärtat började slå lite fortare under det att jag närmade mig bänken i parken där jag hade träffat Jane kvällen innan.

Det kändes som om jag hade suttit där i en timme när jag såg Oni komma gående nerför gången mot mig.

"Hej Oni vad gör du här?"

"Jag kom för att träffa dig."

"Varför då?"

"För att du sitter här och väntar på någon som inte kommer att komma."

" Vad menar du. Och hur vet du det?"

”Halva Ermita vet att du har en date med Jane här ikväll. Det syns ju på dig om inte annat.” Hon synade mig från topp till tå och skrattade lite.

”Du är ju så finkläd, klippt dig har du också gjort och du klär väl inte upp dig bara för att sitta i parken och läsa tidningen?”

”Jag tycker det är kul att klä upp mig.” Ljög jag och tyckte inte alls om känslan av att alla flickorna pratade och säkert skrattade åt mig. På det sättet var dom på småskolenivå, sanning och korsekvens och ryska posten med sitt tisslande och tasslande och fnissande.

”Lägg av nu John, mig behöver du inte göra dig till för jag kom ju hit för att jag är din vän.”

”Okej, Oni jag ber om ursäkt. Vad har hänt?”

”Jane har åkt med den där Tysken till Porto Guilera. Hon bad mig hälsa att hon inte kommer tillbaks förrän hon ska börja arbeta igen. Jag är ledsen att jag kommer lite för sent med hälsningen.” ”Är det allvarligt det där med Tysken?”

”Nej då, det är som med vilken torsk som helst, det var barägaren som tvingade henne. Tysken köpte ut henne från restaurangen igår och då äger han henne ett dygn som du vet.”

Jag undrade hur det var att tvingas åka iväg och behöva tillbringa ett helt dygn med någon som man inte alls har lust att vara tillsammans med?

”Vilket jävla spel ni håller på med Oni.”

”Vad då spel, vad menar du?”

”Att hålla god min och bli utnyttjad ett hel dygn med någon som kan vara ett jävla äckel när allt kommer omkring.”

”Vi är proffs.”

”Ja tyvärr. Men då kanske jag får bjuda dig på middag istället?”

”Gärna, vart ska vi gå?”

”Du får bestämma, ta mig någonstans där jag inte varit.”

”Har du varit på Hobbit House.”

”Nej, kom så går vi.”

Vi satt inne på Hobbit House och hade just fått beställa, i ögonvrån såg jag servitören som kilade bort mot baren och köket. Jag vände på huvudet och tittade på pallen som hängde i en krok i bältet, svänga fram och tillbaks. Som alla andra som arbetade här så behövde han en pall för att nå upp till bordskanten på borden. Hela inredningen var gjord för att likna en av skogarna ur Sagan om ringen och dom hade lyckats ganska bra med den liknelsen. Mitt på golvet stod det till och med en stor eldstad där ett helt svin sakta grillades utav en kockklädd Hobbit som sprang upp och ner för en stege för att kunna snurra på spättet som var beläget cirka en och sjuttio över golvet. Det var av det grillade svinet som vi hade beställt vår mat. Jag satt och såg fram emot att få se kocken skära av svinet med sin kniv som var nästan lika stor som han själv. Jag väcktes upp ur mina tankar av vår servitör som klättrade upp på sin pall för att ge oss våra San Miguel.

Jag tittade ut mot entrén och utkastarna som var två muskelknippen på ungefär nittiofem centimeter och jag undrade hur dom skulle bära sig åt för att avstyra ett bråk mellan ett gäng fulla amerikanska bassar. Men jag antog att dom inte stod där enbart för syns skull utan att dem hade

sina tricks. Kanske hoppade dom upp och skallade potentiella antagonister på pungen.

Det här stället fick mig och tänka på Bellmanhistorien om vem som hade minst pappa, där Bellman i slutet börjat gråta för att hans pappa hade dött när han ramlat ner från stegen, då han plockat jordgubbar. Maten var i alla fall utsökt god och portionerna var det enda på stället som inte var litet.

Oni och jag satt och pratade i flera timmar,

”Jag gillar ert system som ger folk som haft oturen att födas med ett handikapp av något slag, en chans att jobba ute bland normala människor. I Sverige är dom flesta som är handikappade, sjukpensionärer och håller sig för sig själva. Då dom träffas så är det för det mesta med varandra på något handikappmöte. Det är ytterst sällan att man ser en dvärg eller dövstum eller någon annan som fått ett gravt handikapp sitta ute på krogen bland vanliga människor och aldrig skulle tjugofem stycken handikappade driva en restaurang.” Det tyckte Oni var konstigt.

”Sverige måste vara ett känslokallt land,” sa hon, och jag blev orolig att jag gett henne lite för mycket subjektiv information om Sverige under den tid vi känt varandra. Men lite rätt hade hon.

Efter en mycket trevlig kväll med besök i biljardhallen och ett par öl i kioskerna och mycket intressant konversation, så gick vi upp på mitt rum och la oss för att sova. Det var en viktig dag i morgon.

Innan jag somnade kom jag på mig själv med att inte ha skänkt Jane en enda tanke under kvällen.

Kapitel 8

”Behöver du några pengar?” Frågade jag Oni när vi hade ätit upp frukosten som Mama kommit upp och bjudit på när hon väckte mig på speldagens morgon som vi kommit överens om.

Oni låtsades som om inte hört vad jag frågade. Hon tittade bort och grävde i sin väska efter något som hon inte själv visste vad det var.

”Behöver du pengar?” Frågade jag på nytt där vi satt på sängkanten.

”Jag hatar det här John, jag ska gå runt på alla barerna idag och fråga om jag kan få något jobb. Jag mådde inte särskilt bra i förrgår och igår när jag gick runt och latade mig hela dagen. Men igår kväll tänkte jag inte ens på det, när vi var ute tillsammans. Det var verkligen trevligt, tack än en gång.”

”Älskade vän, jag gav ju dig en order om att gå ut och ha roligt i förrgår. Har du glömt att jag köpte dig? Men det var inte det jag ville veta, jag vill veta om du behöver pengar idag?”

”Du skämmer bort mig.”

”Jag vet, men det får mig att må bra. Kan du acceptera det och svara på min fråga.”

”Jag behöver lite till familjen, jag ska söka jobb.”

Hon var riktigt söt när hon var så här ödmjuk, hon var som en helt annan person än när hon var på stan och jobbade och hade den där hårda kalla föraktfulla attityden, som alla flickorna utvecklade med tiden. Hennes kropp var perfekt. Jag hade svårt att slita blicken från hennes små fasta bröst som stack upp ovanför lakanet som hon hade svept i kring sig.

”John!! Som du tittar!”

Avslöjad. Det gick inte att dölja någonting som har med sex och erotik att göra för en flicka som inte gjort annat än konfronterats med kåta västerlänningar i femton år. Oni var ungefär trettio år gammal hade jag räknat ut, jag hade aldrig frågat men hon räknades till dom äldre nere på gatan. Anledningen till att hon fortfarande var så välbevarad var att hon till skillnad från dom flesta andra flickorna inte hade fött några barn. Hon menade på att det var hennes stora otur, något som jag hade haft svårt att först förstå. "Det kan väl inte vara bra med en massa barn när du inte har någon man som du kan bilda familj med, du har ju själv sagt att ingen Filippinsk man vill ha en hora."

Den hemska anledningen var att det finns massor av sexturister som betalade tredubbelt och mer, för att få ta en flicka som är i nionde månaden. På så sätt kan en flicka tjäna en mindre förmögenhet under dom sista månaderna av graviditeten. Inte allt för sällan så tillstöter det komplikationer med följden att flickan avlider. Ibland är det påfrestande att försöka sig på att förstå.

”Jag ber om ursäkt.” Sa jag och rodnade.

”Be inte om ursäkt John, jag blir smickrad. Kom.”

Jag kröp bort över sängen och in i hennes famn, in i någonting som inte alls var planerat. Något som inte skulle hända, vi skämdes lite grann efteråt.

”Hur ska jag nu kunna ge dig pengar? Då behandlar jag ju dig som den hora du är,” sa jag ironiskt. Hon föll in i skrattet och spänningen släppte lite.

”Har du något som jag kan ha som lyckoamulett idag Oni?”

”Vad ska du med det till?”

”Bry dig inte om det. Har du det.”

”Du kan få den här löjlige kattguldsringen som en engelsman gav till mig för att han var så pryd att han inte vågade ta in på hotel om vi inte låtsades vara gifta.”

”Typiskt engelsmän. Jag köper den av dig. Här har du femtio pesos så har jag sparat mitt ansikte och du din heder.”

”Du är för söt.”

”Det var skönt Oni.”

”Ja det var det.”

Taxin stannade utanför villan klockan tio noll fem, det var en gråmulen förmiddag som gjord för att lägga patiens eller spela tjugoett om motsvarande femton miljoner kronor. Harry stod i trädgården och väntade och jag såg på alla fimparna som låg söndertrampade vid hans fötter att han hade stått där ett tag. Andi hade fått vänta en halvtimme på mig utanför fiskmarknaden, han hade varit lite sur och kommit med förmaningar om att dagen var viktig och att Harry var nervös och grinig. Men han hade snart lugnat sig när jag berättade vad som föranlett min försening.

”Jag önskar jag fått en sådan start idag istället för att försova mig och få en utskällning av Harry det första jag fick. Kaffet var till på köpet kallt.”

”Så, han är på dåligt humör?” Vi närmade oss ”åskmolnet” där han stod med en cigarett i mungipan.

”Hi Harry! Nervös?”

”Nej men lite orolig. Andi sa att ni bestämt att mötas halv nio, så jag räknade med att ni skulle ha varit här för en halvtimme sen.”

”Vad hände, var det trafiken?”

”Nej, den var normal.”

Andi sa något på tagalog som jag inte förstod men jag såg på Harrys leende att han hade berättat den verkliga anledningen till vår försening. Han mumlade något om att "vad var det jag sa om er svenskar..." När han gick in i huset.

”Det var som faan, sa Andi, du har tydligen en förmåga att lugna ner honom. Jag trodde han skulle vara vansinnig. Han har varit militär och är van att folk kommer i tid, du borde flytta hit John och få honom att bli som folk!”

”Jag tyckte han sa att han varit svetsare?”

”I det militära, ja.”

”Varför lider du så av Harry Andi? Han bor väl inte här.”

”Han är här åtta dagar i veckan och han får mig att må dåligt över mig själv.”

”Hur då?”

”Det orkar jag inte gå in på nu. Kom så går vi in, han väntar på oss.”

Kläderna låg framlagda på bordet och dom var okey, förutom att ärmarna var lite korta och att jag kände mig lite bortkommen i en annan mans kostym.”

Under tiden som Andis faster fixade till ärmarna så gick vi igenom allt annat runt omkring själva spelet. Harry var mycket nöjd med att jag beslutat mig för att klippa mig.

”Det var inte för din skull utan för en flickas, sa jag och tyckte att jag inte ville bjuda honom på att styra mitt liv för mycket. Det var ju bara ett kortspel. Kanske jag hade reagerat annorlunda om det varit mina pengar, men å andra sidan, hade det varit mina pengar så hade jag definitivt inte spelat black jack för dom.”

”Ska vi öva lite innan lunch? Har du fått frukost förresten?”

” Ja.”

”Vad dum jag är, det sa ju Andi att du fått. En rejäl en också. Var det en hora?”

”Nej.” Sa jag utan att tveka.

”Åh, Faan, Jag trodde inte att det fanns några respektabla kvinnor kvar i Ermita.”

”Vi sätter igång. Jag har ingen lust att diskutera mitt sexliv.”

Onis doft hängde fortfarande kvar runt mig och jag njöt när jag andades in genom näsan. Att diskutera sex om en kvinna i vars armar jag fortfarande befann mig i mentalt var inte min stil och inte något som jag vill kalla respektabelt. Oni var ingen hora i mina ögon, även om andra skulle påstå motsatsen.”

Vi tränade med korten ett par timmar innan lunch och vi turades om att vara givare så att jag skulle ha lättare att lära mig det hela, eller rättare sagt för att jag inte skulle göra

några enkla misstag. Än en gång fascinerades jag av hur proffsigt det hela var upplagt.

Efter lunchen gick Harry än en gång igenom allt om mina släktband med familjen Graham, han visade passet och gav det till mig. Utifrån vad jag kunde se så var det perfekt och jag stoppade ner det i innerfickan på Andis kavaj som hans Faster omsorgsfullt hade lagt ner ärmarna på.

Jag sa att jag behövde vila hjärnan en timma och bad att få en öl.

”Hur känns det, har du allting klart för dig?”

”Jag tycker det känns så, är det något mer vi ska gå igenom?”

”Jag tänkte bara berätta lite om doktors karaktär och personlighet. Sen har vi ju det där med säkerheten förstås. Jag tyckte Andi sa att ni hade pratat lite om det.”

”Ja, var är farbror José förresten?”

”Honom kommer du inte att se idag. Han är ute och gör ärenden och sedan kommer han att sitta i huset på andra sidan gatan och hålla ett öga på entrén, så att ingen får för sig att försöka komma åt pengarna utan att delta i spelet.”

”Jag förstår.”

”Jag är inte beväpnad men Andi har en automat pistol och faster Emalda har min revolver.” Det var första gången jag hörde namnet på Andis faster och jag tänkte att det lät som namnet på president frun. Jag vred på Onis ring och bad till högre makter att allt skulle gå bra och att alla vapen aldrig skulle behöva användas.”

”Är det okey om jag sträcker ut mig i trädgården ett tag då?”

”Visst, ta av kavajen bara.”

Jag tog en San Miguel och gick ut och la mig på en bastJohna under den uppsprickande himlen. Jag tänkte på Oni och Jane, jag bestämde mig för att söka upp Jane senare på kvällen.

”Är alla klara? Andi kom inrusande genom altandörren.

”Doktors bil kom just.” Harry tittade på klockan.

”Redan det var tidigt, Emalda! Är whisky, öl och tilltugg klart? Är du klar Mats? Pengar har du i väskan bredvid dig. Passet har du. Kommer du ihåg allt? Vad heter du?”

Harry verkade stressad och spänd och frågade mer för att kolla sig själv och sin organisation än för att få svar på sina frågor.

”Steve Graham” Pappa John Graham jobbar hemligt på ambassaden. Morbror John Black på underhållningsdetaljen. Stationerad på ambassaden.”

”Bra, ta det cool nu allt kommer att gå bra, lycka till.”

”Detsamma.”

Doktor var en liten satt man med coca-colabottnade hornbågade glasögon. Han var cirka fentiofem år och oklanderligt klädd i svart kostym med en alltför skrikig röd slips.

Mannen som var med honom som bankir såg ut som om det här var det enda slags bankirjobb han någonsin skulle få. Hade han suttit bakom disken i en vanlig bank så hade jag hellre satt in mina pengar i snabbköpet. Han var cirka två meter lång, den längsta filippino jag någonsin skådat. Jag uppskattade hans ålder till ungefär trettiofem. La man sen på etthundra så fick man fram den ungefärliga vikten. Så här efteråt så skulle jag vilja likna honom vid en av skurkarna i Warren Beattys, "Dick Tracy"

När alla fått sig varsin whisky och hade blivit presenterade så småpratades det lite, doktorn lindade in frågorna om mitt ursprung och mina relationer till Filippinerna i vänlighet och allmän nyfikenhet, men jag märkte att dom var av det förhörande slaget. Ett tag trodde jag att det skulle gå åt pipan när han bad att få se mitt pass. Han sa, "jag har inte sett dom nya amerikanska passen". Jag hade ingen aning om mitt var nytt eller inte, men det hela gick bra och jag förstod att det inte spelat någon roll hur gammalt passet var, han var bara ute efter en bekräftelse på att innehållet i vår konversation var äkta. Och det var den ju, det var i alla fall vad jag intalade mig själv för att kunna göra ett så ärligt intryck som möjligt. Jag VAR Steve Graham.

Vi presenterade varsin attachéväska med pengar och undertiden vi gjorde oss hemmastadda vid spelbordet så räknade Andi och doktors medhjälpare pengarna. Jag såg i ögonvrån att båda två gjorde noggranna äkthetskontroller i alla buntarna.

Jag tänkte att Harry borde ha låtit muddra Doktorn och hans medhjälpare men jag lät den tanken passera med att då kanske dom blivit sårade och begärt att få muddra oss också. Harry visste nog vad han gjorde.

"Spelar du mycket Black Jack i staterna Steve?" Frågade doktorn.

"Det händer att jag spelar ett par gånger i månaden."

"Kan bli rätt dyrt, om du spelar om så här mycket pengar?"

"Du har rätt i att det är mycket pengar men det är en del av spänningen och tjusningen, för att det ska bli dyrt så krävs det ju att man förlorar eller hur?"

"Brukar du vinna, Steve?"

”Jag utgår alltid ifrån att vinna och jag spelar inte om jag inte har råd att förlora.” Jag sneglade mot Harry och såg att han nickade en aning och log, det tog jag som att jag skötte mig bra. Jag försökte hålla en självsäker och lagom tuff attityd, precis så som dom amerikanare jag träffat.

Harry hade lagt upp fem olika lekar på bordet, han frågade Doktorn om han ville spela med egen lek eller om någon av dom öppnade som fanns på bordet, dög.

”Vad säger du Steve?”

”Mig spelar det ingen roll jag spelar lika gärna med en av dina, jag utgår ifrån att det är som Harry försäkrat mig om, ett ärligt spel.”

”Då gör jag det också, ta vilken som helst Harry.”

Jag såg att Harry var lättad över att slippa momentet med att byta kortlek och det stärkte mitt självförtroende.

”Är ni spelklara då mina herrar?” frågade Harry medan han omsorgsfullt blandade korten och la fram leken för att kuperas. Doktorn knackade på korten och markerade att han var nöjd med Harrys blandning. Dom första givarna gick lite trevande och vi vann några små potten var, Harrys och mitt signalsystem fungerade perfekt och doktorn verkade inte förstå någonting. Det var enkelt att spela mot honom eftersom han var så koncentrerad på korten att jag inte behövde prata mycket och på så sätt riskera att göra bort mig.

I den nionde given hade jag förhand och fick en sjuva mörkt, doktorn fick också en sjuva, jag såg på Harrys knutna hand och satsade tusen pesos för att köpa nästa kort, doktorn höjde med tusen och det här såg ut att kunna bli den första potten stor nog att tala om. Jag fick en öppen

fyra och doktorn fick en sexa. Bra tänkte jag, nu är risken att han blir tjock stor.

Harry satt fortfarande med knuten näve så jag satte femtusen för nytt kort och doktorn följde med.

Jag fick en dam öppet och doktorn en sju. Han visste att han hade två sjuor så risken att jag hade den tredje sjuan som mörkt kort var rätt så minimal. Eftersom han själv hade tjugo så ansåg han att det värsta som kunde hända var att det blev tjugo, tjugo och att potten låg kvar.

Jag sneglade på Harrys vänsterhand, sa stop och satte femtusen, Doktorn tittade på mig och sa.

”Du bluffar,” sen sa han också stop och höjde fem tusen.

”Dina fem och tio till.”

”Jag synar, du kan väl inte ha en sju till.

”Ledsen sa jag och visade upp hjärter sju som i sig självt inte är värd mer än papperet den är tryckt på, men i det här fallet var den värd fyrtiofem tusen pesos, som jag stolt rakade åt mig.”

”Vi tar en paus.” Sa doktorn. ”Hur mycket pengar har jag kvar,” han vände sig mot sin kumpan?

”Ungefär hälften.”

Det betydde att jag hade etthundratjugo tusen i min ägo och jag kände en viss svaghet i benen när jag gick upp för att hämta en San Miguel och fylla lite whisky i glaset.

Så här pågick spelet fram till en god bit in på kvällningen, med några små avbrott för att sträcka på benen.

Ju längre spelet led desto tystare blev den annars så fåordige doktorn och ju moloknare han blev desto mer sken Harry upp. Ett tag var jag nästan rädd för att hans

ansiktsuttryck skulle göra doktorn misstänksam, Harry skulle ju föreställa att vara neutral.

Vi gjorde inte ett enda misstag under hela dagen, förutom att Harry vid några tillfällen struntade i att ge mig signaler för att på så sätt ge doktorn en ärlig chans att vinna några små potter. Det var Andi som förklarade detta för mig då jag i en paus sa till honom att vi inte hade pratat om att Harry skulle upphöra med sina signaler. Jag utgick från att Harry visste vad han gjorde och blev bara ännu mera stärkt i mitt självförtroende när jag ensam satt och styrde över sådana stora summor pengar.

Strax innan klockan var nio och doktorn bara hade tvåtusenfemhundra pesos kvar så bad han att få en revansch följande morgon när han hämtat ut mera pengar på banken. En sådan här händelseutveckling var jag inte alls beredd på och jag försökte komma undan bäst jag kunde.

”Jag vet inte, jag och Andi hade andra planer för i morgon,” sa jag och tittade på Andi och Harry. Men fick ingen som helst hjälp.

”Du måste ge mig en chans att få vinna tillbaks mina pengar annars blir jag upprörd.” Tonen blev en aning hotfull.

”Skulle inte vi till Puerto Guillera Andi?” Jag sökte hjälp, för att slippa fatta ett beslut om fortsatt spel själv.”

”Det kan vi skjuta på.” Jag tittade på Harry och han knöt sin vänstra näve, tecknet att satsa.

”Okey då, Vilken tid passar dig.”

”Tack ska du ha jag uppskattar hederliga människor. Ska vi säga klockan tio i morgon förmiddag, då har jag hunnit till banken. Blir det bra?”

”Ska vi säga att jag tar ut tjugo tusen, då spelar vi om fyrtio totalt och jag har chansen att gå härifrån med vinst i alla fall?”

”Jag vet inte...” Jag tittade på Harry, handen var neutral.

”Varför inte, det enda som kan hända är att du förlorar dom tio som du var beredda att förlora idag, men du kan å andra sidan vinna trettio av mig.”

Trettio tusen dollar det var lika med ett Filippinervärde motsvarande fyrtiofem miljoner kronor, tanken svindlade. Hjälp mig det här är för mycket tänkte jag och tittade än en gång på Harry och nu satt han med hårt knuten näve.

”Okey då.”

”Bra, avgjort då. Jag kommer i morgon bitti klockan tio med tjugo tusen dollar. Var försiktig med pengarna, sa han och pekade på mina hundrafemtiosju tusen femhundra pesos, Manilla är en farlig stad.”

”Var bara lugn, Sir jag kan ta vara på mig.”

”Ja i alla fall vid spelbordet. Kom Herge, snäste han till sin kumpan vi går till vårt hotel.” Det var så tyst så man kunde höra sin egen andhämtning när dolktorn med följe gjorde sig i ordning för att gå. Han gick hastigt runt och tog i hand och tackade för i dag. Till mig tillade han ett kort, vi ses i morgon. Annars yttrades inte en mening under de fem minuter det hela tog.

När dörren slagit igen så fortsatte både Harry och Andi att stå som fastfrusna och jag var inte riktigt säker på om dom var glada eller ej, åt det håll vilket det hela utvecklats. Efter några minuter hördes ytterdörren öppnas och farbror José kom in och sa.

”Dom har åkt.”

Ett glädjevrål och en krigsdans utan like utbröt. Alla tre kastade sig över mig på ett sånt sätt som man bara ser i sportsliga sammanhang, vilket var lite fel för det här hade ju varit hell annat än sportigt.

”Bra John.”

”Fantastiskt. Du var otroligt säker, sök in vid teatern.”

”Ett hundra femtiosju tusen, otroligt jag tror jag börjar gråta, du var så bra.” Superlativen haglade värre en ett monsunregn.”

”Äh, Kom igen grabbar, det var ju lika mycket er förtjänst om inte ännu mer.”

”Kanske det men du spelade din roll så bra, såg du hur han blev moloknare och moloknare ju längre spelet led? Jag hade svårt att hålla mig för skratt.”

”Jag såg det, jag trodde nästan att du skulle avslöja oss där ett tag.”

”Fantastiskt, Fantastiskt,” mumlade Harry när han började plocka ihop alla sedlarna. Då slog det mig att vi varit så upptagna med att öva in spelet att min del i vinsten helt hade glömts bort.

”Harry! Vi har inte diskuterat min del.”

”Det slog mig mitt i spelet när du tog hem den där potten på fyrtio tusen, att vi glömt det. Det var inte min mening, det hoppas jag att du förstår? Vi hade tänkt att du skulle få femton procent av vinsten vilket i det här skedet är ungefär tjugotvå tusen pesos. Men spelet är inte klart ännu och jag måste även lägga till dom tvåtusenfemhundra som ni inte spelade om. Så som du förstår så måste vi vänta med att sälja skinnet tills djuret är fångat, har du inga pengar så kan du ju få....”

”Nej, nej, för faan det är okey jag har gott om pengar på banken jag måste bara ta ut dom, så om du kan låna mig tvåhundra pesos till i morgon så vore jag tacksam.” Jag tyckte att José och Andi ryckte till lite när jag sa att jag hade gott om pengar men jag skakade det av mig såsom inbillning.

”Hur mycket pengar har du då, om man får vara nyfiken?”

”Äh , det är travellers checks på cirka tretusentvåhundra dollars, hur så?”

”De kanske finns en chans att vi kan samarbeta och att du på så sätt får en större del av kakan.”

”Hur då, nu förstår jag inte riktigt?”

”Som du vet så har jag lånat det mesta av dom här tio tusen men vad du inte vet är att jag lovat att betala tillbaks dom ikväll, för att på så sätt hålla nere räntan. Det var därför jag var tveksam att knyta näven när doktorn började prata om tjugo tusen.”

”Jaha, och?”

”Om jag betalar tillbaks tvåtusenfemhundra ikväll så kan jag kanske behålla dom andra pengarna i tjugo timmar till utan att räntan påverkas. Som du kanske förstår är det rätt så hög ränta på sådana här osäkra snabba lån och det är inte särskilt hälsosamt att inte betala tillbaks pengarna i tid. Om du är intresserad av att gå in med, låt oss säga två tusen fem, så kan du få en större del av kakan på den vinsten vi gör i morgon.”

”Vad skulle det vara då?”

”Låt oss säga trettio procent av vinsten vi gör i morgon, plus dina två och fem tillbaks förstås.”

”Det skulle göra tolv tusen dollars plus mina två och fem, det skulle jag klara mig i tre och ett halvt år på i Asien, det här kan jag ju inte missa. Med det här spelet som Harry kör så kan vi ju inte förlora.

”Kör för det. Jag kommer med två och ett halvt tusen dollar i pesos i morgon.”

”Bra och jag ska försöka prata med doktorn om vi inte kan köra med en fast pott och spela ett visst antal givar om den istället, då tar det inte så lång tid. Annars kan vi få sitta här hela dagen och natten och blir man trött så kan man göra misstag.”

”Blir han inte misstänksam om du börjar förhandla om mina pengar?”

”Jag säger bara att jag har satsat min procent som jag får för att ordna spelet på dig. Sen kan jag ju alltid påpeka att du sa att du hade bråttom iväg för att ordna någonting eftersom du inte alls planerat att spela kort i morgon. Lita på mig, jag kan nog ljuga ihop något.”

”Det tror jag säkert, okey då.”

”Kom så sätter vi oss och snackar lite och tar en stor whisky ute i trädgården, det har vi gjort oss förtjänta av.”
Sa José när han kom ut ur kontoret efter att ha låst in pengarna i kassaskåpet.

”Vad tycker du om kvällen?” Frågade jag Andi när vi satt i taxin in mot Ermita.

”Fantastisk, vilken uppvisning, det här borde man sätta i system.”

”Låter farligt i längden. Hade jag varit doktorn och kommit på er så hade jag låtit skjuta er.”

”Jag med, men man ska inte blåsa folk som bor i Manilla och sen ska man inte använda sitt eget hus, då kan det gå.” Satt han och fantasiplanerade. Jag visste inte då hur rätt han hade.

”Vad ska du göra för att fira, John?”

”Jag tänkte gå och försöka få tag på Jane.”

”Håller du inte på och trasslar till det nu, i morse var det Oni och nu Jane, tänk på att dom där tjejerna är jävligt svartsjuka. Det är ju inte bara känslor det gäller för dom, det är konkurrens om pengar och oftast är det torsken som får ta smällarna för dom kan ju inte förstöra sig själva om de blir slagsmal. Då kan dom ju inte jobba och tjäna pengar. Akta dig.”

”Äh, det är ingen fara och förresten betalar jag aldrig för sex, det är under min värdighet.”

”Glöm inte att jag varnade dig.”

”Lustigt att du skulle säga det. Det var en som gjorde det när det gäller dig också härom dan. Varför varnade dom mig för dig Andi?”

”Vem då?”

”Det spelar ingen roll, men kan du förklara varför, inte för att jag tror på personen i fråga men det vore intressant att höra varför du tror att jag fick en varning?”

”Avundsjuka, dom ser mig ofta nere i Ermita utan att riktigt veta vad jag gör för att försörja mig och eftersom dom själva allihop försörjer sig på ett mer eller mindre tveksamma sätt så tar dom väl för givet att jag också gör det. Och det man inte vet och inte ser blir till fantasier som kan blåsas upp till vilka dimensioner som helst. Det är vad jag tror.”

”Jag antar att du har rätt, för jag litar på dig ska du veta.”

”Det är klart att du kan. Hur skulle jag kunna blåsa dig?”

”Kanske inte, jag menade inte att anklaga dig på något sätt, det var bara det att nu har ju situationen blivit annorlunda när jag själv ska in med pengar och tvåtusenfemhundra dollar är nästan allt jag äger och som jag tänkt resa vidare till Bali för, men nu pratar vi inte mer om det.”

”Det är ingen risk att något händer, det märkte du väl idag och om något skulle hända så har du ju sju hundra dollar kvar och du kan ju alltid blåsa av spelet om du vill i morgon.”

”Och riskera att få en av doktors kumpaner efter sig för att ta det som han tycker han har rätt att spela om, nej tack, då har jag hellre hela Filippinernas poliskår efter mig med dragna vapen.” Skojade jag.

”Det ligger något i vad du säger. Nej John, här ska jag hoppa av, vi ses i morgon bitti, och du...”

”Ja.”

”Sätt igång lite tidigare med det du tog dig för i morse.”

Vi skrattade och sedan såg jag Andi försvinna in i en gränd innan taxin fortsatte mot Ermita och Tiersos hus. Jag var i desperat behov av att duscha och byta kläder, jag kände mig som en clown i Andis kostym. Lägenheten stod tom när jag kom in, jag slängde kavajen på armstödet till Tiersos egendesignade soffa och hittade en lapp som låg på bordet.

”HI JOHN, KLOCKAN ÄR NU 21.00 OCH JAG ÄR PÅ VÄG TILL EN STOR FEST PÅ DISKOTEK TABOO NERE I GAMLA STAN. DÄR ÄR EN MASSA INTRESSANTA OCH

TREVLIGA MÄNNISKOR, (ÄVEN FLICKOR) OM DU KOMMER HEM OCH LÄSER DETTA SÅ VILL JAG ATT DU SKA VETA ATT DU ÄR HEMSKT VÄLKOMMEN ATT KOMMA. TA EN TAXI SÅ KOMMER DU RÄTT, OM DU INTE HAR KLÄDER SÅ KAN DU LÅNA DOM SOM JAG LAGT FRAM PÅ SÄNGEN. P.S. JUNE ÄR DÄR OCH HON HAR FRÅGAT EFTER DIG. JAG HAR LAGT FRAM TAXIPENGAR.
HOPPAS VI SES. KRAM TIERSO

Där stod även en adress och ett telefonnummer.

Jag log åt Tierso och samtidigt blev jag lite rörd, han brydde sig verkligen om mig. Kläderna han hade lagt fram var inte av denna värld. Om jag känt mig som en clown i Andis kostym så skulle helt klart det som Tierso lagt fram få mig att känna mig som hela den ryska cirkusen. Det var en knallgul kostym med en ljusblåspräcklig skjorta och en storblommig slips i regnbågens alla färger.

Varför ska bögar spöka ut sig och utmärka sig så mycket tänkte jag medan jag klädde av mig och gick in i duschen.

Jag tog på mig mina resejeans som var lite slitna men fortfarande såg anständiga ut, en t-shirt och ovanpå det Tiersos gula kavaj så att han inte skulle bli sårad om jag bestämde mig för att åka dit.

Jag stoppade ner brevet och pengarna i fickan, innan jag gav mig iväg mot restaurangen där Jane jobbade.

Jag funderade på Oni och hoppades att jag inte skulle träffa henne på vägen. Jag ville få tid att fundera lite över hela det här känslomässiga trafikkaoset som drabbat mig

dom senaste dagarna. Först Jane sen Oni och nu hade June frågat efter mig. Och det var verkligen en fin flicka, cirka tjugofem år gammal. Inte riktigt lika vacker som Jane men mycket skärpt och kultiverad, inte alls som dom andra två flickorna. Hon var modell och umgicks i konstnärers och jet set kretsar, om nu det var nåt och stå efter. Jag gick förbi biljardhallen och Babo ropade åt mig att komma in.

”Tjena Babo hur är läget?”

”Hej själv, det är bra, mycket att göra så jag har inte tid att snacka jag tänkte bara säga att Oni har frågat efter dig flera gånger, vad har du gjort med henne?”

”Vaddå gjort vad menar du?”

”Hon kom in här och var vacker som en dag, uppklädd som om hon skulle på presidentmiddag. När jag frågade om hon hade en date med nån rik kille så blev hon arg och sa att hon inte jobbade ikväll, hon var ledig.”

”Skit, också.”

”Vad sa du?”

”Det var inget, tack ska du ha, Hej då.” Jag vände mig om och gick ut.

”Hon sitter på restaurang Bell lite längre ner på gatan.” Skrek hon efter mig.

Jag gick in på restaurangen där Babo sagt att Oni var och mycket riktigt så satt hon där. Hon var verkligen elegant och vacker där hon satt i baren och pendlade med det ena benet lagt i kors över det andra, smuttandes på en drink med ett cocktailparaply i färger som matchade klänningen hon bar.

”Hej Oni.” Sa jag lite försiktigt när jag kom upp bakom henne i baren, vad fin du är.”

”John!” hon hoppade av stolen och kastade sig in i min famn.

”Vilken fin klänning du har.”

”Tycker du det. Vad glad jag blir, jag köpte den idag för pengarna jag fick.”

”Jag trodde du skulle ge dom till familjen”

”Jag ändrade mig. Jag tänkte på vad du sa om att träffa trevliga människor så jag ville göra mig fin och känna mig som en normal kvinna, om så bara för en dag. Du är väl inte arg på mig?”

”Klart jag inte är, men om du vill känna dig som en normal kvinna så ska du väl inte sitta och hänga i dom här kvarteren?”

”Jag vet men jag ville ju så gärna visa dig och så känner jag ju ingen annan någon annanstans. Vart är du på väg?”

”Om jag ska vara ärlig så tänkte jag gå för att träffa Jane.”

”Hon är inte bra för dig. Hon är inte intresserad av dig för att du inte vill betala.

”Vad är det för skitsnack, vad har du fått det ifrån?”

”Vi flickor pratar med varandra om du inte visste det. Hon har sagt det, inte till mig direkt, men till en väninna. Hon tycker om dig men tycker inte att det är värt något eftersom du är en fattig hippie.”

”Är det inte vad du säger för att du vill ha mig för dig själv?”

”Du har höga tankar om dig själv du, nej det är det inte jag lovar. Jag är din vän John, jag skulle inte säga så om det inte var sant.”

”Finns det någon telefon här Oni?”

”Därborta i hörnet.”

”Vänta här jag måste gå och ringa.”

Jag gick bort och ringde till Tierso och berättade hela situationen, jag ljög lite och sa att jag inte kunde lämna Oni ensam så om han ville att jag skulle komma så var han tvungen att acceptera att hon kom med också.

”Är det säkert att ingen kommer att se vad hon är för tjej?”

”Hon kommer att vara den mest prudentliga kvinnan där, försäkrade jag. Det är viktigt för henne Tierso, hon vill verkligen försöka göra något åt sin situation, hon har till och med köpt en vacker klänning för pengarna jag gav henne i morse.”

”Jag trodde inte du betalade för sex, men okay då jag litar på dig, alla ska ha sin chans men tänk på att det inte är bra för ditt rykte om någon känner igen henne.”

”Det är lugnt, och du Tierso!”

”Ja.”

”Det var en ring jag köpte av henne, inte hennes tjänster.”

”Vi får prata mer när du kommer, vi ses, hälsa från mig att hon är välkommen.” När jag lagt på luren och gick tillbaka till baren så undrade jag om det jag gjorde var rätt eller fel, men jag bestämde mig i alla fall för att chansa.

”Vill du gå på en riktig fest med Manillas konstnärer, fotomodeller och jetsettare, Oni?”

”Va, menar du det, det är klart jag vill, men tror du inte att....”

”Så vacker som du är så är det ingen som skulle tro det, jag har pratat med Tierso, du vet han jag bor hos, han hälsade och sa att du var välkommen. Tänk inte på det bara så går det bra, försök att vårda ditt språk lite bara.” skrattade jag.

”Det är klart, vad glad jag blir, när ska vi gå?”

Hon torkade en tår ur ögonvrån och jag fick en sån där härlig känsla som man får när någon man tycker om blir glad och lycklig. Jag hade en baktanke med att ta med Oni och festen, det var att introducera henne för Tierso eftersom jag snart skulle lämna Filippinerna. Jag ville att dom skulle finna varandra och att Tierso kanske skulle ställa upp på henne såsom jag gjort

Under den tiden som vi har känt varandra. Tierso hade ett hjärta av guld och det skulle kännas väldigt bra om han och Oni blev vänner. Oni var definitivt i behov av bra vänner och jag var orolig att hon snart skulle göra något som katoliker betecknar som en dödssynd. ”Vad är en sista dödssynd när man begått flera dödssynder om dan i hela sitt vuxna liv.” Hade hon sagt när jag vid ett tillfälle fört frågan på tal.

Taxin stannade utanför discot, jag betalade och gick ur och tog Oni under armen och förde henne mot entrén. Vakten frågade vilka vi var utan att på något sätt titta nedlåtande på Oni, jag visste att hon var spänd som en fiolsträng i rädsla för att bli genomskådad. När jag sa att vi var gäster till Mr Tierso Umali och jag för säkerhets skull visat brevet så var det inget problem att komma in. Oni stannade till och tittade sig omkring i det stora diskoteket som verkade vara en ombyggd gammal biograf från trettioalet.

”Vad stort och fint det är John.”

”Ja det är fint, jag gillar att dom har behållit den gamla atmosfären när dom byggde om det. Nu ska vi se om vi kan hitta Tierso.”

Jag behövde inte leta särskilt länge, det var han som hittade oss innan vi ens kommit fram till baren.

”Hay John, vad kul att du kom. Eller ni ska jag väl säga.” Han tittade på Oni och jag såg den där välbekanta blicken som så många bögar får när dom står inför "det täcka könet" Du måste vara Oni, välkommen.”

”Tack, var det Tierso du hette? John har berättat så mycket om dig.”

”Inte alltför mycket hoppas jag. Han skrattade och kramade min axel med sin vänstra arm, kom ni måste träffa June och några av mina andra vänner.”

”Vad är det du försöker göra?” Viskade jag till Tierso när Oni vänt sig om för att beundra diskotekets imponerande partyutsmäckning.

”Som man bäddar får man ligga min käre vän. Jag skrev ju i brevet att June ville träffa dig.”

”Jag trodde inte att det var så allvarligt.”

”Det är det nog inte heller, jag retas bara. Vad tror du, mannen i mitt liv är här med två otäcka kvinnor svansande för hans fötter.”

”Lägg av nu Tierso,” sa jag och vi skrattade hjärtligt.

”Vad skrattar ni åt?” Det var June som kommit upp bakom mig.

”Nämen är det du John, Hej, det var länge sedan, jag frågade just Tierso om jag skulle få träffa dig här.”

”Hej June trevligt att se dig. Får jag presentera Oni en väninna till mig.

Och mig sa Tierso och höll om Onis axlar på samma sätt som han gjort med mina tidigare.

”Väninna” Sa June och sneglade på min hand.

”Jaså den, Det är en lyckoamulett som jag fått av en speciell vän.” Jag tittade på Oni och blinkade, hon log med

hela ansiktet och jag såg att hon verkligen trivdes med att vara i denna för henne så annorlunda miljö. Oni och Tierso verkade till min stora glädje komma bra överens, för dom var redan inne i en konversation om livet och om kärleken. Jag anade vart den konversationen kunde leda och jag ville inte att June på något sätt skulle ana vem Oni egentligen var, så jag bjöd upp June till dans. På dansgolvet dansade en vän till June upp bredvid oss och sträckte fram en liten flaska som June tog och satte till näsan och andades in med ett djupt andetag. Sedan sträckte hon den till mig och erbjöd mig att göra detsamma.

”Vad är det frågade jag.”

”Poppers.” Det är någon slags hjärtmedicin, man blir jätte rolig och mår som en kung.”

Att må som en kung är ju aldrig fel tänkte jag, tog flaskan och andades in. Efter bara tio sekunder så kändes det som om huvudet skulle explodera, allting snurrade runt framför mina ögon. Jag var tvungen att ta tag i June för att inte ramla men det svartnade för ögonen, jag ramlade ihop i en hög mitt på dansgolvet. Som i ett töcken och på avstånd hörde jag en kvinnoröst som sa, "han måste ha dragit så hårt att han fått in vätskan i näsan" Sen såg jag Tierso, June och Oni som stod lutade över mig där jag satt på en stol i en lugn del av diskoteket. Jag var yr i huvudet och ville kräkas.

”Är det så här det känns att vara kung så abdikerar jag med en gång.”

”Han är bra, när han skämtar på det där sättet så är det ingen fara,” sa Tierso, alla skrattade utom jag.

”Jag åker hem”

”Men John,” Det var Onis röst.

”Det är okey Oni, mår han dåligt så är det klart han ska åka hem. Men det betyder ju inte att du behöver lämna festen. Du är ju min gäst ikväll, får jag lov?”

”Tack Tierso du är verkligen schysst, Ta väl hand om Oni.”

”Självklart jag ska skydda henne med mitt liv, så du får tillbaks henne orörd.”

”Jag följer dig till dörren, John.”

På vägen ut ur discot så gav jag henne hundra pesos sedeln som Tierso hade lämnat till mig där hemma

”Här ta den här och roa dig för.”

”Tack John, dina vänner är verkligen trevliga, jag hoppas att jag kan komma överens med June.”

”Varför skulle du inte det?”

”Äh, det är en sån där tjejgrej, mår du bättre nu.”

”Lite, men jag tror jag går hem till Tierso och lägger mig och tittar på TV ett tag. Hur ska du göra?”

”Hittar jag ingen drömprins här så går jag hem till mamma och delar med mig av pengarna och umgås lite med mina syskon, det var länge sen. Ses vi i morgon?”

”Jag vet inte jag har mycket att göra, hej då, ha kul.”

”Hej då John.” Hon lutade sig fram och gav mig en hastig kyss på kinden.

Jag gladdade jag mig åt att det gått så bra och att Tierso varit så förstående och tagit hand om Oni. Ibland var det nästan som om vi inte behövde prata med varandra för att förstå vad vi menade, han var verkligen en extraordinär människa. Jag kände mig bättre redan när jag kom ut från diskot så jag bad taxichauffören att köra till restaurangen där Jane jobbade. Kanske skulle jag träffa Terry.

När jag klev ur bilen så såg jag Jane stå utanför restaurangen och röka en cigarett i sin ensamhet.

”Hej Jane, vilken tur jag har som träffade dig,” sa jag, som om jag bara hade passerat förbi.

”Hej John, Terry var just här och frågade efter dig. Jag tror han gick bort till biljardhallen för att söka.”

”Var det något speciellt han ville?”

”Han hade en flicka med sig, jag tror att han ville ha sällskap.”

”Vill du följa med då?”

”Vill du köpa ut mig.”

”Nej, jag vill att du ska komma av fri vilja.”

”Jag kände att jag inte ville stå här och argumentera priser med henne som vilken sexturist som helst och stod jag kvar längre så kommer jag än en gång att förlora mig i dom där ögonen och då åker plånboken upp och mina principer ner i avloppet.

”Du vet att jag inte kan. Kom in och ta ett par drinkar med mig istället då.”

”Nej tack jag ska till mitt rum och vila ett tag, kan du inte komma dit när du slutat?”

”Jag tror inte att det skulle vara en så bra ide.”

”Varför inte.”

”En flicka måste tjäna sitt uppehälle John, men ge mig adressen så får vi se.”

Jag gav henne adressen, jag visste att hon inte skulle dyka upp men jag gick i alla fall hem till hotellet och inte till Tierso som jag först ämnat göra.

Kapitel 9

“Klockan är över åtta, John. Jag behöver rummet till i eftermiddag.”

Det var Mama som kom fram till sängen och väckte mig.

”Tack för att du väckte mig, får jag ingen frukost idag?”
skojade jag.

”Nej vet du vad, det räcker väl med att jag måste städa. Väck nu den som ligger under lakanet där?” Hon pekade bakom ryggen på mig.

”Vad säger du, jag var ensam igår och Oni skulle hem. Men det är säkert Oni. Vi struntar i frukost och att väcka henne, hon var antagligen ute hela natten, låt henne sova hon kan städa när hon vaknar. Jag har bråttom till banken, hälsa henne att jag är borta hela dagen.”

”Det ska jag göra, skynda dig in i duschen nu innan någon annan tar den,” sa hon med en moderlig ton i rösten.

Jag duschade och klädde mig och skulle just till att gå när det rörde sig i sängen och ett huvud stack upp under lakanet.

”Jane! Vad gör du här?” Att det var Jane istället för Oni hade aldrig kommit för mig och jag blev alldeles paff.

”Du sa ju att det var okey om jag kom.”

”Javisst men varför väckte du mig inte?”

”Det var så fruktansvärt sent och du sov så gott att jag inte ville väcka dig, det var skönt att bara ligga här bredvid dig.”

”Jag önskar jag hade fått uppleva det också.”

”Ja men kom och kryp ner då, jag bits inte.”

”Du nej, men jag kanske gör det. Allvarligt talat så hade jag hemskt gärna krupit ner till dig det förstår du väl, men jag måste rusa iväg till ett viktigt möte och jag måste på banken innan dess. Jag kommer förbi dig i kväll kanske.”
Jag kysste henne på kinden innan jag stängde dörren och sprang iväg till banken.

Doktorn var redan vid villan, han och Harry satt i trädgården och drack kaffe.

”Ursäkta om jag är sen, det var kö på banken”

”Det gör inget det var jag som var här ovanligt tidigt. Harry har berättat om ditt förslag att spela om hela potten på en gång i en match. Det är okey med mig, det blir inte lika nöjsamt kanske, men vi är ju här för att vinna pengar och är det så att du har annat att göra så får jag respektera det. Jag har ju förstått att du inte var inställd på att det kunde bli tala om spel idag också.”

”Vad bra då, hur många spel tycker du vi ska spela?”

”Vad säger du om att spela som en bordtennismatch, Först till tjuguet och man måste vinna med två matcher?”

”Det låter bra.”

”Har du ätit frukost John?” Undrade Harry.

”Nej jag hann inte i morse, men jag nöjer mig med ett par mackor och en San Miguel om det går bra.”

”Jag går och säger till om det i köket, sa doktorn. Jag måste ändå gå till herrummet.”

När doktorn gått ut så sa Harry att han tänkte låta oss följas åt upp till tjugo för att sedan låta doktorn ta ledningen med

tjuguet mot tjugo, för att undvika risken att han blir misstänksam för att det går för lätt. Det tyckte jag väl i sig lät vettigt och att det var okey, men jag kände en viss oro för att han skulle leda med ett spel så där i slutet, om något skulle gå på tok i det spelet när allas nerver var på helspänn så var det mycket som stod på spel. Jag passade på att ge Harry mina pengar så han kunde lägga dom i väskan nu när doktorn var på toaletten. Lite motvilligt la jag upp pengarna på bordet, det var något som inte kände riktigt, men det var för sent att dra sig ut och jag kunde inte se Andi, var, var han? Konstigt.

”Var inte orolig, inget kommer att gå galet, tänk på att jag fortfarande har sjutusenfemhundra i spelet, som jag inte ens vågar tänka på att förlora.”

”Jag vill ändå gardera mig.”

”Hur då, menar du?”

”Ponera, rent hypotetiskt alltså, att vi skulle förlora.”

”Ja.”

”Har du någon chans att få tag i nya pengar så att vi får tillbaka allt vi förlorat och ställer doktorn upp på ett spel till i sådana fall?”

”Det måste han göra, på samma grunder som han själv fick till ett spel idag och pengar måste jag fixa i så fall.”

Just när han sagt detta så kom doktorn tillbaks med smörgåsar åt mig och öl åt allihop. Vi ropade på Andi som inte svarade och jag åt mina smörgåsar med dålig aptit. Jag hade en dålig känsla och ville egentligen dra mig ur det hela, men jag insåg det meningslösa med att överhuvudtaget försöka med något sådant, var faan var Andi? Dom hade sagt att jag var en god skådespelare men

här hade jag behövt spela mitt eget dödsfall för att komma undan och om inte det hade gått hem så hade det med all säkerhet blivit det på riktigt, vid ett senare tillfälle. Om inte redan här.

”Ska vi gå in då?” sa doktorn när jag rökt klart min cigarett efter maten.

Det hade börjat smådugga ute så vi reste oss för att spela inne i villan, Harry gick före in på kontoret för att hämta pengarna ur kassaskåpet. Pengarna kontrollerades än en gång lika noggrant som under gårdagens kontroll och precis som igår så yttrades inte ett enda ord under proceduren, dom bara nickade att allt var okay. Vi satte oss ner och ställde dom båda attachéväskorna nedanför oss på golvet.

Nu kom Andi och satte sig vid sidan av doktors kumpan, det fick mig att bli lite lugnare. Igår hade det bara varit en lek med någon annans pengar, idag var det blodigt allvar.

Spelet gick fram och tillbaka, Harry styrde det så att doktorn för det mesta ledde, sen kom jag upp jämsides, innan doktorn gick ifrån med ett par spel. Allting verkade äkta även fast att det kanske var lite svårt för mig att bedöma en sådan sak, så såg jag på doktors ansiktsuttryck att han inte verkade misstänksam på något sätt. Tvärtom, jag tror han kände ett stort självförtroende eftersom han ledde spelet ända från början. Jag gjorde små kommentarer om det under spelets gång men doktorn bara grymtade lite. Han verkade vara i en helt annan värld, jag satt och fantiserade om vad han tänkte på hela tiden. Var han ute och dansade med hjärter dam? Var kungen den svartsjuka äkta mannen och knekten den han fick slåss om sin ära

mot, lankorna kanske var bönder och fattiga som han plöjde undan när han banade sin väg fram emot dom fyrtiotusen som han aldrig skulle nå?

Det blev som Harry sagt, doktorn fick ledningen med tjuguet mot tjugo, jag kom upp till tjuguet lika och sedan tog doktorn helt oväntat ledningen med tjugotvå mot tjuguet. Jag tittade på Harry som inte rörde en min. Han gillar väl att leka lite tänkte jag och väntade på nya kort då det var min förhand på det, vad jag inbillade mig tredje och sista spelet. Men så blev det inte, jag satt med sexton på hand och tittade på Harrys vänster hand som var knuten, när jag tittade upp igen efter att ha tagit kortet som jag begärt så såg jag först Harrys utsträckta hand som betydde stop sen såg jag hans blick som var svart och vansinnig. Jag fattade ingenting, han gjorde det bästa för att hålla god min men jag såg att han var nära bristningsgränsen. Jag höll på att få hjärtat i halsgropen och tittade ner i mina kort lite mer noggrant och såg till min förskräckelse att jag fått en sexa, Jag hade tjugutvå och var tjock. Jag kände hur all färg försvann ur mitt ansikte jag frös till och bara stirrade ner i korten. Andi måste ha förstått att något var fel för han började skruva på sig och uppföra sig konstigt och nervöst. Hela mitt liv passerade förbi, åtminstone dom sista dagarna. Pengar, vapen, och arga kumpaner som jagade mig med Harry i spetsen. Andi och farbror José som var ömsom skrek och ömsom grät. Jag tog tag i min San Miguel som i den här situationen var det enda som jag riktigt kände mig hemma med, så slängde jag ut korten öppet och sa.

”Tjock, du vinner. Jag hoppas jag får en revansch i morgon? Vad säger du om det? Va? Det måste du ge mig?” Frågorna bara rasade ur mig alltmedan jag skakade i hela kroppen. Jag hoppades att jag inte lät för desperat på rösten Harry reste sig så hastigt att stolen ramlade baklänges, samtidigt som han skrek rakt ut i luften. Andi började gråta och snyftade hela tiden ”No John, No John.”

Jag försökte hålla mig kall och tänkte att det inte bara var mitt fel, Harry hade ju hållit handen knuten, eller hade han inte det? Jo, det hade han gjort. Jag slöt ögonen och såg framför mig hur Harry satt där med hårt knuten näve. Gud, vad har jag gjort, det var inte mitt fel. Det snurrade runt i skallen. Mats för satan, jag nöp mig själv i låret så hårt jag kunde, lugna ner dig och behåll kylan. Det har hänt, rätta till det nu. Det är ingen ide att bryta ihop, det är en dag i morgon också, men jag kunde inte låta bli att förnimma mina planerade tre och ett halvt år i Asien desarmeras till tre och en halv vecka. Fixa till det här nu Mats. Jag torkade svetten ur pannan.

”Tack för en god match.” Doktorn kavlade ner skjortärmarna, han lät lika oberörd som om han just vunnit en armbrytningsmatch om en öl på den lokala puben.

”Ska vi spela i morgon?” Jag försökte desperat att se lika oberörd och kall ut, men jag är rädd att jag gjorde en rätt så blek insats. Blek i dubbel bemärkelse.

”Samma tid?” Han böjde sig ner och tog upp den ena väskan och lade den på bordet.

”För mig hade det passat bättre om vi kunde skjuta på det en timme, jag har lite problem att komma hit så tidigt, som du kanske märkte i morse.”

”Det går bra för mig.” Han sträckte ut handen för att tacka för matchen och samtidigt konfirmera vad vi just kommit överens om. Med den andra så öppnade han väskan och tog ur en femtusen bunt pesos och la dom på bordet.

”Harry!”

Harry hade gått ut i trädgården och han kom in med solglasögonen uppskjutna i pannan och såg verkligen ut som om han sålt smöret och tappat pengarna.

”Tack för en fin organisation och god service. Här ta dom här femtusen och dela med dig bäst du vill.”

”Tack själv,” nästan stammade och grät han fram samtidigt. Doktorn plockade ihop sina grejer och avlägsnade sig med sin kumpan. Innan han stängde dörren efter sig, så vände han sig mot mig och sa,

”I morgon klockan elva då, jo förresten hur mycket pengar ska jag ta med?”

”Tiotusen är allt jag kan få fram just nu. Ljög jag och hoppades att Harry inte ville gå för tjugo igen. Tjugo tusen var lite väl magstarkt.”

”Vi ses i morgon.”

Det blev precis lika tyst som det blev igår när dörren slagit igen bakom doktorn, men idag var det en otäck tryckande tystnad. Jag tittade på whiskyflaskan och tänkte att idag får du stå orörd.

Efter ett par minuters tystnad som verkade som en evighet så slog farbror José upp dörren och stormade in.

”Vad hände, jag såg doktorn gå iväg med två väskor?”

”John sabbade det hela. Han såg inte min signal.”

”Sakta i backarna nu, kom inte och lägg hela skulden på mig. Jag såg att du hade knuten näve innan jag begärde det

sista kortet. Du måste ha räknat fel eller tänkt på något annat.”

”Skitsnack, jag hade handen öppen.” Han började bli aggressiv och tog ett par steg närmare mig. Andi gick in mellan oss.

”Seså lugna ner dig nu. Jag såg det hela också och jag måste tyvärr säga att John har rätt. Jag såg också den knutna näven.”

”Ljug inte för att hålla din vän bakom ryggen din slyngel. Och släpp mig med en gång.”

”Inte förrän du lugnar ner dig. Det är sant. Du öppnade inte näven förrän efter det att du gett John kortet, jag såg det själv. Jag svär vid vår familjegrav.”

”Dom är två mot en Harry,” Joe kom fram och la en lugnande hand på Harrys axel och vände sig mot mig.

”Fick du till ett spel i morgon?”

”Ja, klockan elva.”

”Då så. Harry, vad som hänt, har hänt. Lugna ner dig nu och koncentrera dig på att skaffa mer pengar så vi kommer ur den här knipan, jag har ingen lust att emigrera från Filippinerna för att du klantat till det.”

”Okey, okey, jag är lugn nu, det kan ha varit så att jag knöt näven i pur upphetsning.” Han satte sig ner på en stol. ”Kan du fixa några mer pengar John?”

”Nej, det lilla jag har kvar är redan en katastrof, dom behöver jag för att ta mig hem.”

”Jag är ledsen för det här John, vi får rätta till det i morgon. Jag hämtar upp dig som vanligt.”

”Det ä inte ditt fel Andi, jag har en egen vilja och kunde ha sagt nej till det hela flera gånger om. Det är ju inte som om ni har tvingat mig precis.”

”Ge mig en stor Whisky Andi, jag måste samla ihop tankarna och börja organisera pengar, ta till er själva också.”

Whiskeyflaskan - Mats, ett noll.

Kapitel 10

Jag slank in på fiskmarknaden för en sen lunch när taxin släppt av mig utanför Tiersos hus. Jag hade tänkt gå in och duscha av mig allt misslyckande, men orkade inte ens ta mig för det. Möjligheten att behöva förklara min långa uppsyn i ansiktet för Tierso var heller inte vad jag önskade mig just nu. Jag ville inte träffa någon jag kände utan behövde en stund för mig själv för att gå igenom allt som hade inträffat. Jag hade en känsla av att allt inte stod rätt till. Att det kanske fanns en mening med allt som hänt, men det var ändå svårt att tänka sig. Jag gick igenom alla detaljer och hade svårt att hitta något som pekade på att något var fel. Det var bara en känsla jag fått med Andi, nu när vi varit på väg tillbaks i kombination med känslan att dra mig ut som kom i morse, som oroade mig lite. Andi hade verkat så skyldig på något sätt. När han sa, "hej då och vi ses här klockan elva i morgon" så var det som om han inte menade det på något sätt. Men det var ingen ide att spekulera och gräva ner sig i en massa negativa tankar och funderingar, morgondagen får utvisa. Men å andra sidan var det svårt att få dom tvåtusen femhundra ur skallen. Jag blir tvungen att sälja biljetten till Borneo och försöka få ambassaden att betala min resa hem och det skulle ju i så fall bli ett abrupt slut på den här resan. Fast ännu hade jag sjuhundra dollars kvar så det var ingen akut katastrof.

Efter en måltid bestående av kycklinglever och ris och ett antal San Miguel så beställde jag in en stor Whisky. En tröstare, jag bestämde mig för att gå ner och spela ett par partier biljard och prata med Babo för att få annat att tänka

på. Solen stekte gatorna så att asfalten var alldeles mjuk och klibbade fast under skorna när jag gick längs First road. Det var fyrtio grader i skuggan och jag vande mig aldrig vid dom tropiska dagarna verkade det som. Så här i monsuntider så var luftfuktigheten nästan hundra procent och jag svettades ymnigt så fort jag ansträngde mig det minsta. Idag kändes det ansträngande att bara tänka. Jag hoppades att det var lugnt och skönt i biljardhallen, svalt var det i alla fall.

”John! Long time no see.”

”Om du kallar tjugo timmar länge så.”

”Igår tittade du ju bara in som hastigast, hur gick det med Oni? Träffade du henne?”

”Ja, hon var lika vacker som du beskrev henne, och vi gick på president middag.”

”Vaddå, president middag, vad menar du?”

”Jag skojar bara, vi gick på en kändisfest med Tierso och alla andra...”

”Bögar?”

”Jetsettare och innefolk, men du vet hur det är, det finns gott om dom i dom kretsarna. Ska vi spela ett spel?”

”Jag vet inte riktigt, chefen är här, men betalar du så.”

”Det är klart. Nu ska jag spela skjortan av dig, det kan jag behöva.”

”Ja, ja, ja.” Jag var på vippen att berätta vad som hänt för Babo, men beslutade mig i sista stund för att låta bli. Ett "vad var det jag sa," var det sista jag behövde höra.

”Hej John, tack för igår.” Oni kom in, precis som jag skulle sänka åttans boll och ta hem det tredje spelet jag någonsin vunnit över Babo, utan att han hade lagt sig.

”Schhhh, det här är en viktig boll.” Onis plötsliga närvaro störde min koncentration och jag missade ett annars upplagt läge.

”Vad gör ni?”

”Tävlar, Hej Oni, hur mår du?”

”Bra, var det mitt fel att du missade?”

”Absolut inte.” Jag såg på medan Babo sänkte dom tre bollar han hade kvar och galant satte åttan i vänstra hörnet. Där rök ännu en tia, tvåtusenfemhundra dollar och tio pesos var mer än jag kunde handskas med att förlora på en dag så jag la ner biljardkön och sa att det var färdig spelat.

”Hur var festen igår?” Vi hade gått över till barkioskerna på andra sidan gatan och satt och smuttade på varsin San Miguel i väntan på att barmästaren hackade loss is till ytterligare en ”tröstare” åt mig.

”Det var helt fantastiskt. Tierso var så vänlig, han eskorterade mig hela kvällen, vi dansade och drack tills jag var alldeles yr i huvudet.”

”Det gläder mig att du och Tierso kom bra överens.”

”Jag med, han var trevlig.”

”Jag måste nog snart åka hem.” Jag vet inte varför det slank ur mig, det var bara en känsla jag fick och jag ville förbereda Oni på att det mycket väl kunde ske inom den närmaste tiden.

”Nej John, du får inte åka, du är den enda riktiga vän jag har här i Ermita, du får ta med mig.

Du vet att det inte går, jag kommer inte att åka i morgon så du hinner vänja dig vid att jag måste iväg. Jag vill inte heller åka men det beror på pengar för mig, som för dig. När jag åker så ska du veta att jag kommer tillbaka, du är en bra vän och bra vänner vill man återse. Men nu pratar vi inte mer om det, berätta mer om igår.”

”Tierso var som sagt jätte fin och June spelade sin roll bra och det gick knappt att se att hon hade några känslor för dig efter det att du åkt hem. Jag gillar henne också.”

”Nå, träffade du någon drömprins?”

”Jag letade inte, jag dansade inte med någon annan än Tierso och mellan danserna så var vi upptagna med att prata. Han verkade inte alls ha något emot mig trots att han visste om vem jag är.”

”Tierso är inte som alla andra Filippinska män. Han har inga förutfattade meningar, speciellt inte när det rör sådant som har med sex att göra. Där är ni lite på samma plan, du och han. Jag hoppas verkligen att ni kommer att fortsätta att träffas efter det att jag har åkt.”

”Det verkade i alla fall på Tierso som om han kunde vara intresserad av det.”

”Hur så, vad sa han?”

”Han eskorterade mig hem som en riktig gentleman och sa att han hoppades att vi skulle ses igen, att han kanske kunde få bjuda dig och mig på middag. Åh, John, om du visste vad det betyder för mig att få komma ut på det där sättet och träffa vanliga människor och få känna mig... hel.”

Jag gladdes verkligen för Onis skull, men samtidigt kände jag en viss oro för att hennes känslor för mig började bli lite svåra att hantera för henne. Jag ville minst av allt sära

henne och slå undan den här självkänslan som hon höll på att bygga upp. Jag tänkte på vad psykologen hade sagt till mig på Roxas kafé men samtidigt hade jag svårt att lämna henne här och nu. Det är ett svårt dilemma det där att ha och vilja något som man vet att man kanske inte borde. Kanske är det som för alkoholisten när han står framför en flaska whisky som skriker "kom och öppna mig" och så sitter samvetet på axeln och säger "gör du det så går du under." Skillnaden i mitt fall är väl att det är mest risk för att det är whiskeyflaskan som går under, men å andra sidan så brukar oftast flaskan vinna så jag tog Oni under armen och gick mot hotellet.

Morgonen var grå och trist och luftfuktigheten var närmast olidlig när jag gick för att inta min frukost och vänta på att Andi skulle komma och möta mig. Jag kände en viss nervositet i maggropen men kunde inte riktigt förstå vad det berodde på, så här hade jag inte känt mig innan dom två föregående dagarnas spel. Visst hade jag varit lite nervös men inte på det här sättet. Kanske var det något som var kvar från det som hänt under gårdagen, då jag varit orolig för att Jane skulle dyka upp mitt i natten som hon gjort natten innan. Kanske var det för den stundande spelsessoren och vetskapen av att systemet inte var vattentätt. Funderande över detta, gick jag vidare och kände på sedelbunten i min ficka bestående av etthundra dollars i pesos som jag just varit på banken och växlat till mig, hur länge skulle mina pengar räcka? För första gången på länge så var det dags att börja planera för att lämna Filipinerna. Flygbiljetten till Borneo var öppen ett par månader till, jag

måste gå till flygbolaget och kolla hur det är med platser snart. Jag var så inne i mina tankar att jag höll på att gå förbi fiskmarknaden. Jag slank in via en sidoingång och beställde min frukost, bad att få en tvåa whiskey i kaffet för att lugna ner nerverna en aning.

Medan barägaren gjorde i ordning min frukost så gick jag bort till Rolex för att ta reda på vad klockan var. Rolex visade som vanligt fram armen, men jag sa att jag glömt att sätta in mina kontaktlinser och att jag inte såg visarna. Han tittade på mig och fick ett förvånat uttryck i ansiktet. Han såg sig om men det fanns ingen i närheten som kunde rädda honom. ”Sitter du på det vanliga kaféet?” Frågade han. ”Jag kommer bort till dig snart, jag har mycket att göra nu.” Okay sa jag och gick bort till min frukost. Nu var det fått det bekräftat, Rolex kunde inte klockan.

Klockan var tio i elva när Rolex en halvtimme senare kom tillbaka för att berätta vad klocka var och ingen Andi hade synts till. Kanske hade det inte gått riktigt en halvtimme ännu, tiden tenderar att gå väldigt långsamt när man väntar, jag ger det en kvart till. Det var inte likt Andi att komma sent han hade kommit i god tid till vartenda möte vi stämt hittills. Jag började få en obehaglig känsla av att allt inte stod rätt till. Har Harry inte fått ihop pengar och skäms för att erkänna det? Var det hela en komplott mot mig och mina pengar? Nej, det kunde inte vara så. Jag kan inte ha låtit lura mig alla dessa dagar, det är för otroligt.

Jag gick bort till ett annat stånd för att fråga efter tiden, jag ville inte att Rolex skulle förlora ansiktet igen. Klockan var halv tolv, nu började jag verkligen bli orolig och jag kände hur adrenalinet steg upp i huvudet. Hade jag blivit blåst,

hade allt det här med doktorn varit en enda stor show för att komma över mina pengar? Jag ville inte tro det, fast det lutade åt att någonting var skumt. En kvart till får han på sig, sen tar jag en taxi ut till villan tänkte jag och började försöka memorera vägen ut till villan. Skulle jag hitta?

Ja jag trodde det, men ju mer jag tänkte på våra färder genom Makati så kom jag ihåg att varje gång vi åkt dit eller tillbaks så hade Andi sagt något på tagalog till chaufförerna och vi hade aldrig åkt riktigt samma väg in eller ut ur området där villan låg. Men jag skulle i alla fall hitta till baren där vi tagit en öl första dagen och sen var det bara ett par hundra meter kvar. Baren fick bli min utgångspunkt.

Jag försökte tränga undan tankarna på att jag blivit lurad, det måste finnas en giltig förklaring till att Andi inte kom. Jag tänkte på allt annat som hänt dom sista dagarna, på att Jane inte hade upptagit så mycket av mina tankar och känslor dom senaste dagarna. Var det på grund av Oni? Eller var det bara en sån där blixtförälskelse som berodde på att hon var så otroligt vacker. En sån förälskelse behöver näring för att till fullo blomma ut och när jag inte fått någon direkt respons så har den tynat bort mer och mer. Varför kom hon till hotellet härom natten? Jag bestämde mig för att besöka henne när allt det här var klart och jag på något sätt fått tillbaks mina pengar, för nu var det tyvärr pengar som var det viktigaste.

När det hade gått en kvart till och ingen Andi hade visat sig så gick jag ut på gatan och tog en taxi. ”Makati, sa jag. Kör mot Makati så visar jag vägen när vi kommit dit.”

En halvtimme senare, efter en hel del snurrande genom affärsområdet så hade jag äntligen hittat rätt och jag bad

taxichauffören att stanna utanför baren där jag varit med Andi. Jag gick in för att beställa en öl och satte mig ner för att samla tankarna och resten av kartan som fanns någonstans i mitt minne. Jag tackade Chan för visdomen han gett mig när han lärde mig tricket med att hitta tillbaks till ett ställe som man besökt tidigare. "Det kan rädda dig ur många situationer" hade han sagt, och nu höll hans visdomsord kanske på att gå i uppfyllelse.

Jag drack några stadiga klunkar av ölen och försökte minnas vägen som jag och Andi gått den där förmiddagen för tre dagar sedan. Säker på att jag hade vägen klar för mig, betalade jag min San Miguel och reste mig upp. Något kändes fel, jag kände mig nervös och ostadig på benen, men jag slog bort tanken och gick mot dörren.

Kapitel 11

Oroväckande och olycksbådande moln växte sig tätare och tätare över himlavalvet när den trettioförsta dagen sen vi lämnat Manilla började gry. Det hade varit lite kyligt på natten och det kändes som om det var ett oväder på gång. Så här i monsun tider så kunde orkaner och cykloner blåsa upp på nolltid, kvällen innan hade det inte syntts ett spår av att ett oväder var annalkande. Vi hade haft turen att precis missa en tyfon som hade passerat över norra Filippinerna,

vi hade bara känt av den på det sättet, att vi fick lite vind i seglen för en gångs skull. Dagen efter hade det varit kav lugnt igen, som det hittills hade varit på hela resan. Men nu såg det ut att bli ett riktigt oväder för samtidigt som det blev ljusare och ljusare, så tornade molnen ihop sig, akter om oss var himmeln kolsvart och man kunde se ett draperi av regn vid horisonten. Jag tittade frågande på Jens och såg att han stod och vred sig runt sin egen axel för att han ordentlig skulle kunna överblicka himlen, där han stod vid rodret.

”Gå och väck Mary, sa han när våra blickar möttes, jag tror att det kan blåsa upp till orkan vilken minut som helst.”

”Ska jag väcka Bee som har frukostvakten också?” Frågade jag osäkert nu när jag såg att Jens blivit allvarligare än han brukade vara.

”Väck allihop, ovädret kommer snabbt. Ser du hur det kommer hitåt med expressfart,” han pekade mot nordost.

Jag kunde se hur molnet nästan växt till dubbel storlek på de fem minuter som gått sen jag stått och tittat upp på himlen, alldeles nyss. Det var verkligen mäktigt, skrämmande men samtidigt hypnotiserande och vackert. Jag slet blicken från molnen och sprang ner i kajutorna för att väcka dom andra. Först ut var Steve som höll på att kollidera med Mary när hon klev ut genom dörren till sin hytt, hon svor åt honom och jag uppfattade något om att han var klumpig och inte visade någon hänsyn. Steve svarade fränt något om att hon kunde behålla sitt menshumör för sig själv, innan Jens avbröt dom och sa att vi hade viktigare saker att göra än att träta om bagateller.

”Titta akterut sa han när Sören och Bee någon minut senare hade kommit på fötter. Det kommer närmare med en jävla fart, jag tror det är över oss om tio minuter. Sören, ta Bee till hjälp och reva seglen. Steve kan börja med mesanseglet och du Jon får hoppa ner i styrbords ponton och hämta upp stormfocken, det står på påsen som den ligger i vad den innehåller. Sen får du se till att alla luckor är ordentligt fastskruvade. Mary, kan du gå ner och försöka få in vädertjänsten i Manilla på radion så att vi får höra hur illa det är. Det är bara att hoppas att det inte är en tyfon på gång. Passa på att surra fast alla lösa prylar i byssan, när du är där nere.”

”Aj, aj kapten” Skrek Mary innan hon kastade sig in i midskeppet, själv hoppade jag ner genom den trånga luckan som tog mig in i förrådspontonen. Jag letade efter ficklampan som hjälpsamt hängde på sin plats, hakade loss den och hittade seglet med en gång. På rekordtid var jag uppe på däck igen och med segelpåsens snöre mellan tänderna sprang jag omkring och skruvade fast luckorna.

”Vad ska jag göra av seglet, Jens.”

”Jag tar hand om det, ta rodret du och håll kursen.”

Bee och Sören hade reva storseglet och Sören var på väg akterut för att hjälpa Steve med mesanseglet medan Bee surrade fast det sista av storseglet vid bommen.

”Hur verkar det, Mary?” Skrek Jens ner genom takluckan som jag just låst.

”Bad,” hörde jag Mary svara där nerifrån.

Jag vände mig om och tittade akterut, och nu var ovädret så nära så att man nästan kunde känna på det. Regnet vräkte ner i sådana mängder att vattenytan såg ut som vattnet i en

stormkokande kastrull, blixtar avfyrades med bara ett par sekunders mellanrum. Jag försökte räkna sekunderna mellan blixt och åska, men det var omöjligt då man inte visste vilken blixt som tillhörde vilken åskknall. Nu började åskan att låta som ett konstant muller och jag uppskattade att det inte kunde vara mer än femhundra meter bort och kanske två tre minuter innan det kom över oss.

”Behöver du hjälp Jens? Skrek Mary tvärs över däck. Hon var tvungen att upprepa frågan flera gånger för att överrösta åskan och varje gång lät hon mer desperat.

”Nej, har du fått reda på orkanens kurs?” Skrek han nästan ohörbart tillbaks.

”Det är ingen orkan, det är tyfonen Ethel, den har passerat över Luzon och Manilla i natt och dom säger att det är den starkaste tyfonen i år.”

”Aj faan, gör dig beredd att ändra kurs när hon kommer över oss, så att vi går upp i rätt vind och inte bryts av på mitten.”

”Det låter allvarligt sa jag ängsligt, när Mary kom upp till mig vid rodret. Är det farligt.”

”Det är ingen fara sa hon skrattande när hon hörde oron i min röst. Det är bara Jens som överdriver, försökte hon lugna, men jag såg i hennes ansiktsuttryck att det inte skulle bli någon söndagspromenad. Jag ska ta hand om dig, skojade hon och la armen om min axel.”

”Hörrni, det här är ingen tid för något samkväm, skrek Jens när han fått upp den minimala stormfocken och kom emot oss över däck. Mary, ta över rodret, och du Jon kan gå ner och försöka få ihop någonting att äta. Men tänk på att surra eller lägga blöta handdukar under allting, för snart kommer

det att gunga värre än det värsta jävla tivoli du någonsin varit på.”

Jag kände mig knäsvag när jag lämnade över rodret och gick ner i byssan.

”Nu kommer det,” hörde jag någon skrika och sekunden senare så kände jag hur båten riste till och ljudet av regnet som piskade ner blev öronbedövande.

Det gick inte att äta mer än man kunde hålla i händerna, allt som ställdes ner på bordet kastades av innan man hunnit föra skeden till munnen. Jag hade surrat fast mig med ett rep i spisen och där stod jag och hjälpte till att hålla i kaffekoppar medan dom andra tog en tugga på sin smörgås. Jag höll i halvätta mackor när dom drack kaffe och så vidare. Det tog en timme innan alla hade fått sig någonting att äta. Efter att ha låst in den skitiga frukostdisken i ett skåp så började jag laga en gryta till lunch, vid två tillfällen fick jag skrapa upp den från golvet innan jag kom på att hänga upp hela kastrullen i en krok i taket. Bee som egentligen hade kökstjänstgöring kom och tackade mig för att jag tagit hennes pass vid spisen.

”Gå och försök att sova lite nu så kan jag ta ditt eftermiddagspass vid rodret om du hellre vill laga middag ikväll.”

”Tack, Bee. Det är väl kanske bättre att du som kan segla bättre än jag står däruppe, så gör jag det jag är bäst på, vad tror du Jens säger om det?”

”Han säger inte så mycket just nu, han har fullt upp med att ta oss levande ur det här.”

”Hur länge kommer det här att pågå?” Båten krängde till så att både jag och Bee hamnade i en hög på golvet. När vi

skulle resa oss så försvann sjön under oss, så att vi flög upp och slog huvudet i taket, innan vi åter låg i en hög på golvet. Vi skrattade, jag vet inte om det var av rädsla eller på grund av att vi inte hade en chans att själva styra våra rörelser. Vi var helt i händerna på Ethel och det var bara att hoppas att hon skulle vara på gott humör.

”Det är omöjligt att säga, det beror på tyfonens kurs. Jag tror att Jens försöker segla ur den nu när han lärt känna henne, men tyfoner är nyckfulla och kan ändra kurs innan man vet ordet av. Låt oss hoppas att hon passerar över oss så fort som möjligt.”

Jag kände mig inte direkt tryggare av Bees ord och det var många tankar som passerade genom huvudet där jag låg fastsurrad i min koj. Till slut måste jag ha somnat, för jag vaknade med ett ryck och försökte sätta mig upp när jag blev väckt av Marys röst. Det måste ha sett komiskt ut när jag bara ryckte till och låg kvar i kojen istället för att komma upp i sittande ställning. Jag hade helt glömt bort både tyfonen och det faktum att jag surrat fast mig innan jag somnat. Med ens kom jag ihåg var jag var och frågade hur det hade gått, men Mary var redan borta. Kvar stod bara min hytt dörr och slog. Klockan i kajutan visade på halv sju och jag tyckte att det kändes som om ovädret hade lugnat ner sig. Med försiktiga steg, och med båda händerna fastklamrade i allt som gick att hålla fast i, tog jag mig upp i styrbrunnen där Jens fortfarande stod vid rodret. Mary stod bredvid honom och Steve höll på att surra fast bommen till mesanseglet i aktern. Det såg livsfarligt ut, men jag blev lugn när jag såg att han hade en bred läderrem surrad runt midjan och masten.

”Har vi kommit ur tyfonen” Skrek jag upp mot Jens och Mary.

”Tvärt om, vi börjar komma in i tyfonens öga, titta upp får du se. Ser det inte häftigt ut?”

Jag tittade upp och fick se att det var som ett stort hål i molntäcket där man kunde se några stjärnor bakom en tunn molnslöja. Runt hålet var allting svart och kaotiskt. I skenet av månen, som jag gissade mig till var den befann sig, såg jag hur molnen i kanterna av hålet snurrade runt med en otrolig fart, det såg ut som en av Steven Spielbergs himlar tänkte jag. När jag tittade ut över havet så såg jag att vi befann oss i utkanten av en cirkel på några tusen meter, där havet var nästan stilla och hur det utanför den stora cirkeln piskade på så att det såg ut som om vågtopparna tävlade om vilken som skulle stänka högst. Det var verkligen mäktigt. Helt plötsligt dog bara hela tyfonen och det kändes som om vi befann oss i ett vakuum. Det låg nästan något religiöst i luften, som om gud hade gjort ett hål i ovädret för att kunna se hur det hade gått för oss därefter.

”Har vi tur så är det lugnt i fyrtiofem minuter till en timma, jag tänkte att du kanske ville passa på att laga middag nu när du inte behöver jaga kastrullerna,” skrattade Jens.

”Har du stått här hela dagen?”

”Ja men jag tänkte lägga mig efter maten, så ju snabbare du får mat klar desto snabbare kommer jag i säng. Är du riktigt snabb så hinner jag kanske somna innan helvetet brakar lös igen.” Jens försökte hålla humöret uppe, men jag såg på honom att han var helt slut. Tacka faan för det, han har stått vid rodret i sjutton timmar tänkte jag när jag skyndade mig ner i byssan för att slänga ihop något att äta.

Det tog nästan ett dygn till innan det blev lugnt väder igen. Och på kvällen den andra dagen syntes inte ett spår av Ethel. Solen gick ner vid foten av en avtagande regnbåge och hade man inte varit med om Ethels raseri så kunde man aldrig gissa att hon varit och hälsat på.

Rodret var surrat på kurs, och vi var alla helt slut när vi satt vid matbordet och summerade dom sista dygnen, efter en utsökt måltid som Bee hade lyckats få ihop i det totala kaos som rådde i byssan.

”Vi har kommit cirka ett dygn ur kurs sa Jens och tittade upp från navigationsbordet, om jag inte har räknat fel så bör vi sikta en grupp atoller vid tre tiden i morgon eftermiddag, där får vi ankra upp och gå igenom båten, så att ingenting blivit skadat.”

”Det var ett par tillfällen då jag trodde hon skulle gå av på mitten,” sa Sören, och alla nickade vi instämmande.

”Hon slog så jag höll på att skita på mig när jag skulle surra fast bommen där bak, sa Steve, hellre dustas jag med världens alla pirater än med moder natur när hon är på det där humöret, jävlar vad jag kände mig liten och hjälplös.”

”Det är bara att tacka sin lyckliga stjärna att det gick bra,” fyllde Bee i.

”När vi ändå håller på med en massa tack, så vill jag passa på att tacka er, för ett perfekt utfört jobb och sen tackar jag för mig, för nu dör jag,” sa Jens.

”Det är ingenting att snacka om, sov du det har du gjort dig förtjänt av, vi har dig att tacka för att vi fortfarande är i livet. Jag tar ditt pass vid rodret i natt.”

”Orkar du två pass i rad då, Sören?”

”Det är inget problem, tvärt om, det ska bli trevligt att lära känna Jon också. Vi har ju knappt träffats sen han mönstrade på. Om det dyker upp en ny tyfon så kan det ju vara bra att känna den man kanske ska ge sig ut på en sista resan med.” Sören skrattade hjärtligt och dunkade mig i ryggen så att jag höll på att få kaffet i vrång strupen, hans stora röda skägg dansade omkring i ansiktet på honom.

Sören, jag och Steve hade legat i vattnet mellan pontonerna hela dagen och knackat bort alger och snäckor från skrovet Vid vattenlinjen satt ett cirka två centimeter tjockt lager av sörja som hade torkat och var hård som cement, på dom värsta ställena satt det så hårt att vi var tvungna att använda hammare och huggjärn. Vi turades om att mejsla bort det som satt längst ner, där krävdes det att vi använde syrgastub för att kunna jobba effektivt. Det fanns bara en syrgastub så vi som jobbade vid ytan fick nöja oss med cyklop och snorkel. Vi hade bestämt oss för att få jobbet gjort så fort som möjligt så att vi skulle få tid över till lite dykning och fiske innan solen gick ner. Men vid lunchen så hade Sören övertalat Jens om att det var för mycket skit på skrovet för att vi skulle hinna få bort allting på en dag och det var bättre att vi gjorde det ordentligt så det inte behövde göras om så snart igen och på eftermiddagen så var det bestämt att vi skulle ligga kvar vid korallrevet över natten, äta gott och fira att vi klarat oss så bra från Ethels vrede. Nästa förmiddag skulle vi göra klart det vi inte hann idag, det gav oss möjlighet att passa på att dyka runt lite bland reven, när det jobbet som krävde tuber var klart.

Först ut var Sören som med laddad harpun styrde in bland det otroligt vackra undervattens landskapet. Vi hade ankrat upp vid ett dussintal korallrevsöar som var utspridda på en yta som var ungefär lika stor som en fotbollsplan. Inget av reven låg över vattenytan men väl så nära att det syntes var vågorna bröts mot det förstenade korallgräset när man kom inseglandes mot revet. Det hade sett ut ungefär som vågor som slår mot en sandstrand, men där det längst upp, där vattnet vänder, låg en tät Johna av golfbollstora stenar som svallet silades igenom.

Vi hade inte sett några rester av gamla vrak och det förvånade oss, det var en av de saker som Sören var på jakt efter, en annan var en läcker fisk att grilla. Bee hade fått en galen ide om att vi skulle bygga upp en eldstad på den högsta punkten på korallrevet när ebban sänkte vattennivån, där skulle hon sen sitta, mitt i sydkinesiska sjön och grilla en liten sandhaj vilket var den fisk som stod högst på önskelistan. Hela iden var så galen så vi var tvungna att försöka genomföra den, Mary hade jublat och sagt att det låg en sån där uppblåsbar swimmingpoolfätölj i transparent plast i en av pontonerna som Bee kunde flyta omkring på medan hon grillade. Ju mer vi hade pratat om det desto galnare förslag kom det fram, ett tag var vi nästan överens om att blåsa upp livflotten och vända upp och ner på den så att den skulle fungera som flytande bord, runt vilket vi skulle inta vår middag simmande i vattnet. Som tur var så insåg vi tilltagets begränsning och nöjde oss med Bees ursprungliga ide och att vi åt ombord.

"Det här är som bäddat för att bli lite berusad ikväll." Sa Jens och Steve tyckte det hela var så bra och att det var en av dom få gånger som han önskade att han hade en kamera med sig.

"You are crazy Bee, but any excuse is a good excuse, to get pissed," sa han och skakade på huvudet. Steve verkade ha lättat upp igen efter stormen och det gladdde mig för han var inte en sån person som man ville ha som ovän, speciellt inte mitt ute på sydkinesiska sjön i en femtonmeters trimaran.

Direkt efter kaffet så hade Mary blåst upp vatten fåtöljen för att prova att den höll när det var dags för Bees show och nu låg hon och guppade toppless i solen ungefär femtio meter från båten. Jag kunde inte låta bli att titta åt hennes håll mellan skrapningarna. Jag var sugen på att simma bort till henne under vattnet och välta fåtöljen men slog bort tanken utav hänsyn till Steve som hade dykt upp vid min sida och på sitt speciella sätt kommenterat det jag tittade på. "jävla läckra pattar, undrar hur hon är att knulla, hon har en schysst röv också"

"Det tror jag ingen av oss får reda på," sa jag och dök ner till arbetet med snäckorna igen. Det hade gått en halvtimme sedan Sören simmat iväg, jag började spana runt efter honom eftersom jag visste att han inte kunde ha så mycket luft kvar i tuberna så han borde komma när som helst. Det verkade som om Steve hade samma tanke för han kom simmande mot mig och tecknade att vi skulle gå upp till ytan.

"Vi simmar och letar efter Sören," sa han då han fått ur snorkeln ur munnen. Jag nickade till svar och vi simmade

bort över korallrevet. Sikten var nästan lika klar som på land, man kunde urskilja minsta lilla fisk på minst trettio meter i det smaragdgröna vattnet. Det var fem till tio meter djupt mellan korallreven, vars färgprakt slog allt jag tidigare sett. Det var som att simma i en orörd undervattensskog där det var helt vindstilla. Det enda som rörde sig var alla dess innevånare som utgjordes av massor av olika färgglada fiskar i stora stim, ensamma havsabborrar, sjöhästar, havsanemoner, sjöborrar. En stingrocka stor som ett dasslock skymtade till mellan korallen framför oss. Långt borta simmade en stor havssköldpadda med majestätiska simtag, den var för långt bort för att vi skulle hinna upp den, så vi fick nöja oss med att beundra detta urtidsdjur på avstånd. En muräna kastade ut huvudet ur sin håla bara två meter till höger om mig. Det gick så snabbt att jag höll på att skita på mig, men jag återfick snabbt fattningen och vek av åt höger runt en stor korallpelare som sköt upp från fem meters djup. Det första jag fick se, tio meter framför mig var ett par kvinnoben, och jag kunde inte låta bli att skratta, det såg ut som en installation av Oldenburg mitt i hela det här abstrakta landskapet. Jag knackade på Steves axel och pekade mot Marys ben men han verkade inte alls intresserad, han pekade på en skugga i utkanten av revet och vi simmade åt det hållet. Det var Sörens tuber som stack fram bakom en stor korallsten men av Sören syntes ingenting. Vi inspekterade tuberna och såg att han hade knäppt av dom och att syremätaren visade på att tuben var tom. Vi tittade oss omkring och nickade åt varandra att fortsätta dom cirka tjugo metrarna ut mot kanten av revet. Det var en hisnande

och samtidigt lite skrämmande syn som mötte oss när vi tittade ner över korallrevets kant. Vi låg i ytläge och snorklade, det var tre fyra meter till revets botten men där revet tog slut så stupade det tvärt och man såg inte något slut på djupet med blotta ögat. Allt var bara mörker där nere och jag simmade snabbt in så att jag hade kroppen över revet igen. Steve var modigare och simma ut en tio meter så att han fick uppsyn över revet från utsidan, han tecknade åt mig på en plats tjugofem meter längre bort och när vi kom dit så såg vi Sören som höll på att bända loss sin harpun från en klippavsats cirka åtta meter ner i avgrunden. I ändan på harpunen satt en liten haj och sprattlade, vi simmade mot honom och nådde fram precis som han kom upp till ytan för att hämta luft.

”Vad har hänt, Sören?”

”Jag höll på att förfölja en liten sandhaj till Bees middag när luften i tuberna tog slut. Jag knäppte av mig tuberna i farten och lät dom ligga där borta någonstans.” Han pekade åt det hållet vi nyss kommit från.

”Vi såg dom, det var så vi hittade dig.”

”Är ni klara med båten?”

”Det är inte mycket kvar, vi blev oroliga för dig. Vi räknade ut att inte kunde ha mycket luft kvar. Vad har hänt med harpunen där nere.”

Jag såg hajen simma ner över stupet, så jag simmade i en cirkel ut på djupt vatten för att komma upp bakom hajen. Den simmade sakta längs revets vägg så när jag kommit tillräckligt nära så sköt jag men jag måste ha kommit för nära för harpunen gick rakt igenom hajen och kilades fast i en skreva i korallen och nu får jag inte loss den. Jag har

ingen kniv med mig heller så jag försöker bända loss den. Jag har hållit på i tio minuter men den jäveln vill inte lossna och inte blir det bättre av att hajfaan sprattlar som en galning.”

”Jag har kniv, sa Steve, kom så går vi ner, jag ska hjälpa dig att bända loss den.”

”Jag stannar här sa jag, jag tycker det är lite skrämmande med mörkret och djupet där nere.” Men jag pratade för döva öron för dom var redan på väg ner. Jag tog ett djupt andetag och simmade ner till kanten för att närmare kunna se hur det gick för dom. Tre gånger var vi tvungna att gå upp och hämta luft, och varje gång vi var uppe vid ytan så svor och förbannade Steve den hårda korallen som inte ville ge med sig och såret han fått på armen när han varit oförsiktig och kommit för nära den livliga lilla hajens käftar.

”Att en sån liten jävel kan vara så stark och livlig. Den här gången sätter jag kniven i den faan innan jag bryter loss harpunen, den bör nog lossna nu eller vad tror du, Sören?”

”Vi provar.”

Jag låg åter och kikade ut över kanten och ner på grabbarna som slet med harpunen. En mörkröd strimma av hajens blod började likt en rökpelare från en lägereld stiga mot ytan. Jag följde blodstrimman med blicken, fascinerad över hur vackert det var när den i ultrarapid löstes upp mer och mer på sin väg uppåt. När blodet kommit nästan upp till ytan så tappade jag all luften och greps av panik. Framför mig, cirka tio meter bort så kom det en, som jag då tyckte, jätte haj simmande rakt emot mig. Chocken fick mig att paralyseras av skräck och den enda tanken som slog

mig var att nu var det slut. Ingen luft kvar i lungorna på tre meters djup och en gigantisk haj som kom emot mig med en rasande fart. Då kom Sören till undsättning, han och Steve hade också sett hajen och snabbt konstaterat att det var en ofarlig sköterskehaj på ungefär två och en halv meter som kom glidande genom vattnet lagom till att dom äntligen fått loss sin harpun. Sören var redan på väg upp när jag fick syn på monstret. Han tog tag i min arm så fort han kom upp till kanten och insett i vilken paniksituation jag befann mig, Steve simmade naturligtvis bort för att slåss med hajen, det hade han långtat efter enda sen han fått Pinto på kroken. Senare när vi satt vid middagsbordet så beklagade han sig för att det varit en ofarlig haj och inte en människoätande sort och jag visste inte vad jag skulle tro, jag önskade bara att jag inte hamnade i en situation med någon slags haj igen, farlig eller ofarlig.

Middagen hade varit utsökt och stämningen var hög när vi satt med vår andra kaffekask på rom och berättade resehistorier och andra skrönor om händelser vi varit med om. Värst var Steve som verkade kunna kontra med en historia som hade en liknelse i allt vad vi andra hade att komma med. Hade det inte varit för att Steve var Steve så hade jag aldrig trott honom, jag har inte för vana att tro att en person är mytoman, men om en vanlig dödlig hade berättat allt som Steve hade att komma med så hade den personen aldrig blivit trodd. Men nu var ju Steve, Steve och det var ingen av oss som ett ögonblick betvivlade att det han sa inte var sant. Lite kryddat kanske, men det hör bara till och vi njöt och skrattade om vartannat vartefter den ena historien värre än den andra flög ur honom. Till och med

Bee, som annars var så tystlåten och svår att komma in på livet, släppte loss ordentligt. Stärkt av allt beröm hon fått av oss för den goda sandhagen som hon lagat till över öppen eld så började hon visa oss någon slags Nyazeländsk magdans mitt på golvet inne i kajutan. Sören var mindre road av hennes tilltag men han slappnade av efter det att Jens stött till honom i sidan och sagt något på danska som vi andra inte uppfattade. Jag tror nog han var mest orolig för att hon skulle strippa, något som Steve på skoj höll på att uppmuntra henne till. Röken och vibrationerna i kajutan var så tät att jag gick ut på däck för att få lite frisk luft och för att få meditera lite för mig själv och med min San Miguel. Dom tillfällena var inte så frekventa när man levde dygnet runt med sex personer på sjuttio kvadratmeter. Klockan var närmare nio på kvällen och det var stjärnklart men det var bara dom starkaste stjärnorna som syntes i halvmånens ovanligt starka sken. Stjärnhimmel och månbanan var helt annorlunda i den här delen av världen och det var nog ingen annan stans på klotet där himlaljuset ackompanjerades av ljuset från glöden ur en stor eldstad som var belägen på ett korallrev mitt i oceanen, tänkte jag. Det såg bara för häftigt ut, undrar vad andra som seglar förbi och som får syn på Bees matlagningsplats ska tro och tänka? Vår eldstad kanske hamnar i någon framtida bok om världens olösta mysterier. Jag smålog och kände mig mycket nöjd med dagen och vad jag varit med om. Att jag höll på att drunkna, ihjälskrämd av en ofarlig haj, var en detalj som jag redan hade förträngt.

Jag vaknade nästa morgon med en sprängande huvudvärk i ett av näten mellan pontonerna i fören, i det andra nätet låg

Mary fortfarande och sov. I övrigt var det helt tyst på båten så jag smög ner till byssan och satte på lite kaffe för att vakna till och samla tankarna. En lätt "vad hände igår" ångest började krypa i magen på mig när jag såg röran i kajutan. Steve satt och sov vid bordet, Jens låg med kläderna på och fötterna på huvudkudden. En flaska rom låg omkullvälld och ett eller flera glas hade krossats så att skärvorna låg utspridda över hela golvet. Medan kaffet bryggde klart försökte jag återskapa dom sista timmarna med hjälp av det jag såg, men jag fick ge upp för stunden. Kanske kunde Mary komma ihåg bättre, med två koppar i handen gick jag föröver och väckte henne försiktigt.

"Tack John, vad snäll du är. Kaffe på sängen, eller i nätet kanske man ska säga. Har du varit uppe länge? Vad är klockan?"

Jag tittade mot solen som nyligen hade gått upp, sen vände jag mig mot Mary, som av någon konstig anledning alltid var som vackrast när hon var nyvaken. Jag kommer nog alltid att se henne framför mig när jag hör uttrycket morgonmänniska, tänkte jag."

"Tidig morgon, ungefär."

"Du och din filippinska klocka," hon log.

"Ja, jag tycker den är helt underbar. Kan man leva sitt liv efter den så är det enligt min mening ett tecken på att man är en fri människa och inte styrs av tider och en massa måsten som västvärldens stressade människor gör, men jag kan gå ner och titta om du vill ha en mera exakt angivelse. Ska du med något tåg eller?" Jag försökte att inte låta ironisk eller nedlåtande.

"Nej du har rätt. Vad ler du åt förresten?"

”Jag tycker du är så vacker när du är nyvaken,” slank det ur mig innan jag hann tänka mig för.

”Det menar du inte, men tack i alla fall.” Jag såg att hon rodnade lite och jag gillade det jag såg.

”Vad hände igår? Frågade jag för att ändra samtalsämne, det ser ut som Jerusalems förstörelse där nere. Krossat glas och så.”

”Kommer du inte ihåg det?”

”Nej.” Jag fick en känsla att jag gjort bort mig eller gjort något som jag inte borde ha gjort.

”Steve blev full och tappade kontrollen. Han började tafsa på mig och jag kastade ett glas mot honom, men tyvärr var det bara innehållet som träffade och glaset hamnade i väggen. När inte det hjälpte så kastade jag ett som träffade honom rakt i huvudet och krossades så att glassplittret yrde.”

”Det var som faan. Det kommer jag inte ihåg.”

”Du var inte där som tur var.”

”Vad menar du med, som tur var?”

”Han blev helt vild och skulle flyga på mig, som tur var så fick Sören och Jens tag i honom. Han brottades och flaxades omkring och skrek att jag var en hora och en massa dumma saker om mig och dig, som det inte fanns någon som helst relevans i. Det var först när Jens på allvar skrek att han skulle skjuta honom för myteri om han inte lydde order, som han lugnade sig. Våld är tydligen det enda språk han förstår.”

”Det var som faan, upprepade jag förvånat. Det trodde jag inte om Steve.”

”Kommer du inte ihåg att jag berättade det för dig när vi satt här framme och beundrade himmeln och eldstaden och pratade om livet i största allmänhet?”

”Nej,” var jag tvungen att erkänna. Jag skämdes en aning, en kväll på tu man hand med Mary och så kommer man inte ihåg något, typiskt.

”Det är lika bra det,” sa hon och såg forskande på mig.

”Vad menar du?” Hon fick mig att känna mig illa till mods med sin blick.

”Glöm det, kom så går vi ner och plockar undan efter igår och väcker dom andra så att vi blir klara här och kan segla vidare.

”Lägg av Mary, vad var det som hände, som det är lika bra att jag inte kommer ihåg?”

Hon svarade inte utan reste sig bara och erbjöd mig handen som hjälp att komma upp ur nätet, inte så mycket en kärvänlig hand, utan mera en, kom igen nu och hjälp mig att röja undan, hand.

Händelserna på festen hade medfört vissa ändringar i vaktshemat för mig. Jag hade blivit flyttad till Marys vakt, vilket betydde att jag gick på vakten vid soluppgång och solnedgång istället för att jag som tidigare, slutat vid den tiden. Men det var inte tiderna som var den stora skillnaden, att gå på vakt med Jens hade varit lärorikt i början innan jag kunde segla men samtidigt hade det varit som ett förhållande mellan chef och anställd och efter det att vi i hövlighetens namn lärt känna varandra så hade vi inte haft så värst mycket att prata om, förutom sådant som direkt hade med båten och segling att göra. Det hade hänt att vi stått där en hel vakt utan att ha sagt ett enda ord vilket

i sig inte var något fel, då sådana nätter gav en tid att fundera och drömma om framtiden efter Valkyrian.

På Marys vakt var det annorlunda. Inga mer nätter, sex till tio vakten innebar att alla var vakna på när vi stod vid rodret och det blev mera omväxling och liv på båten. Med Mary blev också jobbet friare och stämningen lättare. Allvaret var borta när seglingen var lugn, inte för att Mary var oseriös utan för att jag inte längre kände att jag hade en chef, på samma sätt som jag hade känt med Jens. Att jobba med Mary betydde ett annat slags ansvar, ansvaret för att vårt emotionella spel skulle gå för långt. Det är inte lätt att vara attraherad vid en annan person när man är så många som lever tillsammans på en så begränsad yta. Det var svårt nog utan känslomässiga band. Något hade hänt den där kvällen i nätet, inget fysiskt det var jag säker på, men det var något som blivit sagt som jag inte kunde få grepp om och som gjorde att jag var extra försiktig och lyhörd för alla vibrationer som var mellan oss. Mary vägrade att ta upp ämnet till konversation och det enda hon hade låtit mig förstå var att det inte var jag som sagt för mycket. Det kändes betryggande och hade fått fylleångesten att försvinna lika snabbt som den kom.

”Vad är klockan, John?” Det var fyra dagar sen vi hade lättat ankar och seglat ifrån korallrevet där det hade hänt mer än det gjorde på en vecka till havs.

”Nej, vänta. Låt mig gissa. Hon är mitt i vakten eller ett par timmar efter maten, va?”¹

”Du börjar lära dig, men du ska titta upp i himmeln som i ultrarapid och sen lite drömskt titta på den som frågar och säga, tidig kväll, eller mitt i natten. Desto diffusare svar du

lämnar, desto mera irriterad blir personen i förhållande till hur stressad han är. Det där är en avvägningsfråga om man vill riskera att stöta såg med den som frågar. Svarar du tillexempel, dag, så finns risken att han tycker att du tar honom för en komplett idiot. Men det kan vara rätt så kul som experiment.”

”Okey, nu när jag har köpt din klocka, så måste jag ju börja praktisera den.”

”Har Jens sagt något om var vi är och när vi kommer till den där lilla ögruppen som han pratade om?”

”Nej, men om du tar rodret så ska jag gå ner och se om jag kan ta ut vår position.” Hon försvann ner i kajutan och dök upp igen med sjökortet och en sextant i näven.

”Var är vi?” Frågade jag nyfiket.

”Lugn jag måste ta ut vår position, det är ingenting noterat på sjökortet.” Hon ställde sig i fören på babordssida och började skruva på sextanten. Hon var vacker där hon stod i skenet av den röda lanternan, det gick en rysning genom kroppen då jag tittade på henne.

”Nåå,” sa jag när hon vikt ihop sjökortet och åter kom ner i styrbrunnen.

”Vadå, nåå?”

”Var vi är naturligt vis.”

”Mitt i sjön,” vi tittade tyst på varandra ett tag sen började vi gap skratta så högt att Sören tittade ut från sin kajuta och hyschade på oss. Allt eftersom tiden gick så kom vi närmare och närmare varandra.

Vädret var fortfarande lika vackert, vinden som seglen suktade efter lös med sin frånvaro, förutom när Ethel hade hälsat på. Men hennes blåst hade ju knappast hjälpt oss

utan bara fått oss ur kurs. Jag, Steve, och Mary njöt av seglatsen men Jens förbannade vädret och sa att om vi inte får lite vind snart så kommer inte förråden att räcka. Vi gick för motor nästan tjugofyra timmar om dygnet och dieseln började också sina.

”I morgon ska vi enligt mina beräkningar vara vid ön utan namn och jag hoppas att vi kan lägga upp ett förråd där, annars ligger vi illa till, vi har inte så mycket färskvatten kvar heller och tar det slut så kan det bli katastrof.”

”Vad hoppas du kunna hitta för ätbart där, Jens?” Det var min yrkesnyfikenhet som frågade. En av mina stora passioner där hemma var att leta kryddor och ätbara rötter och annat som jag kunde servera på dom restauranger där jag jobbade. Lamm med isop och färsk timjan, grönsaksragu med färsk stensöta, desserter med lakritsrot, sallad med smörstekta maskrosblommor i kombination med kall smörslungad lax i strimlor, var saker som alltid gjorde succé.

”Vatten framför allt, men kanske även palmmärg, bambuskott eller något djur att skjuta och salta in. Fisk, sötpotatis eller matlagningsbananer, jag vet inte riktigt vad det växer på dom här breddgraderna. Jag har inte varit iland efter vild föda sen vi sköt en liten vattenbuffel som vi delade med infödingarna på en ö i västra Samoa.”

”Det låter intressant, jag hoppas jag kan följa med och leta.”

”Självklart. Alla får gå iland och dra sitt strå till stacken, men kom ihåg att färskvatten är viktigast. Vi får gå två och två och ha en lysraket per grupp med oss, som vi kan

avfyra när vi hittat vatten så att dom andra vet att det är klart och kan koncentrera letandet på fast föda.”

”Aj, Aj Sir, jag längtar redan dit.”

Det var Bee som på förmiddagen den fyrtioandra dagen siktade vad vi trodde kunde vara ön som vi alla vid det här laget hoppades att nå så fort som möjligt. Provianten höll på att ta slut, det var mest basvaror kvar och lite av det torkade köttet som hade funnits ombord sen Västra Samoa. Anledningen att det fanns kvar var att alla hade ratat det torra sega köttet men som nu, i kristider fick det duga i brist på annat. Vi hade färskvatten för ett par dagar kvar och Jens hade ransonerat användandet av det redan då vi lämnat korallrevet. Ingen tandborstning och bara en kopp kaffe om dagen. Potatisen, så länge den räckt fick bara kokas i saltvatten vilket vi borde ha gjort från början, för dom blev mycket godare så. Vi skulle vara försiktiga med dricksvattnet också och dricka öl så långt det gick, vilket välkomnades, i alla fall av mig och Steve. Det värsta var att ölen inte heller skulle räcka så många dagar till om vi inte hittade vatten snart. Om inte så fick vi väl gå över till rom så att vi torkade ut fullständigt. Jag föreslog att vi skulle hålla ett glas färskvatten över relingen som ett slags offer, som jag sett huvudjägarna på norra Filippinerna göra, men dom andra bara skakade på huvudet och undrade om jag fått solsting. Jag tyckte speciellt att Mary gav mig en mycket lång blick innan hon gick ner i kajutan för att med Jens bestämma vår position. Men det kanske bara var som jag tyckte eftersom jag brydde mig om vilket intryck jag gjorde på henne.

Det var rätt ö och sent på eftermiddagen kastade vi ankar femtio meter utanför stranden. Sören och Jens simmade in i det långgrunda vattnet för att rekognicera lite inför morgondagens jakt på vatten och föda.

Steve började fiska och jag gick ner i byssan för att hjälpa Mary med maten och för att i skymundan kunna röka en cigarett. Alla var rökare, men alla utom jag hade köpt för lite tobaksvaror och började nu få ont om rökverk. Jag insåg att det, om ett par dagar, skulle bli en mycket jobbig situation deras cigaretter skulle ta slut. Jag hade inte sagt till någon utom Mary att jag hade så jag klarade mig när dom andra hade börjat beklaga sig över att dom var tvungna att ransonera sin rökning. Tids nog var dom helt utan och då skulle mitt lager vara en åtråvärd skatt, som jag helst ville dela med mig av i min takt för att inte bli utan själv. Det var svårt nog ändå att inte promenera på varandras nerver och jag ville inte tänka på hur det skulle vara med sex stycken storrökare som var fast mitt i ingenstans utan möjlighet att stilla sitt nikotinbehov. Så det var bäst att hålla färgen redan nu.

Den kvällen somnade vi tidigt, mätta efter en middag på någon slags konstig fisk som Steve stolt hade fått och lugnade av att Sören och Jens hade tyckt att det såg hoppfullt ut.

Innan jag somnade så tänkte jag på Babo och hur synd det var att jag inte hade hunnit träffat honom innan jag lämnade Manilla. Han måste ha undrat vart jag tog vägen, jag måste skriva ett brev till honom och berätta varför det blev så plötsligt. Han kommer att förstå, en sån här resa skulle han ha velat vara med på. Jag önskade att han var här, han hade

varit en god vän under min tid på Filippinerna och jag hoppades att jag skulle få träffa honom igen. Synd att dom sista minnena från Manilla var så tråkiga och att något som varit så positivt, blivit så negativt.

Djungeln var tät och helt orörd där jag och Mary med machete slog oss fram för att förhoppningsvis bli dom första att kunna avfyra den efterlängtade ljusraketen som talade om för dom andra att vattnet var hittat. Tio dollar hade Jens utfäst som morot och belöning till dom som fann vatten.

Vi hade delat upp oss två och två och fått ett skarpladdat vapen och en machete per grupp. Sören och Bee hade gått västerut längs stranden och Jens och Steve åt öster. Steve hade kastat långa avundsjuka blickar åt mitt håll när Mary hurtfriskt tagit tag i min arm och med ett, "come on John, let's go for a romantic djungeladventure" så att jag nästan tappade balansen när vi satte av mot mitten av ön.

"Var det nödvändigt det där? Såg du inte hur det retade Steve?" Sa jag när vi kom in i vegetationen ett par meter ovanför vattenbrynet men Mary låtsades inte höra utan högg entusiastiskt vidare som om inget annat existerade.

Vid flera tillfällen var jag tvungen att be henne lugna ner sig, sinkad som jag var av ett stort mausergevär på axeln och av alla grenar som vispades i mitt ansikte när hon forcerade fram.

Vi stannade vid ett par unga palmer och jag lånade macheten och högg fram palmhjärtat så som Jens hade visat oss på stranden och la ner dom i Marys ryggsäck. Jag kände Marys forskande blick medan jag jobbade och jag

kunde inte bestämma mig för om jag gillade det eller inte. Jag fick en känsla av att det här äventyret kunde sluta hur som helst och med ens kände jag mig lite blyg och bortkommen.

Några ätbara djur verkade det inte finnas, i alla fall så såg vi inte några som var stora nog att bli till middag åt oss. Däremot så verkade vår vistelse på ön ha skrämt upp en hel fågelkoloni som verkade hålla till vid stranden, för hela himlen var full av fåglar som förde ett himla oväsen. Mary tyckte att jag skulle skjuta ett par men jag ville vänta och höra om dom andra försökte först. Jag ville vara säker på att inte döda något som inte gick att äta.

”Allt går att äta, John.”

”Låt oss göra det på mitt sätt är du snäll. Det är viktigt för mig att inte döda i onödan, karma du vet.”

”Du är gullig du, är alla lika blödiga i Sverige?”

”Det har ingenting med blödighet att göra. Se det mer som en tro eller livsfilosofi.”

”Ok, ok, du får som du vill.” I samma ögonblick såg vi en ljusraket som höll på att skrämma skiten av en flock fåglar, komma från Sörens och Bees halva av ön och vi drog en lättnadens suck för det betydde att det viktigaste var gjort och att Jens tippat rätt när han bara utrustat sig själv och Sören med dom enda två vattenbehållare som var tomma.

”Titta där, sa jag, ett durianträd, nu när vattnet är hittat så kan vi koncentrera vi oss på fast föda.”

”Vad är det?”

”Har du inte stött på durian tidigare?”

”Inte vad jag vet av namnet, hur ser dom ut?”

Durian känner man bäst igen på lukten, ser du dom taggiga gulgröna frukterna, stora som honungsmeloner som hänger där uppe i det översta lövverket.” Jag pekade upp i toppen på trädet, stort som en ek, som verkade vara helt ensamt där det växte.

”Jag vet inte riktigt, är dom goda? jo där ser jag, det var ena jäklar att vara bra maskerade.”

”Dom smakar gott och dom kan användas i matlagning också men dom stinker som ett skithus på en avdelning för magsjuka.”

”Hur får vi ner dom?”

”Ta av dig din sarong så spänner vi upp den som ett brandsegel under trädet så ska jag klättra upp och kasta ner dom jag kan nå.”

”Och jag ska stå här i bara trosorna!”

”Det är ju inte som om det är något jag inte sett förut”

”Ok, mister tjuvtittare, jag trodde du var gentleman och att det var Steve man kunde vänta sig sådant av.” Jag var redan uppe vid den första grenen när hon till la till att jag skulle vara försiktig där uppe.

”Faan vad det stinker,” hörde jag nere från Mary när hon gått efter en durianfrukt som gått sönder mot marken när den missat det uppspända tygstycket.

”Jag vet, släng den där åt helvete! Det är först när dom är öppna som det luktar, så länge som dom är hela och har kvisten kvar i fästet så är dom ok.”

”Tur att det är din törn i byssan från och med i morgon.”

”Hur många blev det?” Frågade jag när jag kom ner.

”Tolv.”

”Vi lämnar dom här och tar dom på tillbakavägen va?”

”Gärna, dom där stinkbomberna bär jag inte längre än nödvändigt.”

”Jag tyckte att jag såg en båt som verkade ligga för ankar på andra sidan ön, men jag är inte säker.”

”Vad var det för båt?”

”Jag är inte ens säker på om det var en båt, så den kan ju i alla fall inte ha varit särskilt stor. Vi får se när vi kommer till andra sidan, kom så skyndar vi oss.”

Mary var redan på väg och hon skrek något om en öl och en cigarett men jag hörde inte riktigt sammanhanget, jag såg bara hennes vita trosor som en hoppande prick mellan i det täta lövverket.

Det var kanske som med regnbågen och guldets, att det finns en bar på andra sidan ön, skrattade jag för mig själv medan jag knöt hennes sarong så högt upp jag nådde i en buske så att vi skulle hitta våra durianfrukter på vägen tillbaka. Jag satte av efter Mary.

Det hade gått ungefär en och en halv timme sen vi skildes vid stranden och vi hade bara hittat lite palmhjärta och några durian, och det var ju inte mycket att skriva hem om, jag hoppades det gått bättre för dom andra. Två skott hade vi hört men Mary hade inte tagit upp samtalet om att skjuta fågel igen och det kändes skönt, jag tänkte inte påminna henne heller. Det där med att döda levande ting i vår herres natur var inte riktigt min grej. Om jag har ett val så går jag hellre hungrig en dag eller två, men det är klart att jag kunde döda, jag skulle inte ha några skrupler att döda om jag verkligen måste. Det skulle nog vara lättare att döda en människa än ett oskyldigt litet djur, så mycket skitstövlar som det finns på denna jord.

Jag blev avbruten i mina tankar av att jag höll på att snubbla över Mary som låg och tryckte bakom sanddynen som markerade gränsen mellan djungel och strand.

”Sch! Lägg dig ner,” väste hon utan att ta kikaren från ögonen.

”Vad ser du? Är det en båt?”

”Ja, det är det.”

”Pirater?”

”Jag tror inte det, verkar vara fiskare eller något liknande, det ligger två roddbåtar förtöjda vid sidan av båten.”

”Ser du någon.”

”Inte ännu.”

”Får jag se.”

”Lugn, där är någon, inga vapen i alla fall, nej jag tror dom är ofarliga. Faan att jag inte kan komma på vilket land flaggan kommer ifrån.”

”Får jag se, jag kanske känner igen den.” Jag tog emot kikaren, satte den för ögonen och ställde in skärpan.

”Taiwan, ja Taiwan är det helt säkert.”

”Ser du några fler människor?”

”Ja. Två stycken som verkar vara på väg ner i den ena roddbåten. Vänta nu kommer det en till.”

”Vad gör dom, får jag se.” Mary lät ivrig som ett barn på julafton och jag kunde inte låta bli att låta blicken svepa över hennes kropp där hon låg. Vackert bruna ben, en fast lagom stor bak som endast täcktes av dom minimala trosorna. Bröst som, i min smak, var precis lagom stora. Av kroppen att döma kunde man aldrig tro att hon var över trettio, tänkte jag och jag eggades av tanken att få äga denna mogna kvinna för ett tag.

Det blev hårt och obekvämt att ligga på mage och beundra Mary och hon måste ha upptäckt min belägenhet, för hon vinkade med handen framför mina ögon som hade fastnat på hennes kropp.

”John då, vad tänker du på?” För sent upptäckte jag att jag låg lite på sidan och att mina avklippta jeans var alldeles för tajta för att dölja vad som var på gång. Jag måste ha blivit högröd i ansiktet, för jag kände värmen stiga när jag såg att hon tittade ner mot min gylf.

”Jag ber om ursäkt,” stammade jag fram.

”Det är väl inget att be om ursäkt för, jag blir smickrad, kom här!” Hon tog tag bakom nacken på mig, drog mig till sig och kysste mig.

Kapitel 12

När jag lämnade baren blev jag bländad av det kraftiga förmiddagsljuset, jag kisade ansträngt ut mot gatan som vid den här tiden badade i sol. Barnen sparkade boll på trottoaren vilket brukade vara förenat med livsfara på dom större gatorna och boulevarderna. Men så här långt ut i utkanten av Manilla så var trafiken så pass gles att en och annan förlupen boll kunde hämtas utan att det var någon större risk. Jag styrde stegen västerut, rakt igenom dom svärande barnens ommarkerade fotbollsplan och svängde runt hörnet utan att bry mig om omälena och småstenarna som kom farande bakom mig.

Villorna som låg efter gatan där Andis farbror bodde var alla olika både till färg och form. Enhetlig byggnadsplanering verkade dom som planerat och byggt området inte ha hört talas om, om det nu överhuvud taget existerade något sådant som byggnadsplanering så här i utkanterna av Manilla. Det verkade mer som att om man bara hade pengar att köpa en tomt så användes det återstående kapitalet till att visa alla andra i området hur väl ställt man hade det, genom att låta bygga så stora och vräkiga villor som möjligt. Det konstiga var att det verkade som om det endast var den här gatan som det fanns pengar på, för längre bort och i dom kvarter jag gått igenom för att komma hit, så var det mera slum och korrigerad plåt. Det verkade som om denna speciella gata varit föremål för någon arkitektävling i pråliga byggen, kanske Tierso varit i farten tänkte jag.

Efter cirka femhundra meter av tankar och funderingar så var jag framme vid villan, bara för att finna dom två träportarna till garageuppfarten, stängda. Det var konstigt, det hade dom aldrig varit förut. Jag stannade till ett tag och samlade mod innan jag tog ett stadigt tag i klocksträngen och ringde på.

Först hördes det ingenting, jag drog i klocksträngen igen men ingen signal hördes. Men nu hörde jag att det var någon slags aktivitet bakom grindarna, för ljudet av flera springande fötter och ett flertal röster trängde igenom den bastanta porten, efter ett tag vreds en nyckel om och ett obekant ansikte stack ut ur den minimala springan som bjöds mig.

Ansiktet såg lika förvånat ut som jag måste ha gjort av hans uppsyn där i porten.

”Yes what do you want?” Frågade ansiktet med en kort och iskall ton i rösten.

”Jag söker José, Andi och Harry,” sa jag och försökte låta så ödmjuk som det var möjligt utan att min förvåning som fortfarande fanns kvar inte skulle skina igenom.

”Vem?”

”José och Andi, började jag, om....”

”Här finns ingen med det namnet svarade ansiktet och visade en ansats att stänga igen porten. Jag lyckades få in en fot i springan och sköt på med hela min tyngd så att jag lyckades få upp porten så pass mycket att jag kunde klämma mig igenom. På andra sidan porten stod ytterligare två okända ansikten, som nu tillsammans med det första även hade fått kroppar och sköt på porten i ett försök att stänga densamma. Min tilltagande ilska och känsla av att

jag hade blivit blåst gjorde att jag hade kommit halvvägs upp till huset innan jag reflekterade över att alla tre hade var sitt automatvapen hängandes i en läderrem över axeln. Det struntade jag för ögonblicket helt i, alla mina sjuttiofem kilo rusade frustrerat upp mot husets entré och slet upp dörren. Bakom mig hörde jag hur dom tre okända skrek åt mig på både tagalog och engelska men jag varken hörde eller brydde mig om vad innebörden av det dom sa var. Jag var på jakt efter mina tvåtusenfemhundra dollars och i ivern så dök även dom tio peson som jag förlorat mot Babo upp, jag skulle ha dom också.

Synen som mötte mig när jag forcerade in genom dörren var inte på långa vägar vad jag väntat mig att se och först här stannade jag upp och förstod att något var riktigt galet. Cigarröken låg tät i rummet och vid ett tiotal mindre bord så satt det folk som spelade kort och uppe i hörnet där skänken med drycker hade stått igår, stod idag ett roulettbord och till höger om det en liten pulpet som fungerade som kassa eller något i den stilen. Mer hann jag inte se eller tänka förrän jag hade dom två dörrvakternas automatvapen i magen. Alla i rummet stannade upp med vad dom höll på med och tittade förvånat åt mitt håll, samtidigt som den stora mannen som suttit bakom pulpeten rusade upp och ut över golvet, skrikandes "Vad i helvete...." Mer hann han inte förrän den tredje vakten från gården, skrikande hunnit upp till dörren. Nu befann jag mig i en situation med tre automatvapen, antagligen M 16, som tryckte mot min kropp från alla håll. Varifrån jag fick kylan att finna mig så snabbt förstår jag än idag inte men det måste ha varit en kombination av rädsla och vakternas

övertäckning av min hastiga entré som gjorde att det var dom och inte jag som stod som fastfrusna. Jag böjde mig hastigt ner så jag kom under vapnen och kastade mig mot dörren och vad jag trodde var friheten. Jag rusade över gårdsplanen och när jag nästan var nere vid porten så hörde jag hur vakterna vaknade till liv och skrek "stop," på minst två språk. Det nästa jag hörde när jag precis fick tag i porten som turligt nog fortfarande var olåst, var en kulkärve som slog in i trävirket en halvmeter till höger om mig. Så här efteråt så tror jag inte att den var menad att träffa mig, det var nog mer en varning eller menat att få mig att stanna. Om det var det sistnämnda så borde han som avlossade den ta en kvälls kurs i psykologi för om man tror att någon som har kommit upp i över trettio kilometer i timmen och har tre M 16 gevär bakom sig och ena benet ute på gatan ska stanna när femton kulor slår in i trävirket vid sidan om en, så är man inte särskilt påläst i det ämnet. Mer hann jag varken tänka eller höra när jag svängde vänster utanför porten för att försöka komma tillbaka till baren där taxin släppt av mig. Det första jag såg var två killar som femtio meter längre fram kom springandes med sina gevär slängandes i luften alltmedan dom skrek "Hi you there, Hi Joe, stop Joe, stop" och det var inte för att hjälpa mig som dom kom rusande, det var ett som var säkert. Jag tvärnitade efter bara ett par meter, vände och sprang förbi porten igen, lagom för att se att minst två av vakterna från huset nästan hade nått fram till porten. Dom skrek också något som var ohörbart för mig, jag är inte ens säker på om det var ytterligare en kulkärve som sJohnrade till eller om det var ljudet av sju vakters springande fötter mot asfalt som lät.

Jag tänkte inte stanna kvar och titta efter, hann jag tänka innan jag rundade ett hörn och sprang en för mig okänd gata uppåt, mot boulevarden som brusade ett par hundra meter framför mig. Där är jag säker tänkte jag och kastade ett öga bakom axeln när jag flög fram. När jag såg att vakterna stannat nere vid hörnet och dolt sina vapen bakom ryggen så förstod jag att det var viktigare för dom att dölja sin illegala spelhålas existens än att få fatt i mig. Då först kände jag mig lite bättre till mods.

Hjärtat bultade fortfarande och jag kände hur adrenalinnivån stod högt, när jag en halvtimme senare klev ur taxin, som haft vänligheten att snabbt stanna för mig när jag i desperat flykt kom springande på Boulevarden som skulle ta mig bort från huset i Makati.

Tierso var inte hemma och det kändes skönt. Jag hade ingen lust att behöva erkänna mitt stora nederlag, genom att behöva berätta om vad som hänt och det hade jag med all säkerhet varit tvungen att nedlåta mig till om Tierso sett mig i det här tillståndet. Av någon anledning var han den sista jag ville förlora ansiktet inför och just nu kände jag mig oerhört dum och lurad.

Jag hällde upp whisky i ett dricksglas och la mig på soffan innan jag ens fått av mig skorna. Tankarna snurrade runt i huvudet när jag försökte få grepp om det som hänt dom senaste dagarna och framförallt timmarna. Var det en blåsning? Jag försökte summera indicierna för och emot att det var så, göra någon slags plus och minusstatistik i huvudet men det var inte lätt att hålla ihop begreppen och jag for hela tiden ut i tankarna. Värmen från det nästan

halva dricksglasen whisky som jag fått i mig hade stigit upp i huvudet och börjat göra verkan, jag kände en behaglig slö lummighet som gjorde det lättare att tackla det som skett. Jag sträckte mig efter flaskan och hällde upp en till.

Gatan ner mot spelhallen var extra rörig och stökig idag tycktes det, men det var antagligen det lätta ruset som spelade mina sinnen ett spratt. Jag sparkade lilltån i benet till ett grönsaksstånd och svor högt om att det här inte var min dag och vid närmare eftertanke så kunde man stoppa in hela den gångna veckan i det påståendet. Misslyckandet med min bedömning av Andi och hans så kallade familj. Misslyckandet med Jane, att jag inte kunnat hålla mitt eget ord vad det gäller Oni utan älskat med henne härom morgonen. Det är tur att jag inte är sådan att jag räknar ett misslyckande som en total katastrof och går och grämer mig i evigheter, för då hade jag lika gärna kunnat ta till en katolsk dödssynd efter dom här dagarna. Ett misslyckande behöver ju inte betyda att man ångrar något, bara man kan acceptera att man misslyckats så behöver man ju nödvändigtvis inte önska saken eller händelsen ogjord. Oni var exempel på det, att älska med Oni hade varit så nära att älska, som jag har kommit sedan jag lämnade Sverige. Dom andra, relativt få kvinnor som jag gått med här på Filippinerna hade mer varit som ett välregisserat tomt knull, fullt av teknik, som flickorna var mycket duktiga på här, men mekaniskt och känslolokalt.

Jag sjönk in i tankar och funderingar och höll på att gå förbi Babos spelhall. Det var cigarettförsäljaren som satt lutad mot väggen strax efter ingången till hallen som fick

mig att vakna med sitt skrik om att jag hade trampat på hans cigaretter. Han for upp och började hojta något om att jag skulle betala för skadorna, följd av en rad oöversättligen ord på sitt modersmål. Jag höll just på att förföra Oni i korridoren utanför hotellrummet på Royal Hilton i tankarna och förstod först ingenting av vad försäljaren skrek om.

Det var helt klart fel dag att skälla ut och försöka få ut pengar av mig för något som jag inte gjort. Speciellt inte ett så gammalt knep som han försökte sig på. Annars brukade dom lyckas med det där, jag hade själv gått på det i början av min Manillavistelse. Försäljaren hade ett redan söndertrampat cigarettpaket som han placerade ut samtidigt som han skrek i högan sky när någon turist råkade komma för nära. Den intet ont anandes turisten på sin eftermiddagspromenad var plötsligt mitt uppe i ett drama med skrikande försäljare annalkande gatflickor, folk från spelhallar, barer och annat löst folk som alla krävde att man skulle ersätta cigarettpaketet. I denna röra och kackalorum av anklagelser så var det få som behöll kylan och såg att allt var en teateruppsättning som bara gick ut på att komma åt den oskyldige turistens plånbok. Oftast betalade folk mycket mer än vad det ursprungliga paketet kostat, i sin stress att komma ifrån denna obehagliga situation.

Jag hade som sagt själv gått på det en gång innan jag träffat Babo och han berättat om tricket och om hur hela gatan brukade börja skratta efter en sådan enkel blåsning. Inte så sällan brukade till och med cigaretthandlaren föra statistik över antal blåsningar per dag, genom att krita ett streck på väggen bakom sig. Jag kom snabbt tillbaks från mina

dagdrömmar om Oni och gjorde som Babo lärt mig att göra när den här blåsningen spelades upp.

”Jag ber allra ödmjukast om ursäkt, jag ska naturligtvis genast köpa cigarettpaketet av dig. Ahh! Det är mitt märke också ser jag, har jag tur så finns det ett par cigaretter som är hela annars får jag röka tobaken i min pipa. Vad kostar paketet?”

”Du ska betala för att du förstört mina cigaretter!”

”Naturligtvis. Men när jag handlar och betalar för något så brukar jag få med mig varan. Nå vad kostar paketet som jag trampade sönder? För det var väl bara ett?” Försäljaren bara muttrade och grymtade något och viftade iväg mig, ackompanjerad av ett gapskratt från alla dom som varit i närheten och sett det hela, däribland Babo. Skrattar bäst som skrattar sist.

”Snyggt gjort John! Han var helt bortgjord, du gjorde exakt som jag lärt dig. Har du varit tvungen att öva många gånger?”

”Nej det var faktiskt första gången sen du lärde mig. Han måste ha varit ny i området, alla andra känner igen mig vid det här laget och vet att jag inte skulle gå på ett så billigt trick.”

”Jag tror inte det är det, John.”

”Vad menar du?”

”Det beror nog på att folk här i området betraktar dig som en schysst och rak kille som man inte kommer på tanken att försöka blåsa, om man inte är ny i området eller dum i huvudet, för en sån som du har uppställning från såna som mig, flickorna och barägarna.”

”Det var som faan, det är ju smickrande att höra.”

”Ja, ja, lugna ner dig nu, det finns flera sätt att se på saken. Vi är väl på ett sett ute efter din plånbok också, men på längre sikt så att säga. Vi vet ju att du plockar upp den frivilligt när du handlar av oss eller tipsar någon av oss för en tjänst eller slänger ett par pesos i någon fattigbössa och det är ju såna business som håller i längden. Jag är säker på att cigarettasaren blivit bortjagad eller tvingats äta upp sitt söndertrampade paket vid det här laget så på så sett så har du ju uppbackning. I vilket fall som helst så slipper du nog se honom igen för om inte dom andra fått iväg honom så har han med all säkerhet tagit sitt förlorade ansikte och gått själv.”

”Från det ena till det andra Babo, har du tid att gå ut och dricka en öl någonstans?”

”Jag vet inte riktigt. Måste fråga först. Är det något speciellt på gång?”

”Ja, jag skulle vilja berätta en sak som hänt och prata lite med dig om det går att göra något åt det!”

”Åh tusan, det låter allvarligt! Vad är klockan?”

”Mitt på dan skulle jag tro, ungefär halv ett.”

”Då kan jag nog ta en halvtimmas lunch. Räcker det?”

”En timma hade varit bättre.”

”Vänta så ska jag gå och fråga maestro.”

Babo kom tillbaks med ett smil över hela ansiktet, jag hade svårt att se om det var glädje eller ilska jag såg i. Babos svårläsliga ansikte, jag gissade att det troligen berodde på hans livsöde. Hade det kunnat speglas i ansiktet så hade han antagligen sett ut som en miserabel sextioårig gammal gubbe. Det, i kombination med alla falska leenden som han lägger upp för turisterna för att verka trevlig och kanske få

lite mer i dricks än han egentligen gjort sig förtjänt av, är troligen orsaken till att hans ansikte ser ut som en stenstod, tänkte jag.

”Hur gick det? frågade jag entusiastiskt.”

”Jag vet inte vad Maestro har ätit idag, han sa jag kunde vara borta till två!”

”Han kanske fick sig en påsättning i morse.”

”Kan va så, kan va så. Kom så går vi innan den slutar verka. Vad va det du ville snacka om?”

”Jag har blivit blåst, ordentligt blåst. Tror jag.”

”Tror du! Har man blivit blåst så vet man, inte tror.”

”Jag är inte riktigt säker, men mitt sunda förnuft säger mig att jag blivit blåst”

”Låter knivigt, hur mycket pengar rör det sig om?”

”Två tusen femhundra!”

”Milde mammon, Pesos?”

”Nej, dollar.”

”Herre Jesus.” Han gjorde korstecken och bad om förlåtelse på tagalog för sin hädelse. ”Hur i helvete kunde du låta dig luras på så mycket? Är allt borta?”

”Ja.”

”Och du vet inte var dom är?”

”Nej, inte riktigt.”

”Inte riktigt, vad menar du med det?”

Att jag inte vet var dom är.”

”Då har du blivit blåst, "that's it." Babos panna lades i djupa veck och jag såg att han grunnade på något, så jag lät honom hållas.

Vi gick förbi korghandlaren som haft översvämning härom dagen och jag såg att han surrat fast sina korgar som stod

utanför butiken och satt upp en bambu och rottinggrind i dörren för att försöka få sina varor att stanna kvar om det skulle komma ytterligare en monsunskur. Det skulle det med all säkerhet göra för det var den tiden nu, jag konstaterade i alla fall att regnet som kom häromdagen när jag var på Roxas café, måste ha varit lite extraordinärt eftersom korghandlaren inte försökt att förhindra att hans sortiment flöt ut till allmän egendom förrän nu. Jag tittade på Babo och tänkte fråga honom om det, men ångrade mig när jag såg att han fortfarande gick och grubblade. Jag hälsade på korghandlaren innan vi styrde stegen vidare mot Roxas park.

”Vad grubblar du över Babo?” Vi stod precis innanför repen som omgärdade det annars öppna caféet och tittade efter ett ledigt bord.

”Jag grubblar inte, jag är mest förstummad och lite sur på dig som kan låta dig luras på så mycket pengar utan att konsultera med mig innan du går och gör bort dig efter allt vad jag lärt dig om hur det går till här. Du borde veta hur Filippinare tänker och anser om turister och deras plånböcker, du är ju inte dum, eller?”

”Lägg av Babo. Jag blev skickligt sol och vårad bara, det fanns inte tid att tänka två gånger.”

”Det är precis så dom jobbar, "oh boy, what a sucker you are." Bara summan du förlorade kan ju få vem som helst att vända sig i graven. Kan du tänka dig vad tvåusen femhundra dollars skulle betyda för min familj, eller för vilken familj som helst här? Föreställ dig t.ex. Onis reaktion om hon fått den summan att ta hem till familjen, det är det som gör mig förbannad.”

”Kan du ta det lite lugnt tills du hört vad som hänt, i alla fall?”

”Jag tror inte att jag behöver det, men kom så sätter vi oss där borta i hörnet, han pekade mot ett ledigt bord, så får du berätta om det jag antagligen redan vet.”

Vi beställde in varsin öl och jag började berätta historien från och med det att jag träffat Andi på restaurangen den där ödesdigra kvällen. Ju mer jag berättade så kände jag hur ilskan och besvikelsen steg inom mig, jag märkte att jag började skaka och darra på rösten. När jag kommit till avsnittet där jag fick förklarat för mig hur spelet var upplagt så tittade jag på Babo och såg att han satt och nickade. Jag fick svårt att hålla tillbaka tårarna och när Babo såg det så avbröt han mig och sa att jag inte behövde berätta mer. Det måste ha varit någon slags fördröjd chockverkan som kom så här i efterhand när jag rotade i minnet och insåg hur lurad jag blivit. Ledsnaden övergick snart till mer och mer ilska och Babo gjorde en lugnande handrörelse samtidigt som han viftade till sig en av servitörerna, som inte såg honom.

”Skrik på honom, sa jag”

”Har du glömt var vi är ?”

”Javisst ja, jag går bort och köper något i baren. Vad vill du ha Babo?”

”En öl till blir bra, men ta du en stor whisky. Det kan du behöva när jag berättar för dig om det här urgamla tricket som du fallit offer för.” När jag kom bort till baren så gjorde bartendern några tecken som jag tolkade som en fråga om jag var ledsen för att min kvinna lämnat mig, jag skakade på huvudet och försökte teckna att någon stulit

mina pengar. Han skakade på sitt huvud och smackade med munnen medan han hällde upp min beställning. När jag ville betala så tecknade han "on the house," genom att rita ett hus i luften och lägga handen ovanpå lufthuset. Jag gick tillbaks till vårt bord med en lite bättre känsla av att det fanns schysst folk trots allt.

"Han bjöd," sa jag när jag ställde ner ölen framför Babo. Han svarade inte så jag satte mig ner och svepte min whisky innan Babo hade hunnit titta upp ur sina dagdrömmar. Jag tecknade åt barmästaren att komma med en till och den här gången så såg han oss med en gång. Jag bjöd glaset åt Babo, men han bara skakade på huvudet.

"Vad menade du med, det urgamla tricket?"

"Du föll för ett mycket skicklig och genomarbetad gammalt blåsning som spelare här har använt sig av så länge jag har jobbat i Ermita, troligtvis längre. Det kallas helt enkelt "The conductor" och går ut på att låta någon dum, förlåt uttrycket, turist tro att han gör en fattig familj en stor tjänst genom att ställa upp och hjälpa till med att blåsa den stora stygga vargen, i det här fallet en doktor, som har lurat så många på deras livs besparingar. Dom spelar mycket på känslor och bygger oftast upp blåsningen under flera dagar."

"Du har rätt, det var så det gick till. Fy faan vad jag känner mig dum."

"Det ska du göra, inte minst med tanke på alla pengarna. Du får väl skriva hem till er välgörenhetsmyndighet och få hit ett par tusen dollars till."

"Nej Babo, nu skiter jag i det här och drar vidare till Borneo. Jag ska boka min biljett i morgon."

Det kändes skönt att ha bestämt sig för att resa därifrån, tänkte jag när vi gick ifrån Roxas. Babo gick tillbaks till jobbet och jag gick hem till Tiersos för att duscha och klä mig innan jag senare skulle besöka restaurangen där jag först mött Andi. Kanske skulle jag få syn på honom.

Kapitel 13

Jag hade vridit på huvudet minst hundra gånger och började känna en begynnande värk i höger sida av nacken. Innerst inne visste jag att Andi inte skulle dyka upp men jag kunde lik förbannat inte låta bli att titta varje gång som det slog i restaurangdörren.

Jane satt vid ett bord alldeles till höger om entrén tillsammans med en man i fyrtioårsåldern som såg ut att komma från någon arabstat eller någonstans från norra Afrika. Det blev dubbel olustkänsla varje gång jag tittade mot dörren och såg Jane sitta där och le med sitt proffsiga påklustrade "jag är här och gör vad du vill, bara du betalar" leende, samtidigt som jag kunde konstatera att det inte var någon ur den fejkade familjen Ocampo som stegade in i lokalen.

Jag försökte stålsätta mig och inte vrida på huvudet, om inte annat för att inte genera Jane som såg märkbart irriterad och generad ut varje gång våra blickar möttes. Det blev bara ännu jobbigare att inte se något och jag kom på mig själv med att räkna dom gånger som dörren slog och sedan vänta för att se om det var någon som gick förbi mitt bord. Men varje gång jag inte såg någon som kom förbi mig på sin jakt efter ett ledigt bord eller på väg mot baren som jag hade full uppsikt över så kunde jag knappt sitta still på min stol. Det hela slutade med att jag vred stolen så att jag hade dörren och Janes bord under ständig uppsikt i ögonvrån.

Jag kunde inte bestämma mig för vad jag helst ville se komma genom lokalen, Andi eller Jane men efter en

noggrann eftertanke så bestämde jag mig för att jag ville att båda två skulle visa sig vid mitt bord. Helst Andi först, så att jag fick tillbaks mina pengar, en del av mig ville fortfarande inte tro att det var en blåsning. Den delen av mig ville desperat ha en chans att få spela tillbaks pengarna, den delen sa att allt hade varit schysst från början. Det måste ha varit min högra hjärnhalva som resonerade så. Den vänstra hade lyssnat på Babo tidigare på dagen när han nästan hysteriskt hade skrikit att jag var en född förlorare som överhuvudtaget kunde tänkta tanken på att spela ett spel till. "Inse att du blivit blåst och försök att göra något positivt av det, annars gräver du ner dig tills du går under i ångest och drunknar i adrenalin" Men jag hade fortfarande svårt att både tro och acceptera att jag blivit lurad. Jag tänkte på den dagen då jag och Andi hade åkt tillbaks till Ermita i jeepney. När Andi hade pratat om att man kunde sätta spelet i system och låna en villa enkom för ett sådant tillfälle. Hade han försökt att varna mig? Var han i händerna på något större och mäktigare än han kunde hantera, vare sig han ville eller inte? Var det inte så det hade gått till? Det var ju en spelhåla i morse när jag kommit dit, det såg inte ett dugg ut som den fina familjevilla där jag spenderat dom senaste tre dagarna. Babo kanske hade rätt i alla fall, men ändå så hade jag svårt att sluta hoppas och tro att Andi skulle dyka upp. Dom har säkert bara fått ett litet problem med pengar eller något. Jag vaknade upp ur mina dagdrömmar av att en hand lades på min axel och jag hoppade till, samtidigt som jag vände mig om och utbrast, "Andi!" Jag tittade upp i ett förvånat ansikte som tillhörde Jane.

”Andi, sa hon förvånad. Sitter du här och väntar på den där lyckasökaren.”

”Hej Jane, jag visst inte att det var du, Vad menar du med att Andi är en lyckasökare?”

”Jag vet inte riktigt vad det är han håller på med men något skumt är det, varje gång man ser honom här i Ermita så raggar han upp en turist som i nio fall av tio åker härifrån på grund av att pengarna är slut en vecka senare.”

”Vet du inte vad som hänt med dom då,” frågade jag och hörde iver i min egen röst.

”Jag var tillsammans med en kille som umgicks med Andi i en vecka, men inte ens han sa något trots att jag försökte luska ut vad som hänt. Han bara försvann utan att lägga så mycket som en peso på nattduksbordet. Jag har inte sett röken av honom sen dess, så något skumt är det men jag vet inte vad. Jag har hört ryktas om att det ska ha något med kortspel att göra”.

”Jag ska också åka hem om ett par dagar, vill du inte sätta dig ner och ta en drink så att vi kan prata lite mer?”

”Jag är inte här ensam John, min eskort väntar utanför, jag ville bara hälsa.”

”Så trevligt då,” ljög jag och kände ett sting av svartsjuka.

”Nej det är ingen speciellt trevlig person, han behandlar mig och alla andra flickor som om vi vore horor, det är business bara business. Om han inte vill gå hela vägen, vilket jag hoppas, så kommer jag till ditt rum senare i natt om det är ok.”

”Bara om du väcker mig den här gången.”

”Ömt” kastade hon ur sig över axeln när hon skred mot utgången.

Jag skrek till av glädje när jag såg Terry och Joe komma in i lokalen strax innan Jane nått fram till dörren. Alla tre vände blicken åt mitt håll men när Jane såg att det var Terry och Joe jag tjoat på, så fortsatte hon ut på gatan med ett drag av besvikelse i ansiktet. Genom fönstret såg jag hur hon erbjöd Araben sin arm och sen försvann hon ur mitt blickfält.

”Hi, John! long time no see!” Skrattade Joe när han knackade sig fram till en av dom lediga stolarna vid mitt bord.

”Hej Joe, jag visste inte att du gillade lyteskomik.”

”Hörde du Terry! Killen är ju en riktig skämtare. Jag trodde ni skandinaver var tystlåtna allvarliga män.”

”Hej John var har du varit den senaste tiden? Vi har letat efter dig.” Terry letade efter en servitris med blicken.

”Äh du vet, brudar lite spel och så var jag på ett stort party med Manillas jetsettare, häromkvällen.

”Finns det sådana här,” sa Terry som desperat for omkring på stolen i sin jakt efter betjäning.

”Vad är det du far omkring på stolen efter Terry?” Jag upphörde aldrig att förvåna mig över hur väl Joe var med i allt som hände runt kring honom.

”En servitör, för helvete. Varför får vi ingen betjäning på det här jävla stället?” Hans sätt förvånade mig lite, jag var van vid att Kanadensare hade lite mer av brittiskt gentlemanmanér i kroppen. Han uppförde sig mer som en burdus australiensare eller amerikanare som ska ha allt med en gång.

”Det fixar jag sa Joe, och ställde sig upp. Kan vi få en servitör till det här bordet annars kommer jag och hämtar mitt eget dricka” skrek han så det ekade i lokalen.

Allt verkade stanna upp för bråkdelen av en sekund, sen stod det en servitör vid bordet innan vi hunnit blinka.

”Vad önskar herrarna?” Sa han med ett smil fastklistrat över hela ansiktet.

”Hur kunde det där gå så snabbt?”

”Joe har varit här i Manilla länge, dom känner till honom.”

”Vad har det med hur snabbt servicen kom,” frågade jag nyfiket.

”Dom har varit med om att han hämtat sin egen dricka, så enkelt är det.”

”Jag fattar ingenting, vad menar du?” Jag fick en känsla av att Terry drev med mig och det gillade jag inte. Man hade drivit tillräckligt med mig för en dag, jag hörde irritationen i min egen röst.

”Kommer du inte ihåg när vi satt på Roxas den dan vi först träffades, när den där tiggaren kom in och spelade på såg?”

”Jo.”

”Kommer du ihåg vad som hände med borden när Joe blev exalterad och skulle fram och, se?”

”Jo.”

”Dom har varit med om samma sak här och du kan ju räkna ut hur skulle se ut.”

Joe satt bara och flinade skadeglatt, alla tre brast ut i ett gapskratt som fick hela lokalen att än en gång tystna och titta åt vårt håll.

”Vad ska vi skåla för?” Terry lyfte flaskan med skummande San Miguel.

”För en problemfri hemresa denna gång,” föreslog Joe.
”Hur visste ni att jag var på väg att åka hem?”
”Det är jag som åker, att du, John skulle lämna paradiset hade jag ingen aning om.”
”När åker du då?” fyllde Terry i.
”Jag tänkte boka om min biljett i morgon så jag vet inte när jag får en plats. Vet ni om det går många flyg till Borneo?”
”Vilket flygbolag flyger du med?”
”Cathy Pasific.”
”Då är det nog inget problem, det är ju ett Asiatiskt bolag.”
”Vad flyger du med för bolag, Joe?”
”All around the world air freighters.”
”Va?”
”Kommer du inte ihåg att vi berättade om hur Joe liftade med fraktflygplan.”
”Javisst ja.” Jag tittade på Joe som verkade befinna sig i en annan värld för tillfället. Man kunde se hur han "tittade" på något med sin hörsel.
”Är hon snygg, frågade han. Hon låter snygg.”
”Vem då?” svarade jag och Terry i kör.
”Hon som kommer gående mot vårt bord från vänster bakom er.”
Både Terry och jag vände oss hastigt om och fick se ännu en fantastisk vacker uppenbarelse, ”Ungefär som Jane fast med mer asiatiska drag än Janes lite spanska utseende.”
”Wow, sa Terry. Henne ska jag ragga upp.”
”Om jag lyckas med det, kan jag låna ditt hotellrum då, John?”

”Det där jävla hotellrummet börjar bli mer välbesökt än en busstation men det är ok för mig, du får själv prata med Mama.”

Vi beställde ett par öl till och Terry berättade att han skulle åka ner till södra delarna av öriket nästa dag, så det var lite av sista natten med gänget stämning vid bordet. Efter den sjätte ölen började jag känna av att jag bälgat i mig en massa whisky innan jag gick hemifrån Tiersos och jag kände att jag måste röra på mig.

”Klockan börjar bli mycket boys, jag tänker ta lite frisk luft,”

”Bra, för jag ska gå bort till donnan som gick förbi förut och pröva lyckan. Vi ses på ditt rum om du kommer hem sent, du måste ge mig ett par timmar i alla fall.”

”Jag ska nog gå hem till en vän och sova, så du kan nog räkna med att ha rummet för dig själv hela natten. Hej då Joe, det var trevligt att träffas. Hoppas det går bra med liftandet i morgon.”

”Ja hej då John. Och lycka till själv, vi ses kanske någon annan stans runt globen, den är ju inte så stor.”

”Nej jag vet, hej då Terry jag hoppas att du har spridit tji och tre över hela Canada så att jag kan finansiera min resa när jag kommer dit.”

”Löjligt, det blir som i hockey. Sweeds will always be the chickens.”

”Ja, Ja, Ja. Om vi inte ses innan du åker till södra Filippinerna så ska du tänka på att vara försiktig på Mindonau.”

”Varför då?”

”Inbördeskrig och religiösa väpnade motsättningar. Chiao!”

Kapitel 14

På vägen från restaurangen hem till Tierso så fastnade jag i en barkiosk. Jag satt och smuttade på en öl och tittade in i spelhallen som låg tvärs över gatan. Det var fullt med både spelare och åskådare runt alla borden och jag såg att Babo hade fullt upp med att servera öl, komma med nya kriterior och lägga upp trianglar med bollar inför varje nytt spel. Jag hade aldrig förr sett en sådan kommers där inne och jag blev nyfiken på vad som var i görningen. Stolen föll i backen med ett brak när jag, lite vinglig av all alkohol reste mig från baren för att gå över gatan och fråga Babo vad som var på gång. Jag hejdade mig i dörröppningen med samma känsla som jag hade haft i morse när jag kom till villan i Makati och upptäckt att det var en regelrätt olaglig spelhåla.

Det var som om allting upprepade sig, den tunga cigarröken slickade nästan fötterna på alla i hallen. Det var endast Filippinare där inne och jag förstod med en gång att det var fråga om något av alla oändliga inofficiella mästerskap som spelades i Ermita. Jag kom på mig själv med att titta efter om det var någon som var beväpnad. Skillnad mellan dom professionella biljardspelarna och kortspelarna var tydlig även så här på håll. Kortspelarna som jag stötte på i morse verkade vara etablerade gangsters,

sådana som man tänker sig gangsters från gamla filmer om Al Capone i Chicago. Stora feta byxnötare med varsin cigarrstump i mungipan och en bula under ena armhålan, som markerade var dom hade sina sexskjutare. Jag tvivlade inte ett ögonblick på att var och en som hade suttit och spelat där i villan tidigare idag, hade haft ett vapen på sig. Dom hade någon slags ond pondus, en utstrålning som lät betraktaren förstå att här fanns det pengar och det var ingen som bestämde över dess ägare, dom var alla sina egna bossar. Jag vet inte riktigt hur den Filippinska maffian är uppbyggd men en sak hade jag fullständigt klart för mig, att efter händelsen i morse, så tänkte jag inte försöka ta reda på det heller.

Biljardspelarna däremot var fria män på ett annat sätt, dom styrdes inte heller av någon annan än möjligtvis deras behov av att spela biljard om pengar. Dom var inte så stela utan mer rörliga i hela sin utstrålning. Ungefär som vi globetrotters i jämförelse med resande affärsmän, biljardspelarna i lokalen var fria men fångade av hasardhunger. Dom var inte lika välklädda som kortspelarna i villan. Dom hade sett ut att ha varit stöpta i samma form. Dessa spelare klädde sig mycket mer individuellt, här var det nästan genomgående jeans och skjortor i regnbågens alla färger eller T-shirts med eller utan ett batikmönster. Det tjoades och visslades, svors och förbannades, inte på ett aggressivt sätt utan mer på ett slags oseriöst allvar. Jag skulle just ta ett steg nerför trappan och in i lokalen när en lätt kyss i nacken och ett "Hi John" fick mig att stanna mitt i steget. Det var Oni som smugit upp bakom mig.

”Hej Oni, varför smyger du upp sådär, du höll på att skrämma ihjäl mig.”

”Jag smög inte, det var du som var så långt borta i dina dagdrömmar så att en cirkus hade kunnat passera förbi utan att du märkt något, vad tänkte du på?”

”Inget särskilt, bara om hur färger påverkar människor, jag lät blicken vandra över Onis rosa och röda batik klänning, upp till dom fylliga läpparna som var målade med ett djärvt rött läppstift, dom stora bruna rådjursögonen som hon hade förstärkt med kajal och en mycket lätt tusch av en violett ögonskugga under dom höga, tunna ögonbrynen. Och på hur vacker du är”

”Har du druckit?” Hela hennes ansikte sprack upp i ett leende som bara Oni kunde prestera.

”Är det så ni kvinnor i Ermita bemöter komplimang, sa jag med ironi i rösten. Tack för komplimangen ska du väl säga.”

”Det vet du att jag menar, sa hon och rodnade lite. Det är bara det att jag inte är van vid att få kärleksfulla komplimanger från dig, jag vet inte riktigt hur jag ska tackla sånt.”

”Jag menar allvar Oni, det är så du ska tolka det.”

”Nu vet jag att du är full.” Jag gav henne en kram och vi skrattade hjärtligt, men jag kände att det var något mer än vänskap mellan oss, och att det var ömsesidigt.

Jag bjöd Oni på en öl i Joes barkiosk och hon tackade genom att ge mig en kyss som bara bekräftade min känsla av att det här höll på att leda bort från den syskonkärlek som tidigare rått mellan oss och in i något okänt. Det kändes lite olustigt nu när jag bestämt mig för att lämna

öriket. Jag bestämde mig för att inte berätta det för henne ännu utan att vänta med det till i morgon bitti, ikväll tänkte jag ta med henne hem till Mamas, det kände vi nog båda två på oss.

”Vad tror du det är som händer inne hos Babo i spelhallen, frågade jag och pekade på myllret av spelare och åskådare i den förhållandevis lilla spelhallen?”

”Jag vet inte men jag kan gå över och fråga.”

”Är det klokt att störa dom?”

”Nej, du har nog rätt. jag frågar bartendern.”

Jag sörplade i mig det sista skummet ur vår andra öl och genast så ställdes två nyöppnade San Miguel upp, tätt framför oss. Istället för att ta flaskan till sig så flyttade Oni sig närmare mig. Hon bekräftade vad jag hade trott, det handlade om ett stort inofficiellt mästerskap där inne i biljardhallen och tydligen var det rätt mycket pengar involverade i spelet. Det var någonting som tog emot när Oni gjorde sina försiktiga små närmanden, jag vet inte om det var den manliga stoltheten som sa att det borde vara jag som tog initiativet, eller var det för att jag skulle åka och att jag inte ville involvera mig i några känslomässiga relationer så här i slutet av min vistelse här. Jag hade klarat av att umgås med dom här tjejerna i över ett år utan att bli särskilt känslomässigt engagerad, varför skulle det ske nu, när jag bara skulle vara kvar i ett par veckor till. Förut ville jag inte såra Oni, nu var bådas känslor involverade. Jag tog mig ur situationen genom att föreslå att vi skulle gå och titta på Babos chef som var mitt uppe i ett spel med en för mig okänd spelare.

”Vilket vackert par! Babo kom upp vid sidan av oss med två öl som han sträckte fram till oss med en inbjudande gest. Passa på och lär dig något John för dom här två kan spela biljard.”

”Vad spelar dom?”

”Nineball om tusen pesos per upplägg, dom är i blöjligan om man jämför med vad du spelar om,” sa han ironiskt samtidigt som han stötte till mig i sidan så att jag tappade balansen, ölen och jag ramlade in i Onis famn. Det var ingen idé att kämpa emot längre och när jag tittade upp för att be om ursäkt för att jag spillt öl över hennes klänning, så tindrade hon bara med sina lätt rödsprängda, berusade ögon.

Det hade blivit sent på natten innan jag och Oni och Babo, som avslutat sitt jobb nu när mästerskapet var över och den riktiga hasarden börjat, hade gått över till Joe i barkiosken för en sängfösare. Själv var jag inte i något större behov av mera alkohol efter en dag som börjat med den varan redan klockan elva på förmiddagen, men jag beställde en San Miguel för att hålla Babo sällskap en stund innan han skulle hem till familjen för att försöka sova tre fyra timmar. Oni stod och pratade med en väninna och hade ryggen vänd mot oss, men hon var ändå inom hörhåll, så Babo viskade när han sa, "det börjar bli allvar mellan dig och Oni va?"

”Märks det så tydligt.”

”Jag märker det i alla fall. Vet hon om att du ska åka iväg?”

”Nej, jag hade tänkt att berätta det efter inatt”

”Är det så klokt de, du vet hur känslig hon är.”

”Jag tar chansen, jag orkar inte med några farvälkänslor, det är inte sådana känslor jag vill ha i detta skede. Om det

överhuvudtaget blir tal om att spendera natten tillsammans så vill jag att det ska ske med ömsesidig kärlek här och nu, och inte med henne tänkandes på att det är sista gången vi ses.”

”Jag hoppas du vet vad du gör John, hur är det med Jane då? Det har blivit en häftig scenförändring, jag trodde det var henne du var förälskad i och att Oni bara var som en syster för dig.”

”Det trodde jag också, men Jane är för professionell och tänker bara på pengar till skillnad från Oni som är mer som en familjeflicka. Hon är en fin tjej på alla sätt och vis.”

”Det har jag försökt säga till dig i ett år. Varför tror du att jag presenterade dig för Oni. Jag ville att det jag ser hända nu, skulle ha hänt för länge sedan. Jag har känt Oni länge och det är en speciell tjej. Och du är en speciell kille, John.”

”Det vet jag väl Babo, det behöver du inte säga. Oni hade skiljts från sin väninna och stod bakom ryggen på oss och tummade på en maruijanacigarett som hon hade fått. Ska vi röka den här innan vi går upp och sover?”

”Det är ok. Med mig, det var länge sedan, vad säger du Babo?”

”Rök ni, jag tar en öl till innan jag måste skynda hem.”

”Det här kan ju bli en riktigt trevlig avslutning på kvällen”, sa jag med en plötsligt mycket nyktrare röst.

Vi smög på tå förbi receptionen på Mama Casa, om man nu kan kalla ett skrivbord i korridoren på botten våningen för reception. Mama själv satt på en stol och snarkade så att tavlorna på väggen bakom henne skakade, stolen hon satt

på syntes knappt under hennes enorma kroppshydd. Det var en syn för gudar. Maruijanan som vi rökt i barkiosken hade börjat verka och Oni hade svårt att hålla sig för skratt när vi försiktigt försökte smyga längs den motsatta väggen. Jag tittade på Oni för att försöka tysta henne så att vi inte skulle väcka Mama, men det var det dummaste jag kunde ha gjort. Oni kunde inte hålla sig för skratt och när jag såg på henne och hörde hennes flickaktiga fnitter så kunde jag inte behärska mig längre, vi började gapskrattande springa uppför trapporna och bakom oss hörde vi hur Mama vaknade till liv. Hon ropade några osammanhängande svordomar efter oss men då hade vi precis hunnit upp för trappan och runt hörnet in i korridoren som ledde till mitt rum. Det var tur att inte Mama såg oss tätt hopslingrade, berusade och maruijanapåtända, ömsom kyssandes och ömsom fnissandes. Jag var inte på humör för några moderliga råd eller kommentarer, så här dags på natten, hur välmenande dom än hade varit. Just nu var jag bara berusat förälskad i Oni och ville bara komma in på rummet fortast möjligt. Jag tog ner nyckeln från dörrkarmen och stod och fumlade i mörkret efter nyckelhålet när Oni fick en ny attack.

”Vi kanske ska avsluta kvällen här, sa hon och vek sig dubbel av skratt.”

”Vad menar du med det?”

”Du kan ju inte ens pricka nyckelhålet, det var knappt att jag uppfattade hennes lustighet, hon höll på och kikna av skratt. Hon visste inte hur rätt hon hade, för jag hade helt glömt bort att Terry och hans tjej hade lånat rummet några timmar tidigare. Onis skratt tystnade direkt när jag

berättade att jag glömt bort att rummet kunde vara upptaget.

”Shit, sa hon och kysste mig. Öppna då och titta efter.”

Jag sköt henne varsamt ifrån mig och låste upp dörren.

”Är det någon där, viskade Oni bakom mig

”Det ser ut som om åtminstone en ligger och sover i sängen, vänta här så ska jag tända tändaren och gå fram och se. Jag gick fram till sängen och såg att det mycket riktigt bara var en person som låg under täcket i det mycket spartanskt möblerade rummet. Fläkten i taket stod och snurrade på lägsta hastighet och gav ifrån sig ett rogivande ljud som ackompanjerades av dom lätta snusningarna från sängen. Jag tog för givet att Terry och hans dam slutfört det dom kommit för att göra, att flickan hade gått därifrån och att det således var Terry som låg där och sov. Jag skulle just till att böja mig fram och ruska om honom, när jag hoppade till av att Oni hade smög upp bakom mig. Jag trodde att hjärtat skulle stanna när hon tog tag i min arm och högljutt frågade, "vem är det John?"

Jag satte fingret för munnen för att tyst försöka få henne att förstå att någon låg i sängen

”Hon började få ett nytt hysteriskt skrattanfall och desperat försökte jag tysta henne genom att lägga ena handen för hennes mun, men det var försent, ett huvud stack upp över täcket och en hand sträcktes ut och tände läslampan.

Från och med här är det svårt att exakt redogöra för vad som hände, för när Oni såg att det inte var Terry, utan en kvinna som låg i min säng, så blängde hon till på mig med kolsvarta ögon. Sen kastades jag bakåt av Oni när hon störtade fram mot den stackars inte ont anande nyvakna

flickan, alltmedan hon öste ur sig en massa, för mig oförståeliga svador på tagalog. Jag försökte ta tag i henne för att hindra henne men jag var tvungen att släppa taget för att precis undgå att träffas av Onis arm som hon kastade ut bakom sig. Jag kunde inte förstå Onis plötsliga vändning i humöret men antog att det måste ha berott på något som flickan i sängen sagt när hon vaknat av Onis skratt. Jag försökte säga något lugnande men insåg att det var meningslöst att få en syl i vädret. Ögonblicket när Oni stannat upp för att vifta bort mig hade gett den andra flickan en chans att komma upp i knästående och jag såg i ögonvrån att hon planerade ett flygande anfall mot Oni när jag snubblade på sängbenet när jag försökte värja mig från Onis arm. Jag rullade baklänges mot dörren, och när jag åter kom upp på fötter så låg båda flickorna på andra sidan av sängen och brottades och drog varandra håret. Jag tog mig för bakhuvudet och kände en början till en ömmande bula och gjorde mig beredd att gå in för att skilja dom stridande flickorna åt. Då fick jag något som kändes som en hästspark på läppen och såg en blixtnamn framför ögonen, sen svartnade allt för mig utan att jag förstod vad som hänt. Det kan bara ha gått några sekunder innan jag vaknade till liv igen, jag kände smaken av blod i munnen och skjortärmen blev alldeles rödfärgad när jag försiktigt strök den över läppen. Jag försökte gnugga bort dimman ur ögonen för att se vad det var som slagit ner mig och det var i sista sekunden för när jag blev klar i ögon och huvudet så såg jag i ögonvrån hur Jane kom farande i ett utfall mot mig där jag låg på golvet. Jane såg ursinnig ut, hon skrek något som jag inte förstod och måttade ett slag med handväskan mot

mitt huvud. Jag fattade strax att det var den som hade nockat mig alldeles nyss och dök ner på golvet så att väskan missade sitt mål och landade med ett brak i väggen ovanför mitt huvud. Oni hade antingen besekrat sin motståndare borta i andra hörnet eller också så hade Janes intåg i rummet och utfall mot mig gjort att hon struntat i flickan som sovit, för att prioritera Janes försök att misshandla mig.

”Butterfly! Fucking butterfly! Skrek Jane och jag såg handväskan komma farande mot mig i luften igen, den här gången som en hammare ner mot mig. Oni hann precis fram för att hindra hennes sving innan den landade i mitt ansikte en andra gång.

Oväsendet måste ha hörts över hela kvarteret för jag hörde en mängd upprörda röster och skrik utanför det öppna fönstret och i korridoren utanför den stängda dörren. Det var ingen av flickorna i rummet som kunde tillskrivas min andra nock utan det var dörren som flög upp i mitt huvud när Mama stormade in rummet för att se vad det var som hände.

Det måste ha varit en otrolig syn för en utomstående att komma in i rummet mitt i denna kalabalik. Det första hon fick se när hon tittade bakom dörren som hon just slagit upp, var mig ligga och skrikande ta mig för huvudet och kämpa för att behålla medvetandet från den kraftiga smällen som dörren gett mig. Längre bort i rummet satt Oni gränsle över en svärandes Jane som låg på mage på golvet och skrek och försökte slå Oni med handväskan bakom ryggen. Från sängen kom den tredje flickan farande med ett vrål genom rummet och landade på ryggen på Oni vilket

resulterade i att hon och Oni rullade av Jane, som snabbt kom på fötter och åter kastade sig in i högen av kombattanter som nu hade hamnat inne vid väggen en meter närmare mig och dörren. Jag kom snabbt upp i sittande ställning och i ren reflex hoppade jag bakåt så att jag med nöd och näppe undgick att få benen krossade utav Oni när hon rullade runt i ett försök att undkomma en knytnäve som var omöjligt att se vem den tillhörde. Det var det sista jag såg av detta osannolika flickslagsmål som utspelades på mitt rum och som jag någonstans antog att det var jag som indirekt var skyldig till. Mer hann jag inte tänka förrän Mama släpade ut mig ur rummet med ett stadigt tag i nacken.

"What the hell are you crazy people doing" skrek hon när jag for som en vante längs korridoren.

"Om 30 sekunder kommer polisen, så jag föreslår att du snarast sticker härifrån så att du slipper svara på en massa onödiga frågor eller spendera natten nere på stationen." Sa hon nedlåtande samtidigt som hon skrek något till tjejerna i rummet, som inte hade slutat slåss ännu.

"Har du passet med dig?" Hon slängde ur sig frågan bakom ryggen samtidigt som hon var på väg in i rummet igen för att försöka få ett slut på slagsmålet.

"Det ligger hemma hos Tierso."

"Då tycker jag att du ska gå hem till honom snarast möjligt och kom inte tillbaks hit i natt, vi får prata om det här i morgon. Skynda dig nu för om polisen ser dig här utan pass när dom kommer så får du med all säkerhet följa med. Seså, iväg nu." Det där sista hörde jag knappt eftersom hon redan var på väg in i rummet för att sära på flickorna. På

väg ner för trapporna så hörde jag Mama skrika och domdera på tagalog och jag kunde gissa mig till vad det gällde för ordet polis dök upp vid mer än ett tillfälle. Jag hade precis kommit över gatan när polisbilen stannade till utanför hotellet och tre storvuxna polismän rusade in med sina en meter långa bambukäppar i högsta hugg. Till råga på allt så hade det börjat ösregna så jag hann bli genomsur på den korta språngmarschen snett över gatan innan jag kom in under barkioskens skyddande parasoll. Joe, bartendern tittade forskande på min uppenbarelse när jag helt utsjasad kastade mig ner och greppade ett antal av hans servetter för få stopp på blodet som fortfarande sipprade lite grann från överläppen. Jag beställde en öl och använde en ton i rösten som jag hoppades skulle markera för honom att jag inte hade lust att prata eller förklara något om vad som inträffat, sanningen var väl den att jag inte själv riktigt förstod varför och vad som hade hänt. Kylan från ölen drog ihop blodkärlen i såret så att det endast blev små skära streck på servetten när jag försiktigt tryckte den mot såret och jag försökte samla mina tankar för att få grepp om det som hänt. Varför hade Oni flugit på flickan sängen? Vem var hon? Kunde det ha berott på svartsjuka från Onis sida? Knappast, hon borde ha förstått att inte flickan var där för att vänta på mig. Hade hon trott det så hade hon väl frågat först, så mycket tyckte jag att jag kände Oni. Jag försökte minnas om flickan hade sagt något som kunde ha fått Oni så rasande men jag kunde inte minnas att hon hunnit säga någonting innan det hade smällt. Att Jane hade sopat till mig med väskan kunde jag väl förstå, för nu när jag nyktrat till så kom jag ihåg att jag bjudit henne till rummet om hon

hade kunnat komma loss från sin date, vilket hon tyvärr, såsom allt hade utvecklat sig, måste ha gjort. Troligtvis hade hon hittat på någon anledning att inte spendera natten med sin Arab och bestämt sig för att göra det med mig istället och kommit till mitt rum bara för att upptäcka att jag var där, inte bara med en, utan med två andra, gatflickor. Vilken jävla tur att hon inte haft sitt rakblad mellan fingrarna, för då hade jag nog inte suttit här med bara en sprucken överläpp utan legat på sjukhus för att sy ihop ett djupt "butterfly snitt" från örat ner till hakan. Det hade jag sett andra killar som flickorna kommit på med att gå ut med mer än en av dom samtidigt få. Jag tog mig för kinden och rös till vid tanken. Det kändes som en evighet sen jag kom ut från Mama Casa och ännu hade ingen annan kommit ut från hotellet. Polisbilen stod fortfarande kvar lika olycksbådande som en mörk gränd i slumkvarteren. Hemma i Sverige kunde man för det mesta, om man inte gjort något olagligt vill säga, känna sig trygg när man var i närheten av en polisbil, medan det här på Filippinerna fanns flera anledningar att i allra högsta grad vara orolig och hålla sig så långt borta som möjligt från polisen. Fler än en gång hade jag träffat eller läst i tidningarna om folk som blivit rånade av poliser eller av såna som blivit illa skadade och till och med dött när dom uppehållit sig i närheten av poliser som gått in för att stoppa ett rån eller gängbråk där förövarna har börjat skjuta vilt omkring sig och träffat så gott som allt och alla. På Filippinerna bar ju så gott som alla som hade den minsta anledning att frukta något från någon annan, på ett vapen. Kom det då en polispatrull eller någon annan som försökte avstyra vad

som var i görningen så kom det nio gånger av tio, att bli skottlossning. Då gällde det bara att skjuta eller skjutas utan att ta någon som helst hänsyn till omgivningen. Speciellt om det var poliser som kom, för dom räknades nästan som lovligt byte bland Manillas kriminella. Babo hade lärt mig att när helst jag såg en polisbil eller patrull och jag misstänkte att det var något på gång, så skulle jag ta en lång omväg, så fort som möjligt. Jag ägnade en snabb tanke åt skottlossningen som jag varit med om i morse och kände än en gång en rysning rulla efter ryggraden och jag bestämde mig för att försöka tänka på trevligare saker. Varför inte ta en öl till, sa jag halvhögt till mig själv, och vinkade till mig Joe, bartendern från den intelligande kiosken. Jag hade hunnit dricka tre öl och avvärjt bartenderns frågor två gånger innan jag såg skuggan av en rörelse i Mama Casas entré. Det var omöjligt att avgöra hur lång tid det gått sedan Mama jagat ut mig men tre öl, var en måttstock på tiden som var så god som någon och det var ändå ingen ide att fråga någon vad klockan var för dom hade bara tittat upp i himlen och svarat "nighttime". Först kom Jane och den andra flickan, Janes klänning var sönderriven och hon höll upp ena axelbandet med handen. Den andra armen var så högt upptryckt på ryggen av den största av dom två poliserna att hon stapplade framåtböjd mot polisbilen. Hon kastade långa svarta blickar och skrek något obegripligt som innehöll ordet butterfly mot mig innan polisen brutalt slängde in henne i baksätet på bilen. Den andra flickan gick med mera frivilligt alltmedan hon var involverad i en häftig argumentation på tagalog med "sin polisman." Det var först när hon kom fram till bilen

som hon började göra motstånd. Hon satte fötterna på var sin sida om dörren och riktigt hängde i luften mellan bilen och polismannen som gjorde allt för att få in den vilt fåktande och skrikande flickan i bilen. Mitt i fajten om bildörren så stannade hon upp och det verkade som hon upptäckt mig tvärs över gatan för hon pekade åt mitt håll och jag kunde urskilja ordet "Turista" i den harang som följde. Jag försökte att inte titta åt det hållet och gömde den ansiktshalva där min fläskläpp nu var i full blom ena handen för att inte bli upptäckt. Som tur var verkade det inte som om polisen tog någon notis om vad hon sa och strax därefter körde bilen iväg och jag andades ut. Joe som intresserat stått och sett det hela och som antagligen också förstått allt som sagts, bara skakade på huvudet och skrattade när jag bad att få en öl till. Nu hade folk börjat vakna till liv ordentligt runt omkring på gatan och nattflanörer från hela Ermita verkade komma till Joes barer för att se vad det var som var i görningen. Jag såg på Joe och vädjade i tysthet åt honom att inte avslöja mig när frågorna från cigarettförsäljare, gatflickor och sena bargäster började hagla. Jag vet inte om det var för att vara schysst mot mig, eller om det var för att så länge gästerna var ovetande så blev det bra business, som han inte avslöjade mig. Till min stora lättnad så skakade han i alla fall på huvudet och ryckte på axlarna varje gång någon frågade något om det som alla hört men inte sett. Jag hade väntat mig att få se Oni komma ut strax efter det att poliserna hade åkt men hon dröjde och jag började skruva mig på stolen och undra vad jag skulle ta mig till. Till Mama var det ingen ide att gå tillbaks, det hade hon gjort

klart med sitt "vi talar om det i morgon" och till Tierso var det för sent att gå Visst kunde jag alltid gå till Tierso, oavsett tid, men att komma vid den här tiden, lite berusad på både alkohol och gräs och en kraftig fläskläpp, skulle bara betyda en massa förklaringar och Tierso behövde sova, han börjar jobba om ett par timmar. Jag tänkte tillbaks på den här dan och konstaterade att den måste vara något slags världsrekord i otur. Kanske jag skulle skriva till Ginnis rekordbok eller skriva en egen bok om allt som hänt. Mer hann jag inte tänka förrän det hördes mera oväsen inifrån Mama Casa, jag vände mig om och såg två turister som var på väg ut ur dörren samtidigt som dom skrek till någon därinne att dom minsann skull se till att få sina pengar tillbaks om dom så skulle behöva gå till polisen. Väl ute på gatan fick dom ordentlig fart under benen när Mamas väldiga kroppshydda uppenbarade sig i dörren med en stor sopkvast i näven. Hon skrek åt dom att dom var två svaga fittor som inte borde ta in på hotell i dessa kvarter, om dom blev störda av ett litet slagsmål. "Kom tillbaks ni med era jävla poliser så ska jag se till att ni åker från Manilla i morgon dag med arslena sönderknallade och utan pengar," skrek hon efter dom med sopkvasten i högsta hugg. Jag hade ingen aning om att hon hade en sådan vokabulär och jag rös lite av tanken på vårt samtal som vi skulle ha i morgon. Alla som stod på gatan skrattade hjärtligt åt scenen som utspelade sig framför oss och jag måste medge att, trots att jag inte biföll i skrattsalvorna så såg det mycket roligt ut. Turisterna, vars ilska nu hade övergått i rädsla, sprang nerför First Road med kläderna hängandes ut ur dom hastigt och slarvigt

packade väskorna, dom snubblade ner utefter trottoaren eftersom dom hela tiden vände sig om och ryckte till varje gång Mama hytte med kvasten. Jag var fortfarande för chockad över att se en sida av Mama som jag inte hade en aning om att hon hade, för att kunna delta i den allmänna glädjen och jag insåg nu att jag varken ville ha, eller behövde någon översättning på allt det jag hört flickorna skrika under slagsmålet.

Regnet hade upphört och lämnat en ångande dimma någon decimeter över gatan, efter sig. Människorna som hade samlats för att se vad som försiggått på Mama Casa började trappa av i små grupper eller en och en. Dom flesta verkade besvikna att dom inte visste mer nu än när dom kom och jag hörde en del svordomar från en grupp som just lämnade den bortersta av dom tre kioskerna på det lilla torget. Någon hade försökt få Mama och berätta vad som hänt men hade genast blivit bortkörd med kvasten och fått lomma tillbaks till dom övriga i gruppen med oförrättat ärende. Nu var vi så gott som ensamma, Joe bartendern och jag. Han verkade vara den enda som var nöjd med vad han fått ut av tumultet. Han släckte ner en av kioskerna och fällde för luckorna som hade tjänat som skydd under regnet. En kaskad av vatten forsade ner på gatan och träffade honom över ena benet så att han blev blöt upp till grenen, han svor högt på tagalog. Jag hade aldrig brytt mig om att lära mig det språket därför att så gott som alla Filippinare pratade perfekt engelska, inte som i Indonesien där det varit en nödvändighet ont att så snabbt som möjligt få grepp om några av dom vanligaste fraserna, om man skulle klara sig. Men jag kände nu för första gången att jag även började

förstå tagalog. Åtminstone svordomarna, för den harang av okvädesord som han vräkte ur sig var ungefär samma som jag nyss hört Mama skrika åt mig när hon kom upp till rummet och sett vad som försiggick.

”Instämmer,” sa jag på skämt åt Joes utläggning, han tittade upp på mig med en irriterad blick, där han stod framåtböjd och försökte vrida ur dom vida sjuttiotals byxorna, alltmedan den ännu ej fastgjorda kioskluckan långsamt slog takten till morgontrafiken som hördes borta från Roxas boulevard.

”Vad instämmer du med?” Hörde jag en röst säga bakom mig, jag snurrade runt så snabbt på stolen av den välbekanta rösten att jag fick obalans och var på väg att falla i backen men Oni hann precis fram till mig för att förhindra att jag åkte på kvällens tredje nock.

”Vad i helvete...”

”Tyst nu John, bråka inte på mig,” hon la pekfingeret över mina läppar och kysste mig för att ytterligare bekräfta att hon inte ville argumentera.

”Kom så går vi och tar in på Ermitas flottaste Hotel,” jag lyfte ner Oni från barstolen och började gå ner mot centrala Manilla, nu var det inte tid för prat.

Kapitel 15

”Vilken otrolig historia! Berättade hon varför dom överhuvudtaget hade börjat slåss med varandra?” Frågade Tierso som så här framåt kvällen hade börjat bli lite lullig av all avskedschampagne som vi druckit när vi hade suttit hemma hos honom och pratat..

”Oni tålde inte flickan som Terry hade tagit upp till mitt rum, dom hade vid något tidigare tillfälle hamnat i slagsmål om en amerikansk turist och den andra flickan hade tydligen använt sig av fula knep för att manövrera ut Oni så att hon hade gått miste om en dagsförtjänst. När Oni vid ett senare tillfälle hade hamnat i handgemäng med henne över någon bagatell som jag tror handlade om en öl som spilldes ut över Oni, så hade tjejen fått hjälp av två väninnor och Oni hade blivit helt sönderslagen. Så igår kväll när hon såg henne i den säng som vi skulle sova i, så såg hon rött och kastade sig över henne.

”Det kan gå hett till när dom där tjejerna råkar i luven på varandra.” Nu började Tierso bli lite pinsam. Hans vänstra hand hade redan tidigare på kvällen, kärvänligt hamnat på mina axlar när han eklaterat sin avund över Onis och min natt på Hotel Ritz. Hur han önskat att det var han och inte Oni som varit där tillsammans med mig. I vanliga fall brukade jag se till att hålla mig undan om jag visste att Tierso skulle bli berusad för det blev alltid så att han hade svårt att hålla isär det där med kärlek och vänskap när han kom till ett visst stadium av sin berusning. Det hände oftast rätt så tidigt på kvällen eftersom han sällan drack alkohol i större mängder. Självironiskt brukade han skoja och säga

att det värsta som finns är en full bög och det var jag den första att hålla med om.

”Hur var det med Jane då, fick du någonsin reda på varför hon attackerat dig så där?”

”Enligt Oni var anledningen den att Jane ansåg att det var hon och jag som haft en date eftersom jag bjudit dit henne.” Jag kände med tungan på överläppen som inte direkt hade blivit bättre av mina och Onis övningar natten innan.

”Gör inte så där med tungan, jag kan ta det som en invit, skrattade Tierso samtidigt som han sträckte sig efter champagnen, mer champagne John”

”Jag trodde du hade ett viktigt möte i morgon och att du skulle gå och lägga dig? Jag hoppades att han skulle fatta piken.

”Det var innan du sa att du skulle lämna mig i morgon. Vad kan vara viktigare än att spendera sista natten med min älskade vän, John? Egentligen borde vi ha bjudit hit June, så att hon också fick säga adjö till dig, men då skulle jag bara bli svartsjuk.”

”Bra, för jag är lite less på att blanda ihop fler kvinnor just nu som du kanske förstår?”

”Ja det räcker väl med Oni och mig, fjantade han sig och flyttade lite närmare. Du hade förresten tur när det gäller Jane, hon måste gilla dig för annars så hade du antagligen fått ansiktet uppskuret.”

”Ja, jag har tänkt på det,” sa jag och skruvade mig undan för att markera att han var på väg att gå för långt. Jag hade lovat mig själv att jag skulle försöka stå ut med honom den här sista kvällen, hur berusad han än skulle bli. Det var jag

om inte annat skyldig honom för allt som han ställt upp på mig.

”Nej John, det börjar bli sent och du ska göra sista natten på stan och jag ska iväg tidigt i morgon så jag kan inte vinka av dig. Jag ska gå och lägga mig så att du kan gå ut och ta farväl av dina andra vänner. Jag önskar mig bara en sak av dig innan vi skiljs åt, om det inte är för mycket begärt.”

”Vaddå Tierso?”

”Ge mig en puss,” så ska jag genast gå in och lägga mig, jag hatar utdragna avsked. Det är väl en rimlig begäran tänkte jag och hoppades att jag skulle slippa känna hans tunga i min mun.

Jag satt kvar i soffan hemma hos Tierso en lång stund efter det att han gått och lagt sig. I askkoppen låg en halv joint och stirrad på mig men jag kände inte för att tända om den just nu. Jag befann mig redan i ett drömskt tillstånd och tankarna flög omkring fritt inne i Tiersos vardagsrum. Dom inplastade tobaksbladen i bordsskivan blev till ett tredimensionellt hologram i skenet från den perforerade bambustocken som fungerade som golvlampa. Tobaksblad kombinerat med halva bambukäppar på väggarna gjorde att skenet och atmosfären blev till någon slags modernistisk djungel där ljudet av bilarnas tutor utanför på gatan förvrängdes och blev till törstiga djurs läten i sin kvällsvandring ner mot vattenhållet. Fiskmarknadens sorl, var likt syrsors avlägsna spelande läten medan försäljarnas plötsliga, högljudda utrop, blev till rovdjurs nyvakna jaktvrål som fick artfränder att vråla tillbaks och bytesdjuren att aktsamt fortsätta sin vandring ner mot det

livsviktiga vattnet innan solen gick ner. Det kändes som att sitta i en Science fiction djungel någon gång på tretusentalet och det var inte svårt att förstå att Tierso hade rönt så stora framgångar med sitt naturfuturistiska möblemang på alla mässor som han deltagit i över hela sydöstra Asien. Det var lätt att fastna hos Tierso, inte bara för miljöns skull utan även inredningsarkitekten själv hade en karismatisk utstrålning som in minst hade visat sig i tidningsrecensioner han fått efter sina utställningar, dom hade handlat om honom lika mycket som om det han skapade. Unik var ett ord som ofta missbrukades, men som stämde väl in på både Tiersos person och arbeten. För att vara böj i ett katolskt samhälle som inte respekterar sex utanför äktenskapet och absolut inte mellan samma kön så hade han verkligen lyckats vinna aktning. Men det är väl som i alla länder att är man fattig och lite annorlunda så betraktas man som en galning och folk skyr en, men samma person betraktas som bohem och konstnär, om bara plånboken är välfylld.

Det kändes tomt utan Oni, jag kunde fortfarande känna hennes händer som varsamt tvättat min kropp i det gigantiska badkaret i förmiddags. Trehundrasjuttiofem pesos hade sviten på Ritz kostat. Det var fruktansvärt dyrt med Filippinska mått mätt men det hade varit värt vartenda öre. Det var tredje gången som jag älskat med Oni och det hade känts som om jag svävat omkring i ett tidlöst vakuum. Det hade varit en älskog som jag aldrig tidigare upplevt, själva orgasmen hade inte varit klimax utan bara en del en slags helhet som varat under hela natten. Det ultimata klimax kom när vi efteråt hade suttit på knä, tätt

omslingrade, kramades så hårt så att hon nästan försvann in mig. Jag trodde nästan att jag skulle göra henne illa, vi kramades så hårt och intensivt att jag nästan fick en blackout. Det var som ett slags elektriskt överslag där säkringen har gått. När jag kom till sans och tittade upp så satt Oni böjd över mig med en våt trasa tryckt mot min panna och viskade mitt namn. Det kändes som om vi hörde ihop, Oni och jag, hon visade det genom att vara så naturlig som gud skapat henne. I vanliga fall så ville inte flickorna visa sig nakna, varken innan eller efter sina tjänster. Dom var nästan barnsligt generade, för att sedan bli till tillgjorda, kärlekstörstande vilddjur, alltefter kundens önskan och begäran. Genom sitt agerande föregående natt så visade Oni att hon kände likadant för mig som jag för henne och det hade varit svårt att efter en sådan natt berätta för henne att jag måste åka hem i en sån hast. Det blev inte mycket ätet av den kontinentala frukosten som jag betalat lika mycket för som det skulle kosta att föda hela Onis familj i ett par dagar. Först hade hon blivit alldeles stum, sen hade hon inte kunnat behålla sin professionella behärskning utan börjat gråta ohämmat. Jag svor högt åt mig själv där jag fortfarande satt som fastfrusen hemma i Tiersos soffa. Att Oni lämnade ut sina känslor på det sätt som hon hade gjort dom senaste dagarna visade att hon verkligen höll av mig och att det inte var ett spel för gallerierna, vilket flickorna med hennes yrke kunde få vem som helst att tro på och falla för. Hennes känslomässiga ärlighet gjorde att mina egna känslor till denna fina kvinna bara blev starkare och starkare ju mer jag tänkte på henne. "Faan Oni jag saknar dig" sa jag så högt så att Tierso hörde mig och undrade vad

jag ville inifrån sitt sovrum. Jag hade väntat mig att Oni, som alla andra flickor skulle ha frågat om jag inte kunde ta med mig henne hem till Sverige, men hon hade bara gjort det hela ännu svårare genom att säga att hon förstod min situation. Att hon var mycket ledsen för att jag måste ge mig iväg så här snart efter det att vi insett hur fint vi hade det tillsammans. Hon sa att hon aldrig hade träffat en man som jag och att hon älskade mig mycket. "Kom tillbaka till mig snart," hade hon vädjat och samtidigt hyschat mig så jag inte skulle svara. Hon ville inte höra ett ja och sen leva med en falsk förhoppning i resten av sitt liv, sa hon och nöjde sig med ett "kommer jag så kommer jag." Men visst skulle jag komma tillbaka, det här öriket och dess innevånare kändes som mitt andra hem och med vetskapen av att Oni väntade på mig så skulle det inte ta alltför lång tid för mig att skrapa ihop pengar till ett nytt besök. Det är smått fantastiskt vad ödet kan ha i beredskap för en, tänkte jag. Hade det inte varit för att flygbolaget inte kunde ordna en biljett som gick direkt ifrån Hong Kong till Borneo istället för en som inkluderade ett tvåveckors stopp i Manilla, så hade inte detta ett år långa äventyr, alls ha hänt. Idag på förmiddagen så hade ödet än en gång spelat sin roll när Cathy Pacifics kontor hade varit stängt på grund av en så urgammal brittisk tradition som "bankholliday" och att jag i ilskan över att inte ha kunnat ändra min biljett istället gått till närmaste bar för att supa bort min frustration och där träffat Jens, som erbjudit mig en plats på sin Yacht. Sluta att fundera nu, sa jag till mig själv och böjde mig fram, bara för att bryta ställningen jag satt som hypnotiserad i och få något gjort. Klockan började bli

mycket, jag tände den halva jointen, inte för att den skulle få mig särskilt mycket aktivare, eller för att jag var speciellt sugen. Den var det första jag såg när jag brutit min trans och böjt mig fram över bordet, så det gick av bara farten. Jag for snabbt upp för att inte fastna, dödade jointen, dukade av min och Tiersos avskedsfest och gjorde mig redo för att gå ut för att ta farväl av Babo, Mama, Joe i barkiosken och alla andra som hade lust att skåla med mig, denna sista natt i Ermita.

Kapitel 16

Det klirrade ljudligt i ölflaskorna när vi slog ihop dom för en skål över vårt byte. Vi stod i en ring och tittade ner på högen vid våra fötter. Tolv durianfrukter, Sören och Bees palmhjärtan och tre fåglar som ingen visste av vilken art dom var. "Bara dom går att äta," sa Jens som hade skjutit dom.

"Tre fåglar, jag hörde bara två skott, är du någon slags Robin Hood eller?"

"Var har ni varit, sa Steve och jag såg på honom att han helst inte ville ha svar på den frågan. Det smällde ju så vi trodde att varenda pirat i sydkinesiska sjön skulle höra oss."

"Det verkade inte som om besättningen på Fiskebåten hörde något, sa Mary för att ta oss ur den pinsamma knipan.

"Vilken jävla fiskebåt?"

"Menar ni att ni inte sett den?"

"Nej, berätta," Jens fick ett plötsligt allvar i rösten.

Mary berättade vad vi sett medan jag böjde mig ner och tittade närmare på den blivande maten som låg i sanden.

"Var hon bra?" Det var Steve som hukat ner bredvid mig och inte särskilt diskret ställt frågan. Jag tittade upp för att se om någon hört honom men det verkade inte så.

"Vill du verkligen veta?"

"Självklart, här har jag trånat efter henne och så kommer du och tränger dig före, så det minsta man kan begära är väl att jag får reda på vad jag missat." Han lät hotfull på rösten.

”Kan vi prata om det lite senare, när inte hela besättningen hör oss?”

Steve svarade inte utan reste sig bara och gick ner mot vattnet med nerböjt huvud, som en sårad tjur sparkade han på varenda liten sten han såg.

Femton kokosnötter, en hög med brödfrukter, en hink med krabbor som var så pass stora att det såg ut att räcka med två var hade vi också fått ihop.

”Dom där får vi äta ikväll, sa Bee som om hon läst mina tankar. Vad är det med Steve, John?”

”Vet inte,” ljög jag.

”Det ligger en tioarmad bläckfisk under krabborna och jag har lovat Mary att ta hennes matlagningspass, har du lust att hjälpa mig?”

”Javisst Bee, var det du som fångade bläckfisken?”

”Nej, Sören sköt den med pistol från en palm som hängde ut flera meter över vattnet.”

En liten stock med väldigt få och vanskapta gröna bananer som jag aldrig sett något liknande av förut, låg bredvid dom två tjugofemlitersdunkar med färskvatten som enligt Sören var en aning bräckt, men som ändå var utmärkt att dricka. Det var hela bytet och det var väl värt att skåla för, tänkte jag och tittade bort mot Jens och Mary som fortfarande höll på att prata om den andra båten.

”Jag och Mary går och tar en titt på andra sidan ön, jag skulle vilja se på den där båten med egna ögon. Sören, Kan du och Bee ro över i gummibåten och hälla vattnet i färskvattentankarna, Bee kan ju stanna kvar och börja med maten, du får komma tillbaks med dunkarna för vi behöver minst tvåhundrafemtio liter, helst mer.”

”Jag tar med mig allt vi har här så kan jag fylla båten med vatten och simma över med den på släp, då kanske vi slipper släpa vattnet så många gånger. Den borde rymma minst trehundra liter och jag kan simma från stället där källan ligger.

”Det vet du bäst, lämna fåglarna till Jon så kan han plocka dom här så att vi slipper allt dun på båten.”

”Och Steve, var är Steve?” Vi pekade en bit bort åt stranden där han gick och sparkade i sanden. ”Vad är det med honom?”

”Ingen aning”

”Ok Sören, du får ta honom till hjälp med vattnet när du kommer tillbaka. Allt klart?” Vi nickade och satte igång med våra sysslor.

Jag stod och hjälpte Bee med maten när Jens och Mary kom tillbaka till båten och bekräftade att det antagligen var fiskare och att vi skulle stanna till vid dom i morgon och förhoppningsvis få köpa något ätbart.

”Antagligen, bara antagligen?”

”Med allra största säkerhet, vad är klockan?”

Blixtnabbt svarade Mary, "sen eftermiddag" och jag började skratta.

Tidigt nästa morgon lättade vi ankar med en nyfångad stingrocka ombord som Steve tagit med harpun under en mycket tidig simtur. Han hade inte pratat med mig ännu.

Jag la om rodret och Mary hjälpte mig att slå storseglet som var det enda vi hade hissats. Egentligen var det också onödigt för vinden lyste med sin frånvaro denna morgon, som så många andra morgnar och vi gick för motor längs den lilla öns kust.

I samma ögonblick som jag la om rodret för att komma ut och runt den vänstra udden så skrek Jens att han såg båten ligga kvar där den låg igår och enligt order så gick jag upp i kurs mot den.

Tusen meter från fiskebåten slog vi av till styrfart och beväpnade oss med våra vapen. Jag fick en pistol som var lätt att hantera även för en som stod vid rodret och Jens hade tagit kpisten, för mig av okänt ursprung, han satte sig vid radion för att förgäves få radiokontakt. Oavbrutet rabblade han upp positionssiffror, presenterade oss och bad den andra båten att identifiera sig själv. Friendly och coming up north of you, var några fraser som jag kunde urskilja uppifrån rorkulten, men han fick endast ett oavbrutet brus till svar.

”Antingen har dom ingen radio eller så är det något skumt, sa han under ett avbrott i sina sändningsförsök. Han plockade upp kikaren och spanade ut över vattnet. Det verkar som om båda dom små båtarna är ute med folk i. Kanske det inte finns någon kvar ombord som kan höra våra anrop.”

”Ser du flaggen?”

”Ja, och det är definitivt en Taiwanesisk båt.

”Då borde det inte vara någon fara”

”Vad då ingen fara, finns det inga Taiwanesiska pirater?”

Det var inte svårt att höra entusiasmen i Steves röst, han var på helspänn, jag tittade ner mot hans gevär och såg hur knogarna var vita av det hårda greppet runt geväret.

”Adrenalinet måste ligga och vibrera i hårbotten,” viskade jag till Mary och nickade åt Steves håll.

”Usch ja, jag skulle inte vilja vara pirat och stöta på honom.”

”Man behöver inte vara pirat för att råka ut för honom.”

”Vad menar du?”

”Han förstod direkt vad vi gjort igår, det var när jag inte ville svara på om du var bra som han gick iväg och tjurade och sparkade sten tidigare idag, om du kommer ihåg.”

”Men vi ska inte ge honom fler anledningar, eller hur?”

”Jag kommer ihåg vad vi bestämde och är glad för allt som hände.”

”Bra sa hon och pussade mig kamratligt på kinden sedan hon först försäkrat sig om att Steve tittade åt ett annat håll. Du får berätta mer för mig senare när vi är ensamma på vakt. Du är en bra kille,” la hon innan hon lite på huk tog sig fram till Jens och pratade om något som jag inte kunde höra.

Jag var ensam i styrbrunnen för ett tag och tankarna gick tillbaks till gårdagen.

Det hade varit ett helt misslyckat försök att älska trots att alla förutsättningar fanns där, ensamma på en öde ö, känslor som kulminerat efter flera veckor av uppbyggnad, en sexuellt utsvulten mogen kvinna med en mycket vacker kropp. En sandstrand under en gassande sol och en värme som gjorde att kläder var mer i vägen än till nytta. Lagom mycket spänning av att bli upptäckta av dom andra och ett äventyr som i sig självt gjorde att hela atmosfären vibrerade. Men ändå, det hade ju inte varit det att jag inte kunde och att Mary var sugen var det ingen tvekan om. Hon höll på att äta upp mig när hon klädde av mina kläder. Det var bara det att det hade känts så jävla fel alltsammans.

Det som gjorde det hela så fint på något sätt, var nog det att vi båda två kände samma känsla av att det var fel på samma gång, så det var ingen som blev sårad av att vi bestämde oss för att avbryta. Som på en given signal hade vi slutat och trots att hela kroppen fortfarande bultade av sexuell upphetsning så var det inte meningen att få utlopp för det då, med den kvinnan. Känslan av att vi hade kunnat hantera situationen så bra som vi gjorde var i sig värt mera än att fullfölja något som kanske hade kunnat skada hela vår relation och kamratskap ombord, det hade vi båda varit överens om när vi pratat igenom det hela över en öl som Mary haft med sig. "Dom hade jag med mig för att förföra dig med" hade hon skrattat när jag frågade om anledningen till att hon släpade runt på fyra flaskor öl. "Så du hade planerat att det här skulle hända?" "Ja, titta här," hade hon sagt och halat upp ett paket kondomer ur ryggsäcken. Vi skrattade och sprang nakna ikapp nerför sandstranden och slängde oss i det svalkande vattnet utan en tanke på att vi inte var ensamma, vare sig på eller runt ön.

"Tänker du på Mary?" Steve kom upp bakom mig, han höll på att skrämma skiten ur mig med sin iskalla röst."

"Lägg av Steve, det hände ingenting. Det kunde ha hänt, men vi var vuxna nog att inse att det var fel."

"Vad då fel, det är väl för faan aldrig fel med å pippa"

"Inte för dig kanske, men för mig är det definitivt fel ibland. Om du inte tror mig så kan vi gå och fråga Mary nu." Jag var nöjd med den manövern, så lågt som att fråga henne skulle han aldrig sjunka.

"Jag skiter i vilket, jag kom faktiskt för att be om ursäkt för mitt uppförande igår."

”Oj då, vad har du slagit huvudet i?”

”Hörru grabben, förverka inte dina sista aktier, jag kom för att be om ursäkt inte för att ta skit från dig.”

”Ok, Ok, ursäkten accepterad,” sa jag och räckte fram handen.

Steve tog min hand och gick snabbt tillbaks till sin post utan att möta min blick.

Vi var nu sjuhundra meter från båten och alla var på helspänn. Min blick vandrade från Jens till båten och åter till Jens som inte gjorde något tecken på att han hade sett någon reaktion på att vi närmade oss, ombord på den andra båten. Synen av Jens sittandes på huk där framme i fören med ena armen stödd på sin k-pist och den andra i ett stadigt tag om kikaren som hann höll upp för ögonen, förde osökt tankarna tillbaks till vikingar som var på väg till ett okänt mål i okända vatten. Hans rödlätta ovårdade hårsvall som hängde ner på axlarna tillsammans med det yviga skägget gjorde att det bara var en hjälm med horn som saknades för att göra bilden komplett. Han hade inte den kaptensmössa på sig som han haft när jag träffade honom första gången men annars bar han exakt samma kläder som han haft en och halv månad tidigare.

Efter det att jag och Oni hade checkat ut från Ritz hotell hade jag styrt stegen mot Cathy Passifics kontor för att boka om min biljett, bara för att finna kontoret stängt på grund av Bank Holliday. Jag hade blivit så jäkla arg på alla förbannat dumma engelska seder som dom spridit omkring sig överallt i världen. Var det inte "tea brea," så var det "bank holliday." På vägen tillbaks till Tiersos lägenhet där

jag hade mina värdesaker och där biljett och pass skulle läggas tillbaks, så passerade jag en bar som låg alldeles vid yachtklubben och som jag aldrig tidigare besökt. Jag gick in och satte mig i baren som var nästan tom så här tidigt på förmiddagen. En gogo dansös stod i en nätbur och dansade topless till YMCA av Village People som var den sommarens stora plåga. Vid den långa baren satt bara en stor och kraftig man med slitna jeans och en T-shirt utan ärmarna. Jävla nolla, tänkte jag och tittade över hans löjliga sjömanskeps för att försöka hitta en bartender som kunde komma och servera mig en whiskey och en San Miguel. Jag lutade mig fram över baren, satte fingrarna i munnen och la av en busvissling, även fast jag visste att man aldrig får vissla på restaurangpersonal. Jag tyckte inte att man fick stänga flygbolagskontor heller och speciellt inte den tisdag som jag hade ärenden dit, så min irriterade logik tyckte att det var ok. att busvissla på barmästaren.

“Can a man get a beer, here!” Skrek jag när ingen reagerade på busvisslingen.

”Han har gått iväg ett ärende, sa den rödhåriga bjässen, men om det bara är en öl du vill ha så kan du ta en av mina så länge.” Han sträckte sig över baren och fiskade upp en redan öppnad öl som han skickade till mig på västermanér längs bardisken. Jag sträckte mig än en gång fram över disken och fick se tre öppnade öl stå där och vänta.

”Det verkar som om barmästaren ska vara borta länge,” sa jag mest för att ha något att säga. Jag tyckte väl att jag var skyldig honom det nu när han lånat mig en öl.

”Det vet jag inte, jag beställde fem med en gång. Jag orkar inte med att inte få vad jag vill, när jag vill det. Så för barmästarns bästa så blev det fem öl.”

”Jaså, sa jag. Har du också stött på bankholliday?”

”Ja, jävla engelsmän.”

”Samma här, jag skulle boka om min flygbiljett till Borneo, och så är det förbannade kontoret stängt just den dan på året som jag ska dit.”

”Skål!” Jag tog upp mitt paket med cigaretter och erbjöd honom.

”Tack ska du ha. Jens heter jag förresten.”

”Mats.”

”Jon, så du är skandinav?”

”Svensk.”

”Åh, faan, jag är Dansk. Sa du att du skulle till Borneo?”

”Jag har en biljett till Borneo men jag tänkte boka om den till Bangkok, jag måste hemåt. Jag har varit här i elva månader och pengarna börjar ta slut.”

”Jag kanske kan hjälpa dig på ett annat sätt, kan du segla?”

Hela förmiddagen hade vi suttit där och blivit både fulla och goda vänner, vi var ju nästan landsmän. När det började skymma så hade han visat mig Valkyrian och jag hade fått träffa dom andra ombord och det ha blivit bestämt att jag skulle mönstra på nästa dag för att segla till Borneo. Det hade känts som en dröm när jag gick ner mot centrala Ermita för a växla mina återstående resecheckar mot kontanter. Jag ville inte behöva strula med sånt i morgon för då skulle jag träffa Oni för att äta en sen lunch som vi hade vi bestämt. Några timmar senare på eftermiddagen skulle jag segla ut från Manilla, så tiden hade varit knapp.

”Knappt om tid, ja. Jag hade stått och dagdrömt länge nog och vaknade av att Jens skrek något och började vifta med armarna. Jag tittade föröver mot Taiwanerna och såg att det bara var ett par hundra meter som skiljde oss åt. I den närmaste av två roddbåtar stod två män och hälsade på oss med ena handen, medan den andra höll upp ett fiskenät, som för att visa oss vilka dom var. Vi la ner våra vapen och ökade gasen på motorn när vi förstod att dom tecknade åt oss att vi var välkomna upp jämsides med deras moderfartyg.

Det visade sig att det mycket riktigt var en Taiwanesk båt som låg för ankar sen en vecka tillbaka för att fiska sköldpaddor.

Vad vi förstod var sköldpaddorna ämnade för den kinesiska marknaden som var gigantiskt stor eftersom varenda kines i hela världen åt sköldpaddssoppa. Ingen av dom sex Taiwaneskiska männen pratade engelska och ingen av oss förstod Taiwaneskiska eller mandarin, vilka var dom enda språk som fiskarna behärskade men med tecken och hastigt nerkladdade skisser på ett papper så gick det rätt så bra att förstå varandra ändå.

Jens erbjöd dom att komma över och beundra Valkyrian, vilket dom verkade tacksamma över för dom bugade så djupt att jag trodde att dom skulle ramla framlänges när rundvandringen var klar. När dom bugat klart så tecknade dom åt oss att komma ombord på deras båt för att äta mat och det hade vi inget emot, förutom Bee som tyckte att båten såg så risig ut att hon trodde att den skulle sjunka.

Fiskebåten var verkligen i ett uselt skick och Jens och Sören som var specialisterna bland oss beundrade

Taiwaneserna för att dom över huvud taget hade vågat gå ut ur hamnen där hemma, i denna flytande likkista. I byssan stod den sjunde personen i besättningen och lagade mat i ett mycket primitivt kök. Mannen som tydligen var kapten, i alla fall såg han ut att vara den äldste ombord, bjöd oss att sätta sig på dom pallar och stolar som fanns runt ett rangligt bord djupt nere i innandömet på båten. Jens ville inte sätta sig innan han fått en titt på bryggan och deras navigationsutrustning. Nyfiknast var han på sjökorten, han ville se om dom kanske hade uppgifter som hans kort inte hade och han fåktade som en galning med hela kroppen för att göra sig förstådd. Det tog ett bra tag innan han kunde få den äldre mannen att förstå vad han ville, jag tror att han tyckte att Jens menade att vi inte kunde ta deras platser och deras mat när Jens hela tiden reste sig, pekade på kajutaöppningen och gjorde roderrörelser med armarna för den gamle bara tryckte ner Jens på stolen igen, så fort han försökte resa sig upp. Vi andra hade svårt att hålla oss för skratt åt scenen med den store Jens som ville upp och ut och den lille kinesen som hela tiden tryckte ner honom allt medan han tjattrade obegripligt på sitt språk och gjorde tecken med handen mot munnen. Till slut var Jens tvungen och ge sig för nu hade även dom andra kineserna börjat skratta åt situationen.

Den gamla kvinnan som hade lagat maten började duka fram tallrikar och ställa fram mat framför oss, hon tecknade åt oss att vi skulle äta innan hon djupt bugande backade från bordet och försvann bakom ett förhänge, sen såg vi inget mer av henne den dan. Vi försökte fråga om inte dom

andra skulle äta med oss men dom bara skakade på huvudet och pekade på oss och på munnen.

Sören undrade hur man förklarar för dom att det känns olustigt att inte dela maten som helt klart hade varit ämnad åt dom, men ingen av oss orkade ens tänka på att försöka föra ett så avancerat resonemang. Nu skulle man ha haft en av dom hörande som jobbade på Roxas café med sig.

”Jon, Du som varit i Kina. Vad säger du om det här?”

”Jag tror att det bara är att äta, om vi inte gör det så blir dom förolämpade. Dom är såna, jag kommer ihåg när jag var i Peking och gick på en buss som var överfull av kineser som var på hemväg från jobbet. Det fanns inte en ledig plats att sätta sig på men dom började nästan slåss om att få erbjuda mig sin stol. Värst var en gammal kvinna som drog i mina kläder för att jag skulle sätta mig på hennes plats. Jag försökt säga till henne att var jag kom ifrån så var det unga män som lämnade plats åt gamla kvinnor och inte tvärt om. En man som satt bredvid och förstod vad jag sagt hade översatt vad jag sa, men hon svarade bara att hon minsann hade stått i åttiotvå år och att det var en ära för henne om jag ville sätta mig på hennes plats. Mannen sa att han förstod mig men att jag borde ta platsen för att inte få kvinnan att förlora ansiktet inför alla andra passagerarna i bussen. Jag såg framför mig hur den gamla damen gick hem och begick harakiri eller något liknande så det var bara att sätta sig. Då applåderade hela bussen och kvinnan stod och bugade sig och log med ett leende som gjorde att hon såg tjugo år yngre ut.

”Dom är knepiga kineserna.”

”Det kan man lugnt påstå. Jag skulle kunna berätta massor av liknande historier, jag var den första turisten som besökte Kina sedan kulturrevolusionen nittonhundrafyrtiotvå.”

”Var du först, det har du aldrig berättat. Hur kom det sig?”

”Det är en lång historia. Och vi borde nog äta nu. Men i korthet så var det så enkelt att jag råkade åka med det andra tåget som gick efter återöppnandet av sträckan Moskva-Peking. Första tåget hade gått tomt och på det andra satt jag ensam i nio dagar.”

”Vad häftigt, tog det så lång tid som nio dagar?”

”Inte själva resan men det var en massa stopp för att släppa förbi långa militärtransporter som var på väg mot kinesiska gränsen på grund av att kineserna hade gått in i norra Vietnam, något som senare lugnade ner sig. Fast världen var rätt nervös i ett par dygn.”

”Jag kommer ihåg det där. När var det?”

”Jag gick på tåget i Moskva den tjugoförsta februari nittonhundrasjuttioåtta. Ät nu, jag kan berätta mer om det där någon annan gång.”

”Ta för er grabbar, jag är skithungrig, sa Steve.”

”Ska vi inte lämna lite till dom andra,” frågade Bee när hon såg att det knappast skulle räcka.

”Ähh, du hörde väl vad John sa. Vi kan ju inte riskera att kärringfaan går och tar livet av sig bara för att hon får för sig att vi inte tycker om maten. Jag tar gärna mer, för det här var förbannat gott, vad är det?”

”Tänk på hur du uttrycker dig, vi är deras gäster, Steve.”

”Vad sa jag, som var fel?”

”Kärringfaan, fyllde Mary i.”

”Lägg av nu, dom förstår ju inget ändå.”

”Vissa saker förstår man av bara vibrationerna i ordet, men du har rätt i att det var gott, är det någon som vet vad det är?”

”Soyamarinerad finstrimlad sköldpadda med vitlök. Antagligen oystersås i marinaden. Dom här små runda sakerna är någon slags mussla tror jag. Det här var det godaste jag någonsin ätit, kanske beror det på all beefjerky vi ätit den sista veckan, inte vet jag, men det var verklig delikat. Är det någon som vet vad dom gula fasta strimlorna som ser ut som grönsaker är?”

”Det är palmhjärta, det var faan vad du kunde om maten, kan du prata Kinesiska utan att du sagt nåt?” Frågade Jens förhoppningsfullt. Han hoppades väl att jag skulle kunna förmå den gamle att visa honom bryggan.

”Nej, det kan jag inte. Har du glömt att jag är köksmästare.”

Det var verkligen en utsökt middag, jag kan än idag, femton år senare när detta skrivs, inte påstå att jag ätit någonting som jag njutit så fullständigt av.

Efter maten så lyckades Jens få den gamle att förstå vad han ville och dom gick iväg för sig själva, ivrigt tjatrande och gestikulerande. Steve verkade ha gjort sig förstådd hos en av dom yngre killarna som liksom alla andra människor vi mött hade blivit fascinerade av Steves alla ärr. "Dom är en bra fittöppnare," brukade han säga. Dom övriga killarna i den Taiwanesiska besättningen hade svårt att slita sina hungriga blickar från Bee och Mary men dom höll sig artigt på ett respektfullt avstånd. Flickorna blev glada och lättade när Steve sa att killarna ville att jag och Steve skulle följa

med ut i småbåtarna för att se på när dom fiskade sina sköldpaddor. Mary tyckte det var jobbigt att bli uppäten med blicken av fyra sexfixerade och utsvultna Taiwanesiska fiskare, så hon var glad att få komma ombord på trygga Valkyrian igen.

Vi hade legat ute i vår sin roddbåt i en halvtimme medan fiskargrabbarna visat oss hur sköldpaddsfisket gick till och nu var det våran tur att pröva. Enligt vad vi förstod så hade dom någon gång under gårdagen lagt ut två stycken nät på cirka en kilometer vardera. I nederdelen av näten satt det sänken så att näten sjönk till botten på ett djup av fem till femton meter. En man låg i vattnet framför båten med snorkel och cyklop, han simmade långsamt före båten och varnade dom som stod i båten om det fanns någonting i näten innan dom drogs upp i båten. Så fort simmaren siktade en sköldpadda som fastnat i nätet så sträckte han upp en hand som betydde att dom två skulle sluta dra och vänta medan han dök ner och lösgjorde sköldpaddan från nätet. Försiktigt trasslades den desperata sköldpaddan ur nätet och med ett stadigt tag fram och bak i skölden så styrde han bara paddan som simmade dit den riktades. I det här fallet så styrde fiskaren sin fångst till roddbåten där han med kamraternas hjälp vältrade paddan över relingen. Det var ett tungt göra att få ombord sköldpaddorna som var allt mellan en halv meter till en och en halv meter stora från huvud till stjärt. Sex sköldpaddor hade vi fått upp i den båten jag var med, på bara ett par hundra meter nät och jag försökte skrika bort till Steves båt för att fråga hur det gått för dom men han var på väg över relingen med ett cyklop

och snorkel på sig så han hörde ingenting av vad jag skrek, eller också så ville han inte.

Han som verkade vara förman och låg i vattnet framför vår båt hade också sett att Steve gått i vattnet så han erbjöd mig att göra detsamma, vilket jag hade sett fram emot att göra ända sedan jag sett honom komma upp med den första sköldpaddan, som likt en undervattensscooter hade dragit honom upp genom djupet på nolltid.

Jag fick låna ett par primitiva simglasögon och en snorkel gjord av bambu som läckte en aning men det var inget som bekymrade mig för det här var spännande värre. En pirrande känsla infann sig i magen då jag hängde över relingen och kastade mig baklänges ner i det svala klargröna vattnet.

Min kollega i vattnet visade mig hur jag skulle ta tag i nätkanten och följa nätet utan att dra i det. Vi låg ett tag och snorklade vid ytan innan vi dök ner för att lossa på nätet som hade fastnat i korallen där nere på botten. Korallen här ute var inte lika färggrann som den var på grundare vatten, vid revet som vi stannat till vid dagarna innan. En grå vidsträckt Johna med stora fält av sand blandat med sten som jag gissade var sönderbruten korall utgjorde botten här. Det var perfekt för att lägga ut nät på men tråkigt att dyka vid. Fiskfaunan var heller inte densamma, några färggranna stim av småfisk gick inte att skönja, jag gissade att anledningen var att det inte fanns mycket korall för småfisken att gömma sig bakom. Jag undrade varför det fanns så gott om sköldpaddor på detta gudsförgätna rev, jag måste ta reda på vad sköldpaddor lever av när vi kommer ombord på Valkyrian. Det kanske var deras lekplats eller en

viloplats där dom möttes och stannade till ett tag på deras långa färder genom världshaven. Förmannen, som jag senare fick veta, hette Li visade hur jag kunde känna på nätkanten om det satt något i nätet längre bort, så jag simmade iväg längs nätet vars överkant låg på cirka fem meters djup, för att se om jag skulle få syn på någon sköldpadda.

Sikten var ungefär trettio meter, men vinkeln i vilket nätet drogs upp gjorde att man var tvungen att sluta dra när det var napp på femtio meters avstånd så känslan var en avgörande faktor i detta fiskafänge. Efter fem minuter i vattnet så tecknade Li åt mig att det var något i nätet och att vi skulle dyka för att se efter. Det måste vara bottennapp tänkte jag för jag hade då inte känt något. Vi simmade ner längs nätet, drog oss fram med armarna och simmade med benen för att på så sätt komma snabbare fram. Jag var tvungen att gå upp för att hämta luft på halva vägen medan avståndet inte tycktes bekymra Li som bara simmade vidare. Mycket riktigt så satt det en havssköldpadda i nätet som Li redan hade börjat lösgöra när jag kom fram till platsen. När han lossat paddan så vände han dess huvud mot ytan och paddan började simma uppåt.

Det var inte med samma majestätiska simtag som jag sett hos paddan som var i frihet när jag och Steve letat efter Sören, hade använt. Den här simmade mer i desperation och i hopplösa försök att frigöra sig från sitt ofrivilliga påhäng. Väl uppe vid ytan så vinkade Li åt sina kamrater att allt var klart och att dom kunde fortsätta att dra näten sen vände han sköldpaddan neråt och tecknade åt mig att följa med.

Jag hade inte en chans att följa med Li och hans padda som bara försvann framför mig, dom var precis på väg att försvinna ur sikte när jag var tvungen att gå upp till ytan för att ta mer luft. Li vände paddan och kom tillbaks till mitt håll och på vägen mot mig demonstrerade han hur man manövrerade paddan så att den simmade dit man ville och när han kom fram till mig så sträckte han fram den åt mig att försöka.

Jag var förvånad över hur lätt och graciös denna stora klump uppförde sig i sitt rätta element. Mary och jag hade på håll sett en sköldpadda som hade släpat sig upp på stranden på den öde ö som vi nyss hade besökt, antagligen hade den varit på väg upp att lägga ägg lite längre upp på stranden och vi hade skrattat och kommenterat dess klumpighet och undrat hur ofta del blev sköldpaddsomelett av hela boet. Men nu visade paddan en helt annan sida, som en torped for den fram i vattnet trots att slagen med framfenorna inte var särskilt snabba. Det var en härlig känsla att få undervattenssurfa efter detta stora djur som inte verkade bekymra sig ett dugg över att jag hängde på där bak. I vanliga fall så kunde jag med hjälp av simfötter, kanske komma max trettiofem meter på ett andetag men med paddans hjälp kunde jag lätt tillryggalägga en tre gånger så lång sträcka innan det var dags att vända djuret uppåt, för att både paddan och jag kunde få ett nytt andetag vid ytan. Jag förbannade tyst för mig själv att vi inte visste om det här när jag och Steve hade fått syn på paddan vid revet i förra veckan, där bland alla gångar och rev hade det helt klart varit en ännu större upplevelse att simma omkring med en sådan här hjälpmotor. Jag vände åter upp paddan

mot ytan och den här gången så stannade jag ett tag i ytläge och letade efter Steve för att se om han också hade fått en sköldpadda att leka med. Steve såg jag inte till men väl den båt som han gått ut med så jag vände min padda ner och satte fart åt deras håll. På vägen dit så simmade vi förbi Valkyrian och jag tjoade på Mary och Bee som kom fram till relingen för att se vad det var som lät från vattnet nedanför båten. Stolt vinkade jag åt dom innan jag åter dök med min padda och satte fart mot den andra roddbåten. I min iver att komma till Steve så höll jag nästan på att snärja in mig i deras nät men undvek det i sista stund med en elegant gir. Steve blev eld och lågor när han såg mig och han ville genast prova att dyka med min padda, tveksamt lämnade jag över paddan och genast drog Steve iväg utom synhåll, jag förbannade mig själv, för jag förstod att det skulle ta ett bra tag innan jag skulle få se ekipaget igen. Jag hörde jag hur fiskarna skrek något till varandra på Steves båt och jag förstod att det rörde sig om oss och vad vi gjort med deras sköldpadda, först fattade jag inte vad dom ville men när en av killarna kastade i en ännu större sköldpadda framför mig och tecknade åt mig att sticka efter Steve, så var jag genast med på noterna. En god stund efter lunchtid och flera timmar sedan vi först satte ut i båtarna så hade fiskarna fått upp näten och till slut även mig och Steve som motvilligt lämnade ifrån oss våra nya lekkamrater. Allt i alles tjugotre sköldpaddor och en sköterskehaj som var lika stor som den vi tidigare sett, var resultatet av dagens fiskafänge. Tyvärr hade vi inte sett när hajen fångats in men dom visade med ett stort järnrör på ett öppet sår i hajens huvud hur dom hade dödat den och resten var inte så

svårt att se framför sig. Vi hjälpte till att häva dom levande sköldpaddorna upp på moderbåten men när det kom till att få den över tvåhundra kilo tunga hajen över relingen så tog jag ett steg tillbaka och ville, med färskt minne av min senaste haj konfrontation, inte var med att ta i den, trots att jag visste att den var död och inte kunde skada mig. Dom andra skrattade åt min feghet och speciellt Steve tyckte det var kul att håna mig inför flickorna som kommit upp på Valkyrians däck för att titta på alla sköldpaddorna, men det bjöd jag honom på. Jag vägrade att visa honom min sårade stolthet och räddade mig ur situationen genom att gå runt och ta fiskarna i hand och tacka för en fantastisk dag, innan jag gick ner till mitt i förpiken på Valkyrian för att vila. Jag måste ha varit helt utJohnad efter dagens strapatser för jag hade somnat och vaknade inte förrän det var mörkt och vi var på väg igen.

Vi hade lämnat våra nyfunna vänner utan att jag fått chansen att säga adjö och alla utom Steve, satt runt bordet i kajutan och pratade om dagens händelser när jag kom upp.

”Nä men ser man på, törnrosa har vaknat,” skojade Mary som var den första att få syn på mig.

”Hade ni trevligt med fiskarna idag?”

”Det var helt otroligt, svarade jag och tittade mig nyvaknet omkring. Var är dom? Har vi gjort loss från dom?”

”Ja, för en timme sen, vi ville inte väcka dig du sov så gott, och du ska ju snart på vakt.”

”Faan, då fick jag ju inte säga tack och hej,”

”Vi hälsade från dig.”

”Wow, vilken grej det var att simma med sköldpaddor, det skulle ni ha provat.” Minnet av dagens äventyr började så sakta att återvända i min sömndruckna hjärna.

”Vi förstår det, vi tänkte prova i morgon.”

”Hur ska det gå till,” frågade jag oförstående.

”Vi fick en slaktad och en levande sköldpadda med oss som proviant.”

”Åh tusan, vad fick ni betala för dom?”

”Inget, det var en present i utbyte mot ett av våra sjökort över dessa vatten som Jens gav den gamle mannen i gåva.”

”Hur ska vi klara oss utan sjökort då?”

”Jag ritade av det lilla vi behöver innan vi kommer över till nästa sjökort som täcker Borneos nordkust och södra sydkinesiska sjön. Frågan är mera hur dom har klarat sig med dom torftiga Sjökort som dom har använt i alla år. Titta här,” sa han och pekade på ett papper med en massa oläsliga tecken som låg på bordet. Det såg inte alls ut som dom sjökort som Jens hade att navigera efter utan mera som en vägkarta där inte mycket var utmärkt. Jag böjde mig fram och letade efter korall revet som jag tyckte var så vackert, men jag kunde inte finna någonting utmärkt på det ställe på kartan där det borde ligga. Däremot så var flera platser utmärkta med ett kors och jag frågade Jens vad det betydde.

Det är kända platser där djonker och andra fartyg hade förlist, sa Jens som tydligen haft en ordentlig genomgång i sjömansskap med skepparen från fiskebåten.

”Som en karta över en kyrkogård med andra ord.”

”Ungefär så, synd bara att det inte finns några förlisningar utmärkta längre fram som vi kunde dyka på, men som ni

ser så verkar sjökortet bara vara detaljerat norr om oss, antagligen därför att dom aldrig varit så mycket längre söderut och fiskat. Han har gjort kortet själv, helt efter sina egna erfarenheter i dessa vatten, så på sätt och vis är de ett rätt unikt dokument.”

”Ungefär som när Columbus upptäckte sina farvatten.”

”Kan man säga, skrattade Jens. Kanske blir det värt pengar om några hundra år, vill du ha lite mat Jon, vi har sparat lite åt dig?”

”Sköldpadda, eller?”

”Hur kunde du gissa det,” sa Bee stolt, jag förstod att det var hon och inte Mary som stått för vår första, egna middag på mina vänner paddorna. Det kändes inte rätt att äta upp dom efter vad jag varit med om tillsammans med dessa förunderliga urtidsdjur men nöden har ingen lag och jag var verkligen hungrig nu.

Dagarna gick, det hade blåst upp lite mer och vi kunde segla utan hjälpmotor dygnet runt för första gången sen vi lämnat Palawan, vilket var i grevens tid för vi hade inte mycket diesel kvar nu och det var fortfarande minst två veckor tills vi skulle sikta Borneo. Vi hade i alla fall kommit ut ur Jens egenritade sjökort och in på det som täckte farvattnet kring nordöstra Borneo. Min vecka i byssan hade varit full av att ta hand om all proviant som vi hade införskaffat vid vårt stopp på ön och vid den Taiwanesiska båten. Den levande sköldpaddan som vi fått hade inte alls gillat livet ombord och trots att vi släppt i den så den kunde simma lite då och då så hade den dött efter fem dagar och vi hade varit tvungna att, efter en lång diskussion om huruvida det var bra att äta en självdöd

padda eller ej, dumpa den överbord. Steve ville använda den som bete men Sören hade avslutat all diskussion genom att skära loss tampen som vi hade gjort fast den vid och sparkat den överbord innan någon hann reagera. Svärandes hade Steve varit tvungen att acceptera fakta och han hade inte pratat med någon av oss på resten av dagen utan bara gått och muttrat om hur dumma i huvudet alla andra än engelsmän var. Fåglarna som jag hade plockat fjädrarna av hade saltats i förhoppning att bli mörare än dom var när jag försökt servera en av dom till lunch för ett par dagar sen. Mycket av frukten hade jag kokat chutney på och hälften av durianfrukterna hade vi varit tvugna att slänga i vattnet när stanken hade blivit oss övermäktig. Sören och Steve hade släpat med sig ett antal kokosnötter när dom för sista gången hade gått efter färskvatten och dom hade varit utsökta att dricka saften ur såväl som att göra sås till sköldpaddan på. Jag hade verkligen känt mig exotisk när jag stått där vid spisen med alla dessa annorlunda råvaror och alla dom andra var mer än nöjda över det som kom ur mina pannor. Till och med Steve som inte åt något som han inte smakat förut eller som såg annorlunda ut, hade med god aptit gett sig på och ätit upp mina nyskapelser vid spisen. Att Engelsmän inte hade någon vidare matkultur visste jag sedan jag för ett par år sedan jobbat och bott i Yorkshire, men Steve var bamsligt tjurig när det gällde mat, så när han tyckte att det smakade bra tog jag det som en extra stor komplimang. "Man får väl acceptera att det inte är alltid man kan få plumpudding" hade han sagt när jag berömt honom för att han hade vågat prova maten, dom andra hade rynkat på näsan åt att han

över huvudtaget kunde ta ordet plumpudding i sin mun när han satt med alla dessa exotiska delikatesser framför sig. Vibrationerna mellan Steve och mig blev bara sämre och sämre ju längre tid som gick. Det kändes som om han tog ut hans och Marys totala spricka, på mig och det hjälpte inte att jag försökte prata med honom, det resulterade bara i att han höll skenet uppe ett tag och sen så negligerade han mig totalt. När han inte skrattade sarkastiskt åt det jag sa, eller hånade mig för saker som jag gjorde, så höll han sig för sig själv och muttrade bara när jag kom i närheten. Oftast höll dom andra med mig, och Jens brukade säga till honom att hålla sig undan från mig om han inte tålde mig. Det retade honom bara och fick honom att välja sina tillfällen då ingen annan var närvarande när han attackerade mig. Ibland fick jag en sån jävla lust att slå honom på käften men jag visste ju allt för väl att det skulle sluta med mig i en sjömansgrav så det var inte att tänka på. Det var tur att våra vakter vid rodret var sådana att vi endast hade ett par timmar tillsammans om dygnet, i vaket tillstånd. Det blev inte bättre stämning av att cigarettarna ombord, nu var på upphällning och jag fick smygröka så gott som varje gång när jag var röksugen så att mina få kvarvarande rökverk skulle räcka så länge som möjligt. Jag brukade bjuda på en cigarett efter varje måltid och hela tiden fick jag ljuga och hitta på historier om hur nära upphällningen mina också var. Droppen kom när någon hade letat igenom min hytt och stulit alla mina cigarettpaket utom två, då bestämde jag mig för att jag skulle lämna Valkyrien i nästa hamn, oavsett var det blev. ”Inte faan ska väl du mönstra av för att någon annan har snott dina cig,”

Sa Jens, men när jag förklarade att det var hela situationen med mig, Mary och Steve som var ohållbar och att stölden bara var det som fått bågaren att rinna över så förstod han mig och klappade mig på axeln. Han tackade mig för att jag inte ville att alla skulle genomsökas efter cigaretterna, vilket bara skulle öka irritationen ombord. "Jag ska hålla korkgluggarna öppna, sa han. Om någon tagit dom och röker på dom så lär nog vi andra märka det och förresten så kommer vi nog till hamn snart."

Mary och jag, som hade haft en bra samarbete och kamratförhållande efter det som hänt på ön, pratade igenom det hela och hon var övertygad om att det var Steve som låg bakom stölden, att han helt enkelt i pur avundsjuka hade slängt cigaretterna överbord.

"Sjuk kille, jag förstår att du mönstrar av. Hade vi inte varit så få kvar ombord så är jag övertygad om att Jens hade bett Steve fara åt helvete när vi kommer till Bomeo. Har du inte lust att stanna om han mönstrar av, John?"

"Nej tack, att veta att Steve hatar mig för att jag tagit hans plats, och att jag enligt hans åsikt varit den som orsakat hans ofrivilliga avmönstring är inte precis vad man vill ha i ryggen på sin fortsatta resa i Asien, vem vet när man stöter på honom nästa gång."

"Jag har full förståelse för det men jag tycker ändå att det synd."

"Tack ska du ha, det känns tröstande att veta att jag i alla fall har er på min sida. Jag hoppas för faan att vi kommer till Borneo snart så att vi får tobak ombord, för det är den som är den stora boven i dramat."

”Jens sa att det inte kan vara många dagar kvar tills vi siktar kusten nu.”

”Låt oss hoppas,” sa jag och tände min femte cigarett den dagen. Klockan var ett bra tag efter middag och kvällen var lugn.

Jag vaknade tidigt på morgonen den sextiotredje dagen av en massa knaster i radion och av Jens som skrek upp till Steve som stod vid rodret att det var pirater i farvattnen. Sömndrucket tog jag mig ut ur min kajuta för att lyssna till vad som sades över etern. Det knastrade och skrapade och dom gånger vi fick in rätt frekvens så verkade det som om det var två andra båtar som på en engelska med brittisk accent, varnade varandra för ett fartyg som hade ungefär vår position och som enligt deras mening, skulle vara pirater. Jens försökte komma in på deras radiofrekvens för att ange vilka vi var och att vi bara var oskyldiga världsomseglare.

”Historien upprepar sig,” sa Jens när han insåg att han inte skulle komma fram till dom på radion. Han skrek till Steve och frågade om han såg något i kikaren

”Det är för mörkt ännu,” kom det till svar från styrbrunnen.

”Faan också, det är inget att göra än att vänta tills det ljusnar, förhoppningsvis får dom syn på oss och ser vilka vi är innan dom skickar kustbevakningen på oss.”

”Skulle det vara farligt då,” frågade jag och kände mig dum i samma ögonblick som jag ställt frågan.

”Nä, men onödigt dyrt och vi kan få betala det, om vi har otur.”

”Varför då,” frågade jag med risk för att fortsätta låta som om jag var helt bakom flötet

”Därför att vi är tvungna enligt sjölag att identifiera oss i ett sådant här läge.”

”Ja men,.....”

”Fråga inte en massa dumheter nu Jon, jag måste koncentrera mig på att få kontakt med dom, innan det är för sent.”

Jag tog en kikare och gick ut ur kajutan, det var snart dags för frukost, såg jag när jag kom ut och tittade upp på himlen som snart skulle började ljusna så jag bankade på dörren till Sören och Bee i samma ögonblick som Steve skrek att det var ett oljeborrtnorn borta i horisonten.

”Vad är det för liv?” Undrade både Sören och Mary som slog upp sina dörrar samtidigt.

”Det är tydligen ett oljeborrtnorn som pratar med någon annan som tror att vi är pirater,” sa Jens som också kom ut på däck för att titta på det som Steve rapporterat att han sett.

”Här Jon, får jag kikaren, han ryckte den ivrigt ur min hand strax innan jag fått upp den till ögonen. Mycket riktigt så visade det sig vara ett Engelskt Brunaiesiskt borrtorn som samtalade med sin förrådsbåt, en liten bogserbåt som alltid låg förtöjd och redo nedanför ett oljeborrtnorn. Etthundrafemtio meter högt, uppskattade vi att tornet var. Det var radiotelegrafisten högst upp i tornet som var den som upptäckte att vi inte var pirater utan bara en vanlig världsomsegelare och mellan allt knaster på radion så hörde vi hur någon sa, "hold your positions, hold your positions, suspect vessel is most certain not pirats, I repeat, not pirats" innan det knastrade igen och vi omöjligt kunde höra svaret från bogserbåten. Jens gav mig kikaren åter och sa till

Steve att hålla kursen innan han gick ner i kajutan för att försöka få kontakt med någon på tornet eller i båten.

”Det verkar som om det bara är tornet vi kan höra, det måste vara störningar från bogserbåten. Jag får inte in ett ljud från deras sändare.

”Är du säker på att det inte är vår radio som är dålig?” Ropade Steve tillbaks, men Jens svarade inte, han gick tyst fram emot fören. Efter cirka tjugo minuter skrek Bee, som höll på att göra frukost, till Jens att hon hörde en svag signal från bogserbåten. Jens kom farande ner i kajutan och började ratta på radion i ivriga försök att få in deras våglängd. ”Knaster, knaster....ify your self,” hördes det, sen kom det klarare, "tuckboat to sailboat north of tower, identify yourself, over, I repeat, identify yourself.” Jens tog micken och gav dom båtens namn och position, han talade om vilka vi var och när han äntligen fick svar så såg jag hur lättad han blev. Först då förstod jag att situationen måste ha varit allvarligare än jag hade anat.

"Valkyrians crew asks permission to come up alongside with you over"

"Permission granted if you will come with all your crew on deck, I repeat, all personal on deck, over.”

"Your recuest is understood, we will have all personal on deck, over and out.”

"Over and out"

”Härligt, nu kanske man kan få en cigarett,” skrattade han lättat, när han satte micken på sin plats.

”Va faan är dom för blöjor, Skrek Steve uppifrån rorkulten. Tror dom fortfarande att vi är pirater.”

”Det gör dom rätt i för jag tänker råna dom på all jävla tobak dom har.”

”Ni kan få varsin cig av mig, jag har ett par kvar.”

”Din jävel har du fortfarande cig kvar, jag som trodde.....”

”Vad trodde du Steve?”

”Åh det var inget, jag såg att han såg skyldig ut när han hungrigt rafsade åt sig ciggen som jag sträckte fram till honom, jag visste, och han visste att jag visste.

Nu kände jag mig helt övertygad om att mitt beslut att mönstra av på Borneo var riktigt. Jag satte åter kikaren för ögonen och riktade den bort mot oljeborrtnet och bogserbåten som hade misstagit oss för pirater. Det kändes svårt att känna och dela glädje inför ett stundande avsked från människor som man levtt så intensivt nära inpå. Alla onödiga intriger som så enkelt hade kunnat vara glädje och harmoni, alla gemensamma minnen som vi delat under tre månader kommer alltid att finnas kvar, men den entusiasm som jag från början hade inför den här resan hade falnat och godbitarna skulle inte längre kunna bli lika lätta att plocka fram efter den här sista tiden. Det var bara att hoppas på att tiden läker alla sår. Nu var snart detta äventyr till ända och mina tankar var redan på annat håll, tillbaks till Manilla och dom fina vänner och det sista smärtsamma minnet, som jag hade försökt att förtränga sen den där sorgliga eftermiddagen, där jag med stor spänning och förväntan skulle segla från det liv som under det gångna året gett mig så mycket. Jag slöt ögonen bakom kikaren och såg Onis ansikte projiceras på ögonlockens insida. Kärleksnatten på hotellet, hennes positiva hjärtliga skratt, ärligt och vänligt trots att hennes liv, som var kantat av

människor som brutalt tagit av henne, det som hon ännu inte hunnit ge. Vårän vänskap som för sent hade börjat utvecklats till mer än bara vänskap. Var är du nu, Oni? Men hon bara ler. En flagga vajade till långt framme i kikaren och jag såg hur vacker jag tyckt att Jane var när hon med håret fladdrande i vind, sprungit nerför bryggan mot båten. Hon vinkade med båda armarna och skrek mitt namn. Som en person som var orolig att inte hinna vinka av någon kär som redan var ombord på det tåg som just börjat rulla. Den där pirrande känslan i solarplexus hade för ett ögonblick väckts, när jag på håll tyckte mig se glädje i hennes ansikte. Ett ögonblicks rus som lika snabbt försvann när hon var ett par meter från mig och jag insåg att det inte var glädje som gnistrade i hennes ögon, det var sorgens Johna färg på tårarna som strömmade ner för hennes kind. Det kändes som om jorden öppnade sig och som om tiden och universum stannade upp för en sekund. Det blev till ett paralyserat vakuum när hon krampaktigt kastade sig runt min hals och med förtvivlan i rösten snyftade, "Oni har druckit för mycket currazon, Oni är död."

Pirater av idag

av Martin Söderström

Syd kinesiska sjön, kusterna utanför Filippinerna och Brasilien är världens pirattätaste vatten. Kroksabeln är förvisso utbytt mot k pist och raketgevär, men 2000-talets pirat går tillväga på ungefär samma sätt som förfäderna. (Till och med papegojor verkar fortfarande vara gångbart. Det rapporteras då och då om båtar som kapats av män med pippifåglar på axeln).

Dagens pirater kommer ofta nattetid i små, snabba båtar och äntrar intet ont anande handelsfartyg. På sätt och vis har de det lättare idag, då de på de allra flesta båtar är det förbjudet att bära vapen ombord. Förr hade sjörövarna svärd och pistoler, men det hade deras offer också.

I de mest pirathärjade områdena fruktar man att problemet bara kommer att växa. Det är ju så lätt: inga större resurser läggs ned på pirat-hunting. De flesta av de drabbade länderna har fullt sjå med att klara ordningen på land. En utökning av kustbevakning och båtburen polis skulle helt enkelt kosta för mycket och bli för svårt.

I pirattäta vatten har de allra flesta passagerarskepp blivit tvungna att göra så kallade "lockdowns" nattetid. Man låser helt enkelt in passagerarna (och deras värdesaker) på rummen så att sjöbanditerna inte ska kunna komma åt dem vid en eventuell attack. Vid överfall av det här slaget brukar piraterna oftast rikta in sig på skeppets kassaskåp, där det allt som oftast lagras mängder med stålar som

behövs för att betala hamntullar och muta tulltjänstemän. Är de riktigt illvilliga bordar de skeppet, plundrar det och drar skrattande iväg med fartyget. Det är heller ingen slump att piraterna håller till där de gör. Ta den indonesiska övarlden, den är full av utforskade, obebodda öar som blir perfekta gömställen för vattenburna rövare. Att leta upp dem skulle ta flera år, och modernt utrustade som piraterna är skulle de vara informerade om myndigheternas snokande i tillräckligt god tid för att i lugn och ro bara kunna byta ö.

Bilden av piraten som en nyckfull våldsverkare måste nog revideras en smula. I Asien till exempel är piratandet väldigt organiserat. I stället för sporadiska väpnade attacker mot passagerarfartyg sköts sjöröveriet av strukturerade brottsyndikat som stjälar båtar som de sedan målar och döper om för att nyregistrera dem som handels- och fraktfartyg. I god tro proppar distributörerna piraternas last full med cigaretter, socker eller vad det nu kan tänkas vara, som piraterna sedan drar iväg med för att aldrig komma tillbaka. Sedan kör de samma grej gång på gång i nya hamnar. Somaliska pirater har satt i system att begära lösensummor för att återlämna båtar de kapat till dess rätta ägare.

En läskig sak är att sjörövandet verkar gå väldigt långt upp i samhällssystemet. Flera ögonvittnesrapporter talar om lyxjachter som bordats nattetid från små, svarta gummibåtar av maskerade män i indonesiska marinuniformer! Även i Kina är detta ett växande problem. Folk i kinesiska militäroutfits har tvingat båtar i hamn för att sedan beslagta deras last.

Hur farliga är piraterna då? Enligt **Guðrun Noreby** på Utrikesdepartementet finns det liten anledning att som svensk resenär oroa sig, det växande antalet piratattacker till trots.

– Inga svenskar har varit inblandade i några piratrelaterade incidenter, säger hon.

Så ni avråder ingen som vill tuffa runt på en båt i exempelvis sydkinesiska sjön?

– Den frågan har aldrig dykt upp om jag ska vara ärlig. Visst finns det risker, men vi litar helt på att rederierna ska veta vilka farvatten som är säkra.

Men 22-åriga Ella Bjelm har en annan historia att berätta. När hon för två år sedan reste med familjen till Borneo tog de en dygnscruise till Turtle Island för att kika på när sköldpaddsbepisarna kläcktes. På hemvägen hände något oväntat:

– Vi var på väg tillbaka, väldigt nära filippinska gränsen, då ett par små motorbåtar närmade sig oss i en väldig fart, säger hon.

– Guiderna blev märkbart besvärade och berättade att vi var inne på väldigt smugglartätt vatten. När båtarna kom närmare, började guiderna gasta ”pirates, pirates” allt vad de orkade och gav oss instruktioner att inte göra motstånd om vi blev bordade, för då kunde det gå illa.

Det låter otäckt!

– Men de gjorde aldrig något. De bara korsade vår färdväg, och sedan drog de när de kommit riktigt nära. Trots att ingen svensk råkat illa ut i händerna på pirater, så

kvarstår faktum:

Pirater finns, de blir fler och fler och deras härjningar blir allt värre. Undersökningar som The International Maritime Bureau gjort visar att antalet dödade vid piratattacker fördubblats de senaste åren. Men är man medveten om riskerna, och kollar noga med kustbevakning och lokala myndigheter innan man ger sig ut på de sjö haven så ska det nog inte vara några problem. Och om man ändå bara ska ut till Värmdö behöver man faktiskt inte oroa sig alls